

ШАРЛОТ ВЕЙЛ АЛЪН НЕЖНИ СЪРЦА

Превод от английски: Светлана Павлова, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

1997

На път към спалнята Лусинда се спря на прага на всекидневната и погледна черно-белите снимки на майка си и баща си на отсрещната стена. Снимката на Лили беше дело на известния фотограф Хърел, сякаш направена с аерограф в типичния за него стил. Лили беше леко гримирана, без обичайните изкуствени мигли, подчертани с молив вежди и силно изчервени устни, хлътнолите ѝ яносини очи гледаха право в обектива на фотоапарата, като че ли тя едновременно се забавляваше и отправяше предизвикателство. Русата ѝ коса беше вдигната, което подчертаваше дългата ѝ нежна шия, голямото деколте на елегантната ѝ черна копринена рокля почти разкриваше гърдите ѝ. На снимката не си личеше колко слаба и дребничка жена е тя, както и това, че всъщност не е особено красива.

До нея в подобна рамка бе снимка от края на четирийсетте години на баща ѝ Адам Бентли Франклин. С безупречната си бяла парадна униформа, окичен с медали, изпънат като струна, той изглеждаше невероятно млад. Въпреки че се усмихваше съвсем леко, привлекателната, трапчинка на лявата му буза се виждаше — явно бе добродушен човек с чувство за хумор. Имаше същите кестеняви очи като тези на Лусинда, същите уста и скули, същото високо чело и почти квадратна челюст. Но за разлика от нейната коса, която бе тъмноруса, неговата бе черна и подстригана късо като на всички военни. Нейната кожа бе светла като на Лили, а на баща ѝ — смугла.

Когато ѝ дойде на гости и видя окачените снимки, баба ѝ Елиза се спря на прага с ръка на сърцето и задъхано възкликна:

— О, това е чудесно! Колко бяха красиви, ma chérie.

Лусинда открай време не искаше да сложи снимките на родителите си една до друга, за да ги видят всички заедно — нещо, което бяха правили само няколко пъти приживе. Ако се бе разчуло, че съпругът на Лили е тъмнокож, това щеше да сложи край на филмовата ѝ кариера, а нито тя, нито Адам бяха готови да поемат подобен риск.

Не искаха да се сложи нетно и върху живота на детето им. Затова бяха готови на всичко, за да скрият от Лусинда истинския ѝ произход. Лили често казваше:

— Нямам никаква представа кой е бащата. Ясно ли е? Възможно е да са няколко мъже. А и какво значение има? Справих се добре с отглеждането ти, нали така?

Това бе самата истина. Беше се справила много добре. Беше чудесна майка — не особено строга, но горда дори с най-малките постижения на дъщеря си. Само дете имаше голяма тайна, която пазеше с цената на всичко. В живота ѝ бе имало един-единствен мъж. Но тя бе отнесла неговата самоличност в гроба, оставяйки Лусинда да търси къде ли не, да използва всички възможни източници, за които се сетеше.

„Нямаше да има никакво значение, Лили“ — мислено се обърна тя към майка си, както често правеше.

Щеше да е по-щастлива, ако познаваше семейството си, ако имаше шанса да прекара малко време с тях, вместо да пропилее толкова години, цели десетилетия, в скована несигурност, която подобно на животоподдържаща система я поддържаше дишаща, но не и жива в действителност.

ПЪРВА ГЛАВА

Юни 1999

Лусинда се наслаждаваше на уханния бриз и на ранното лятно слънце, което проникваше през гъстата растителност, покривайки ръцете ѝ с топли петна. Всичко бе разцъфнало и според нея цветовете бяха съвсем естествени и първични. Тя обичаше пролетта. Но през лятото, когато въздухът не помръдваше и бе задушно, животът ѝ ставаше непоносим. Въпреки че бе родена и израснала в Калифорния — земята на вечното лято, където „Санта Ана“^[1] оказваше влияние върху населението и караше иначе разумни хора да вършат доста неразумни неща — тя не понасяше жегата.

Лили също не я понасяше и твърдеше, че е предала гените си на дъщеря си. Ето защо първото по-голямо и скъпо нещо, което инсталира в къщата си в Кънектикът бе климатична инсталация. Втората и последна значима придобивка бе плувният басейн за Лусинда (Лили не умееше да плува). Нищо повече. Лили имаше ужасен вкус относно мебелите и обзавеждането на дома.

Лусинда бе израснала с жена, която бе педантична и доста взискателна в много отношения, но се задоволяваше с мебели, които дори от „Армията на спасението“ биха изхвърлили. Преди близо трийсет години, когато завещанието на майка ѝ бе легализирано, Лусинда стана собственичка на имот, който включваше стара фермерска къща, плевня, два акра земя (на местните агенти за недвижими имоти им течаха лигите по тази земя и непрестанно звъняха, за да я молят да я продаде), имаше повече пари, отколкото би могла да похарчи (имайки предвид скромните ѝ нужди и желаниа) и няколко картонени кутии с предмети с висока колекционерска стойност, свързани с филмовата кариера на майка ѝ. По това време обаче Лусинда бе изпаднала в състояние, много близко до агорафобия. Испитваше отчаяна нужда да одухотвори мястото, което я задушаваше, чувстваше се като във вакуумирано прозрачно пликче, затова изцяло обнови къщата. Но плевнята си остана постарому — нещо като склад

за стари ръждясали фермерски инструменти, повредена косачка за трева и изпочупени мебели от раката, превърнали се в гнезда на птици и дом за дребни животни.

Най-накрая, обзета от дълго натрупвало се вдъхновение, тя нае архитект — току-що дипломиран младеж, чието красиво лице грейна от задоволство, когато видя масивните ръчно дялани греди и дървените стени. През май ремонтът на плевнята най-после приключи след тринайсет месеца рязане и чукане, които предизвикваха мигрена, работници, които щъкаха нагоре-надолу под акомпанимента на ужасна музика, носеща се от напръскано с боя радио, което, изглежда, за тях беше важно като инструментите им. Понякога Лусинда минаваше по алеята за коли, отиваше до плевнята, за да се полюбува на тежките греди, на дъсчените подове, високия, доста скосен покрив — които бяха неразделна част от оригиналната конструкция. Грубата мазилка на стените беше кремава и контрастираше с потъмнелите от времето гвоздеи и греди. В най-отдалечения край на всекидневната бе обособена кухня, разделена от основното помещение с дълъг плот, който служеше и за работен плот, и за маса за хранене. Таванското помещение бе разделено на три практични спални, до които се стигаше по дървено стълбище. И баните бяха семпли, облицовани с бял санитарен фаянс.

Когато намина в разгара на ремонта и видя откритите тръби и кабелите за електричество, които стърчаха отвсякъде, Джин, най-старата приятелка на Лусинда, възкликна:

— Не мога да разбера как понасяш всичко това — ужасния шум и тези гадни угарки навсякъде. Мисля, че строителите, и най-вече водопроводчиците, обичат да показват грозните си задници, защото са абсолютно сигурни, че нито една жена не би им казала: „Вдигнете си гащите, господине. Гледката не е много красива“.

Лусинда я зяпна. После двете избухнаха в смях.

Именно там отсядаха Катания, майка ѝ Лорейн и баба ѝ Дженива, когато идваха през уикендите. През последната година трите започнаха да оставят личните си вещи в стаите си, така че надуваха само с по един малък сак с най-необходимото, а Дженива носеше невероятно вкусна храна, която бе приготвила предишната вечер.

В стаята на Катания имаше табло за обяви, на което бе закачила свои скици, програми на училищните представления, от бродуейския

мюзикъл, в който бе участвала, и „магическа“ чанта, която си бе купила в африкански магазин в Харлем. Твърдеше, че в нея има зъб от акула, който ѝ носи късмет, но всъщност май беше от куче, нещо, което би трябвало да е козина от антилопа, но май беше от плъх, и истински пилешки кости. Няколко стари плюшени играчки бяха наредени на леглото, а върху раклата за дрехи Катания бе сложила шишенца с лак за нокти и парфюми, украшения за коса и цял куп евтини бижута. На стената над леглото имаше плакат с лика на Алберт Айнщайн. Личеше си, че е стая на младо момиче, но необикновено.

Дженива и Лорейн бяха по-дискретни, имаха по-малко вещи, оставяха само нощниците си и малко дрехи за преобличане, а в банята имаше благоуханни сапуни, шампоани и балсами. Различният им аромат се носеше из стаята и Лусинда се спираше на вратата, за да вдъхне мириса на жените, които ѝ бяха станали толкова близки, толкова важни за нея, откакто Катания бе напуснала Манхатън за пръв път преди три години, възползвайки се от безплатната екскурзия на фонда „Чист въздух“. Тези две седмици промениха живота на всички — сложиха желанието, макар и малко страшничък край на двайсет и седем годишната изолация, която Лусинда сама си бе наложила, доведоха Рене в дома ѝ (жена, която живееше наблизко) и малкия ѝ син Джейсън.

Въпреки дългогодишните усилия на частни детективи тя така и не откри следите на баща си. Бе сломена, чувстваше се още по-голяма измамница, животът ѝ сякаш спря. Лусинда бе научила веднага след смъртта на майка си, че е със смесена кръв, и не знаеше как да продължи да живее постарому. Питаше се има ли някакви правила на поведение, вярвания, морални ценности, които трябва да знае и да спазва. Ако продължаваше да се представя пред обществото като бяла жена, означаваше ли, че отрича потеклото си? Не бе наивна; беше наясно с обидите, с предрасъдъците, от които страдат цветнокожите. Винаги бе вярвала, че не е важен цветът на кожата. Редно ли бе да признае истината за произхода си и да опетни паметта на Лили? Не знаеше. Дълго се рови из Интернет, следвайки линковете от един сайт в друг, докато не измина хиляди километри през киберпространството, но се оказа с празни ръце. Въпросите, на които не намираще отговор, бяха: как да се държи, коя е всъщност? Годините минаваха, а тя „пусна

корени“ на едно място, почти като дърветата, които Лили я бе завела да разгледа във Вкаменената гора, докато снимаха филм в Аризона.

По настояване на Катания Лусинда поръча рекламна листовка и я разпрати в църквите с предимно чернокожи енориаши в района с молба, ако някой познава, мъжа на снимката, да ѝ се обади. Разпознавайки покойния си чичо, братовчедът на Лусинда Пол младши телефонира на баба си и развълнувано възкликнал:

— Искам да ти покажа нещо. Лусинда най-накрая се реши да ни издири.

И тъй като Катания бе помогнала на Лусинда да се свърже със семейството си, момичето, Лорейн и Дженива бяха посрещнати с отворени обятия от семейство Франклин, сякаш и те бяха отдавна изгубени техни родственици.

Привързаността на Лусинда към трите жени беше като любовта към близките, които наскоро бе открила — себеобновяващо откровение, което на моменти изглеждаше почти опасно. Подобно на човек, спасен от пустинна пясъчна буря, тя искаше да пие твърде много; не можеше да се насити и чувстваше лек, но постоянен срам от жаждата си да прекарва повече време със семейството си и най-вече с баба си. Налагаше се постоянно да потиска това желание, което непрекъснато напираше в нея — за да усети удоволствието от всеки момент. Можеше и да успее да го постигне, ако не бе възникнал проблем с непрекъснатото съперничество между нея и леля ѝ Ан за вниманието и любовта на Елиз.

Откакто Ан бе пораснала, имаше моменти, когато с месеци нито се чуваше, нито се виждаше с майка си, но щом Лусинда се появи, Ан измисляше какви ли не начини да „обсеби“ времето на Елиз или да присъства там, когато Лусинда отиваше на среща с баба си. Фактът, че не можа да хареса леля си, добави още към срама на Лусинда, но макар и да полагаше усилия, не успя да го преодолее. Всичко започна преди три години през една августовска вечер, когато членовете на семейството се бяха събрали, за да се запознаят с Лусинда; тогава тя видя Ан за пръв път. Елиз я бе предупредила, че най-голямата ѝ дъщеря има труден характер.

— Опасявам се, че не е много любезна, дори често е прекалено рязка. Със съжаление признавам, че е и доста недоверчива.

Лусинда си каза, че Елиза е доста снизходителна в описанието на най-голямото си дете.

Ан бе красива, но болезнено слаба, сякаш страдаше анорексия. Изпъкналите жили на врата си бе поприкрила със скъпо, но изключително грозно колие, платиненорусата ѝ коса бе оформена с гел и лак за коса и приличаше на каска, носеше яркорозов костюм на Унгаро. Лусинда сякаш чу Лили да казва: „Нагласила се е като някоя проститутка“, и се постара да не се засмее, когато леля ѝ я изгледа подозрително. Ръкостискането на Ан бе толкова леко и мимолетно — нежна като коприна, но доста кльоцава ръка докосна за миг дланта ѝ — че Лусинда потръпна, когато леденостудените сини очи я изгледаха изпитателно от глава до пети, сякаш бе стока за продан и Ан преценяваше дали цената ѝ не е твърде висока. Жената бе крехка като стар целофан, който ще се разкъса при най-лекото докосване. Явно успяваше да се налага, защото хората се страхуваха, че ще се разпадне, ако ѝ противоречат, Лусинда бе виждала много жени като нея, докато живееше в Холивуд като малка — обикновено бяха съпруги на изпълнителни директори на студиа, които използваха властта на съпрузите си.

— Височка си! — обвинително изрече Ан.

— Не... Аз...

— Адам беше висок — добави Ан, сякаш ръстът на най-големия ѝ брат бе доказателство, че е баща на Лусинда.

— Аз...

Леля ѝ отново я прекъсна:

— Доколкото си спомням, Лили беше доста дребна жена с прекалено пищен бюст. — Тя погледна гърдите на Лусинда, като че ли я сравняваше с майка ѝ.

— Всъщност тя беше...

Леля ѝ отново я прекъсна:

— Не мога да си представя какво толкова е видял Адам в нея, но, изглежда, много се обичаха.

Дори тази забележка бе изречена с известна неохота, сякаш ѝ бе неприятно да признае, че има хора, които се обичат. В думите ѝ се съдържаше някакъв неприятен подтекст, който Лусинда не можа да схване. Тя сякаш „изключи“ за миг, онемяла от грубото поведение на жената. Погледна обувките ѝ — червени лачени обувки на Ив Сен

Лоран с десетсантиметрови токчета. Запита се защо седемдесет и три годишна жена ще носи обувки, които подчертават изключително слабите ѝ крака. Една погрешна стъпка и щеше да се наложи до края на живота си да носи мокасини и да се придвижва с проходилка. Внезапно ѝ домъчня за леля ѝ. Само страхлив човек би останал равнодушен към чувствата на другите, докато се кипри с младежки обувки.

— Какво очакваш от нас? — хрипливо изрече Ан, когато Лусинда пак я погледна.

— Моля?

— Появяваш се като гръм от ясно небе след толкова години. Сигурно искаш нещо — поясни Ан, но съвсем тихо, за да не я чуят другите.

— Аз не...

— Нямах доказателство, че си тази, за която се представяш.

— Не, защото...

— И предполагам, не те притеснява фактът, че си със смесена кръв, след като ти помага да постигнеш целите си.

Гневът обсеби Лусинда, но тя се опита да говори спокойно:

— Притеснява ме вашата мнителност...

— Майка ми е много богата жена — за пореден път я прекъсна Ан. — Появяваш се изневиделица. Намирам го съмнително. Всеки разумен човек би се усъмнил.

Фактът, че тази жена се смята за разумна, изуми Лусинда. Болка запулсира в слепоочията ѝ. Опитвайки се да контролира гнева си, тя се насили да се усмихне и промълви, неволно преминавайки на „ти“.

— Нося дрехи на Джей Кру, не на Шанел или на Диор, но това не означава, че съм невежа или бедна.

По лекото потрепване на Ан разбра, че е уцелила в десетката, изгледа я от главата до петите и продължи:

— Костюм на Унгаро, обувки на Сен Лоран и колие от Булгари.

Шокирана, Ан машинално вдигна ръка и докосна шията си. Лусинда продължи със същия равен тон:

— Продавачките в скъпите магазини в Лос Анджелис реагираха по същия начин, когато ме видяха. Забелязваха евтините ми дрехи, но пропускаха издайническите детайли като ръчния часовник, чантата и обувките. Затова ме отписваха като сериозна клиентка. Често си

купувах блуза за триста долара или обувки за петстотин долара само за да им натрия носовете.

Ан бе смаяна, устата ѝ потръпна леко, тя сведе поглед и със закъснение забеляза златния часовник на Лили от „Тифани“. Запазвайки изкуствената си усмивка, Лусинда продължи:

— Аз също съм доста богата и единствената причина да съм тук, е да опозная семейството си. А що се отнася до притеснението ми от това, че във вените ми тече „смесена“ кръв, според мен...

— Майко, засрами се! Обсебваш Лусинда!

Лусинда се обърна и видя красива зеленоока брюнетка на възраст почти колкото нея, която извинително ѝ се усмихна. Непознатата хвана майка си за ръката и я отведе, казвайки:

— Мисля, че леля Адел те търси.

Отправяйки последен убийствен поглед към Лусинда, който сякаш казваше: „Все още не съм приключила с теб“, Ан злобно подхвърли на дъщеря си:

— Този цвят никак не ти отива, Маделин! — С костеливия си пръст посочи зелената, копринена рокля, която всъщност бе доста изискана.

— Ужасна е, нали? — подхвърли Маделин. — Но не издържах и си я купих.

Ан изсумтя презрително и се отдалечи, а Маделин се върна, хвана Лусинда за ръка и каза:

— Не ѝ обръщай внимание. Такава си е. Представи си, че е сбръчкано осемгодишно дете, което иска всички да се занимават само с него. Сигурно ти наговори ужасни неща. Забелязах, че се почувства неловко. Не приемай думите ѝ насериозно. С моя брат-близък едва я издържаме и се питаме как е възможно толкова добър и сърдечен човек като баща ни да е живял с нея. Но тя ни е майка и трябва да я търпим. И така... — Тя отново се усмихна и стисна ръката на Лусинда. — Аз съм братовчедка ти Мади и се радвам, че най-после се запознахме. Всички с трепет очаквахме тазвечерната среща. Колко си красива! — Милите ѝ думи подействаха на Лусинда като мехлем на рана. — Имаш прекрасни очи, като тези на баба.

Лусинда неволно се усмихна:

— Благодаря ти. Беше много...

— О, сигурна съм, че е било неприятно. — Маделин завърши изречението вместо нея, в погледа ѝ се четеше съчувствие, а усмивката ѝ бе нежна и мила. — Чу какво каза за роклята ми. Изпитва някакво извратено удоволствие от мисълта, че е искрена, а всъщност е ужасно груба. Опитай да го забравиш, защото ако ѝ позволиш, майка ми става досадна като стоножка. Ще се промъкне в мозъка ти и ще го прояде. С Майкъл от малки се научихме да не ѝ обръщаме внимание, иначе досега да сме се превърнали в емоционални инвалиди. А може би сме такива, но не го знаем. Никога не съм искала да имам деца, а Майкъл е заклет ерген, което е красноречиво доказателство за способността на мама да причинява зло. — Тя се позасмя. — Брат ми много прилича на татко, който беше прекрасен човек и притежаваше невероятно търпение. Което, както можеш да си представиш, му бе жизнено необходимо. А сега ела да те представя на останалите. Трябваше да изчакаме, защото мама държи на йерархията. Като най-голямата сестра трябва да е над всички, независимо от ситуацията. Живее в някаква алтернативна действителност, в която съществуват подобни глупави правила. А горката баба се е отказала да я промени. — Маделин отново хвана ръката ѝ, сякаш бяха момиченца, които се заклеват да са най-добри приятелки до края на живота си, и заведе братовчедка си да я запознае с другите роднини.

На следващия ден Лусинда се обади на баба си, за да ѝ благодари за прекрасната вечер, която не бе помрачена дори от усилията на Ан да контролира всичко, от темата на разговора до начина, по който се сервира храната. Елиз каза:

— Не обръщай внимание на дъщеря ми, *cherie*. За Ан фактът, че е една четвърт чернокожа, е като рак. Всички сме ставали жертва на острия ѝ език. Аз съм ѝ майка и я обичам, но не одобрявам поведението ѝ. Обаче децата ѝ Мади и Майкъл са очарователни, нали?

[1] „Санта Ана“ — горещ пустинен вятър, който духа от изток-североизток в Южна Калифорния. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Преди две години Лусинда се бе съгласила да гледа Джейсън докато майка му завърши гимназия. Рене настоя да ѝ плати и Лусинда неохотно се съгласи да приеме сто долара за часовете, които прекарваше всяка седмица с Джейсън. В интерес на истината тя би плащала на Рене за удоволствието да бъде с момчето, въпреки че не се чувстваше добре в присъствието на майка му, защото имаше нещо „гнило“ около младата жена, което тя не можеше да схване. Джейсън обаче я трогваше дълбоко — може би, защото виждаше в него себе си като дете. Разбира се, като малка не беше буйна и непослушна като него, но той бе такъв само в началото, и то от време на време. Ала богатото му въображение, интелигентността му и дълбоката му емоционалност бяха неустойими. Освен това доверието му в нея бе толкова пълно, че тя го чувстваше като пейсмейкър в гърдите си. Той бе нейният коректив, вътрешният ѝ регулатор. Да го взема всеки делничен ден от училище и да го води в дома си беше идеалният мотив да излезе от къщи и да изкара колата си от гаража. Не можеше да остави едно дете да я чака, докато събере смелост да седне зад волана. Стана ѝ ежедневие да изминава с колата двата километра и половина до училището и да чака заедно с младите майки или бавачките.

Училищният звънец иззвъня, децата изскочиха от сградата, като ято разноцветни птички. Лусинда остана облегната на вратата на бентлитото, докато чакаше Джейсън. Искаше да не изпитва угризения, че прекарва часове наред с него, а не с баба си, щеше ѝ се да се отърси от неприятните чувства, които изпитваше към леля си Ан. Вечното съперничество с Ан за вниманието на Елиз я изнервяше.

Зърна Джейсън и усети познатия прилив на признателност и любов; всеки път се питаше дали и, младите майки се чувстват така, когато видят децата си. Питаше се още дали младите майки и бавачките виждаха в нея само висока, прекалено слаба жена със слънчеви очила и сламена шапка с широка периферия, облечена винаги в дълга строга рокля от Л. Л. Бийн, и я мислеха за

ексцентрична, но всеотдайна баба, която идваше всеки ден с черна лимузина, (отличаваща се от модерните джипове и комбита) да вземе внучето си. На Лусинда ѝ харесваше, че я мислят за баба на Джейсън.

— Здравсти, Супербой — подхвърли с усмивка, щом той изтича до нея. Как можеше да се чувства гузна, че му отделя толкова време? Тя обожаваше това момче. И все пак... проклетата Ан! Защо не я оставеше на мира поне за малко.

— Здравсти, Лус!

Гъстата му златистокестенява коса днес бе сресана на път по средата и му придаваше вид на момче от роман на Дикенс, който не пасваше на широките панталони, жълтата тениска, карираната риза, завързана на кръста, и прекалено големите маратонки. Той я прегърна, хвана полата, ѝ и се притисна до нея — това бе техният поздрав. После Лусинда отвори задната врата на лимузината, той се качи, тя му сложи колана и седна зад волана.

— Чакай да ти разкажа какво стана, Лус — започна Джейсън още щом колата потегли. — Тази сутрин всички бяхме на двора. И Тристан — знаеш го, онзи с рижата коса, който се бие с всички през междучасието? Помниш ли, че ти разказах за него?

— Да, спомням си.

— Добре. Та той се втурна да блъсне Ема — момиченцето с черната коса и темниженосини очи (Джейсън не можеше да произнесе теменужено). Помниш ли, разказвах ти за нея?

В интерес на истината Лусинда всеки ден оглеждаше внимателно децата, надявайки се да види момиченце, което прилича на Елизабет Тейлър.

— Обаче — продължи той — Ема го видя да тича към нея и точно както по филмите с Джаки Чан го фрасна, а той направо изхвърча! Беше страхотно, Лус! Тристан стана — беше побеснял, намръщи се и присви очи, като че ли ще я убие. Но Ема се завъртя и го ритна право в пишоната! Той целият почервеня, хвана се между краката и падна на земята. Бум! Ние запляскахме и завикахме: „Браво, Ема!“. А тя само се усмихна и отиде да скача на въже с Тифани Корнфелд. Знаещ ли какво, Лус? Харесвам Ем повече от всички в тъпото училище, освен учителката ми госпожа Търнър. Тя е добра и говори мно-о-о-о-го тихо. Не е като другите учителки, дето все са ядосани. Ема е най-умната от всички деца, не само от момичетата. Не е

надута като Тифани или лигла като Бритни Кронин, или досадница и тъпачка като Бренди Александър.

— Бренди Александър ли? Така ли се казва това момиченце? — Лусинда не се стърпя и се разсмя.

— Да. Какво е толкова смешно?

— Това е названието на коктейл, Джейс, питие, което хората си поръчват, когато ходят на бар.

— Кръстили са я на питие? — Джейсън бе смаян.

— Мисля, че родителите ѝ са много млади и не са знаели. Просто името им е харесало.

— Въпреки това си остава досадница, а името ѝ е глупаво.

— Може някой ден Ема да дойде да си поиграете след училище — предложи Лусинда, сменяйки темата.

Той поклати глава.

— Тя има бавачка — филипинка, красива е, ама май е зла. — Той замълча, замисли се, после добави: — Нищо чудно тя да е показала на Ема онзи удар като на Джаки Чан. Ще я попитам непременно. Ако е така, може бавачката да научи и мен. Много ми се иска и аз да сритам някои момчета по пишлетата.

— Има опасност сериозно да контузиш някого, скъпи.

— Да — весело възкликна той. А после сериозно добави: — Разбира се, ще ритам само гаднярите като Тристан, дето все разплаква момичетата и бие по-малките момчета. И все му се разминава, никога не го наказват. Другите го отнасят, защото той лъже учителките в очите и казва, че не е бил той, че не е направил нищо, приятелите му Рори и Ейдън щели да го потвърдят. След това учителките казват на децата, които са се оплакали: „Защо излъгахте, че Тристан ви е ударил?“. А децата се страхуват, понеже Тристан тайно им прави знаци, че ще ги убие следващия път. Затова децата си мълчат и ги наказват. Защо учителите вярват на него, а не на нас, Лус?

„На нас.“ Джейсън беше едно от момченцата, които хулиганите тормозят. От тази идея направо ѝ призля, щеше ѝ се да удуши тези побойници. Защо Рене не знаеше тези подробности? И ако ги знаеше, защо не се е оплакала в училището? Лусинда започваше да подозира, че тя не обръща достатъчно внимание на сина си, и много често изглеждаше някак отнесена. Засега можеше да отговори единствено:

— Не знам, Джейсън. Понякога възрастните не обръщат достатъчно внимание и не изслушват децата. — Докато сам не си признаеше, че има нужда от помощ, и не я поискаше от нея, тя не можеше да направи нищо.

— А би трябвало! Редно е да знаят!

— Да, така е.

— Ще попитам Ема дали бавачката ѝ ще ме научи на тези страхотни удари. А след това и аз ще ритам лошите.

Гневът му бе напълно оправдан, затова тя си замълча.

Когато пристигнаха в дома ѝ, Джейсън откопча колана си и слезе, още преди Лусинда да е извадила ключа от контакта на колата.

— Готов ли е басейнът? — попита той, когато тръгнаха към входа, хванати за ръце.

— Още не. Все още е хладно за плуване, скъпи.

— Бррр. За мен не е студено!

— Докато не се убедя, че си супергерой, ще е твърде хладно.

— Кога ще се стопли?

— Към края на следващата седмица, надявам се, пък и тогава ще дойдат да почистят басейна. Гладен ли си?

— Какво има за ядене?

— Да видим. Морковени пръчици, целина, тофу, домати, зеленчуков чипс и любимата ти напитка — соево мляко.

— Не! Тофуто чисто ли е или с подправки? — попита той, подскачайки от стъпало на стъпало по стълбата към верандата.

— Имам и чисто, и с подправки.

— С какъв вкус е?

— Сушени домати със съвсем мъничко босилек — излъга тя, без лицето ѝ да показва каквито и да било емоции.

— Не. — Той поклати глава.

— Кромид лук?

— Отврат.

— Чайв^[1]?

— Още по-голяма отврат. — Джейсън се престори, че повръща, докато тя отваряше входната врата.

— Така си и помислих, затова ти предлагам чисто. Добре ли е?

— Да.

— Знаеш ли какво? — каза Лусинда, докато държеше вратата отворена, за да влезе малчуганът. — Имам нов анимационен филм.

— Супер!

— След като си напишеш домашните. Нали?

— Мразя домашните. Та аз съм само едно малко дете! Не би трябвало да имам домашни.

— Съгласна съм, наистина не е редно. Домашните ви са толкова много, че е направо абсурдно. Но ти си умен, освен това си и най-малкият първокласник в училището. Да ги напишем, за да ни се махнат от главата, а после ще гледаме филма.

— Можем да го гледаме, докато хапвам, а после ще напишем домашните.

— Няма начин — добродушно каза Лусинда и Джейсън се настани на един стол в кухнята. Тя отиде до хладилника, за да извади подноса със зеленчуците и соевото мляко.

Джейсън беше алергичен и веднъж тайно бе ял от „забранените“ храни, а Лусинда ужасено гледаше как момчето закиха неконтролируемо, лицето му се поду, вдигна температура и хъркаше като старец. После изведнъж се оправи. Лусинда се страхуваше това да не се повтори, затова спря да купува храни, към които малкият е алергичен. Позволяваше си го само през уикендите, когато Катания и близките ѝ идваха на гости. Но ако Джейсън и Рене вечеряха с тях, всички го наглеждаха да не би да хапне нещо, което не му понася. Колкото и да е странно, Катания го следеше най-строго и редовно го хващаше да взема непозволени храни.

— Кат и другите ще дойдат ли тази събота? — попита той, ритмично подритвайки раницата си.

— Да.

— Супер! С мама поканени ли сме?

— Разбира се. Каня ви в събота на вечеря.

— Защо чак в събота?

— Утре майка ти ще те води в Гринич на гости на баба ти и дядо ти.

— Ооо! — сбърчи нослето си малкият. Не му допадаха тези ежемесечни посещения. Бяха прекалено официални, а той трябваше да бъде прилично облечен (сиво-кафяв памучен панталон с колан, закопчана догоре риза, вратовръзка и лъснати обувки — това бе нещо

като униформа в окръг Феърфийлд и за мъжете, и за момчетата), да се държи безупречно, да говори само когато го питат нещо. И всеки път трябваше да защитава правото си да носи косата си така, както на него му харесва. Ако не му разрешиха, на следващия ден Джейсън бе своенравен, груб и ядосан на майка си, защото не е застанала на негова страна. Не можеше да разбере защо тя никога не го защитава. Самата Лусинда недоумяваше.

— И така — каза тя и сложи храната на масата, — какви домашни имаш?

— Такива, от които ме заболява главата — тросна се той и си взе няколко морковени пръчици.

— Ръцете ти чисти ли са?

— Не.

— Искаш ли да ги измиеш?

Джейсън намръщено отвърна:

— Не.

— Помисли хубаво и пак ми отговори — развеселено подхвърли тя.

— Добре де! — Също като измъчен от болест пациент Джейсън остави морковените пръчици и отиде в банята.

Лусинда извади диетична кола от хладилника и седна до масата. Малкият се върна тичешком, огромните му маратонки изскърцаха по линолеума, когато се тръсна на стола и пак взе пръчиците. Отхапа и попита:

— Може ли да си пийна от колата ти?

— Разбира се. А след това ще седя и ще гледам как се превръщаш в човекоподобен домати с ужасна раздираща кашлица.

— Човекоподобен домати — изсумтя той.

— Подсладителят, който използват в безалкохолните, ти вреди, Супербой.

Той си взе парче тофу и за кой ли път попита:

— Защо мога да ям тези буламачи, а не истинско сирене?

— Нямам представа. Това е една от загадките на природата.

— Какво значи това?

— Означава, че има неща, които ние, простосмъртните, не можем да си обясним.

— Все едно! — Джейсън посочи парчето тофу. — Като че ли е дунапренена възглавница. Бас лоя, че оставят тофуто да изсъхне и с него пълнят възглавниците. Може би спя на възглавница от изсушено тофу.

Тя се засмя:

— Много е вероятно.

Лусинда отпи от колата си, загледа го как се храни и осъзна колко драматично се бе променил животът ѝ. Грижата за Джейсън бе един от двата много важни ангажмента, които бе поела. Вторият дойде малко след това като гръм от ясно небе — изпратиха ѝ имейл от „Артзайн“ — известно онлайн списание, и я поканиха да води ежеседмична колонка за нови филми. Как я бяха открили, остана загадка. Но Саймън Сенклер, редакторът, настоя, че няма по-подходящ човек от нея. Тя дълго мисли и накрая се съгласи пробно да напише две колонки под псевдонима си Ела ван Дайн.

Няколко дни по-късно ѝ изпратиха по куриер първите филми и тя ги изгледа, водейки си бележки. После реши, че няма какво да губи, като честно си каже мнението и написа рецензията — с чувство за хумор смело разкритикува високобюджетна, не особено смешна комедия, насочена към тийнейджърската аудитория, и обсипа с похвали някакъв нискобюджетен филм.

За всеобща изненада материалът ѝ допадна на мнозина, които се свързаха помежду си през електронната поща (феномен, типичен само за Интернет, където слуховете се разпространяват със скоростта на светлината), и получи положителни отзиви. Освен това нейните похвали привлякоха вниманието на зрителите към нискобюджетния филм, който в крайна сметка донесе на продуцента трийсет милиона долара и спечели няколко престижни филмови награди.

Когато преди няколко месеца ѝ изпратиха детски филм по погрешка, тя реши да позволи на Джейсън да го гледа с нея. Цитира неговите коментари в рецензията си, която вече вървеше под заглавието „Супербой каза: Отврат!“. Бе затрупана от имейли, в които хората питаха кой е този Супербой. В следващия брой тя спомена само, че той е неин млад сътрудник, който в бъдеще ще предлага своите коментари за детските филми. Забавляваха се извънредно много, когато излизаха заедно — до библиотеката или на кино с Елиз

— и чуваха деца на различни възрасти да казват: „Този филм беше пълна отврат“ или „О, ужас! Отвратящина! Супербой го каза!“.

В началото Джейсън бе възмутен, че хората използват неговите думи и измислени фрази и че говорят за Супербой, сякаш го познават. Но не след дълго започна доволно да се усмихва, когато чуеше децата да говорят за него.

— Аз изненадвам хората! Аз определям правилата! — подшушваше той на Лусинда и баба й.

Елиз неизменно отговаряше по типичния за нея елегантен галски начин:

— Разбира се, че е така, mon petit.

Тази забележка накара и двамата да избухнат в смях. Лусинда се удивяваше и възхищаваше от силната връзка между възрастната жена и момченцето.

Елиз и Джейсън се харесаха и обикнаха от пръв поглед. И за учудване на Лусинда поне в началото той започна да си мие ръцете внимателно преди всяка среща с Елиз, за да не ѝ предаде гаден вирус и тя да се разболе.

— Много я харесваш, нали, Джейс?

— Да, много. Учи ме разни думи и изрази на френски. Мирише много хубаво, смее се на забавните неща, не ми прави забележки за прическата ми, а когато излизаме, ме хваща за ръка. Истинската ми баба никога не се държи така. Той сниши глас, сякаш се опасяваше някой да не чуе какво ще каже. — Истинската ми баба мирише странно.

Държеше се безупречно в присъствието на Елиз, което не можеше да се каже същото, когато бяха насаме с Лусинда. Харесваше му да се пробва, да провери докъде може да стигне — беше много внимателен, стараше се да уцели подходящия момент да прекрачи границата. Но тъй като бе прекалено малък, понякога прекаляваше. После, когато Лусинда тихо го смърмряше, той осъзнаваше грешката си. Понякога спореше с нея и се опитваше да защити позицията си, а друг път се разплакваше. Беше изключително момче, палаво и забавно, непрекъснато задаваше въпроси и си измисляше думи и фрази. Любопитството му беше безгранично, имаше вродена писателска, дарба и тя подозираше, че като порасне, ще пише книги.

Той изпи половината соево мляко в чашата си, направи физиономия и каза:

— Какъв е филмът? Дано не е някоя глупава анимация.

Той мразеше анимационните филмчета не по-малко от прекалено сладникавите модерни детски книжки. Предпочиташе автори с остър език като Шел Силвърстейн и Морис Сендак, чиито книги бяха със страхотни илюстрации, а сюжетите бяха изпълнени с опасности и емоции. По негова молба Лусинда започна да го учи да чете малко след като той навърши четири годинки, а после и да пише с печатни букви. Джейсън обичаше да учи нови думи и четеше все повече книги. Ходеха в библиотеката поне два пъти седмично. Лусинда редовно преглеждаше печата за излезлите книги, които биха му харесали. На всеки празник той получаваше подарък от нея, в който имаше и книга. Не проявяваше почти никакъв интерес към играчките и дрехите. Но разглеждаше внимателно всяка книга, като археолог, който търси следи от стари, неизвестни никому култури.

— Не е американски и не е дублиран.

— Мразя дублираните филми. — Той прокара пръст по тофуто в чинията.

— Знам. Надявам се, че смяташ да изядеш това парче. — Лусинда посочи чинията.

Той я погледна.

— Налага ли се?

— Бръкна с пръст в него. Ти как мислиш?

— Ама че работа! — тъжно каза той. Бе чул една жена в местния супермаркет да казва тези думи и тъй като мислеше, че е прикрита ругатня, започна да ги използва. На Лусинда ѝ бе толкова забавно, че сърце не ѝ даваше да го поправя. — Добре тогава!

— Малкият взе целината и направи престорено тъжна физиономия.

Лусинда отмести таблата със зеленчуците, взе раницата му и я сложи на масата.

— Кога ще се върне Джин? — попита той и разкопча ципа на раницата.

— След две седмици.

— Точно навреме, за да поплуваме заедно! Супер!

Лусинда затвори платото с пластмасов похлупак, сложи го в хладилника и предложи:

— Хайде да напишем ужасното домашно.

— Хайде, та хайде — напевно изрече той и сложи на масата учебниците и тетрадките.

— Свършваме бързичко, а после ще се забавляваме — ще вземем пуканки и ще гледаме филма.

Той забели очи.

— Кой е измислил домашните? Щом свършим училище, не трябва повече да учим. Не е редно да пренасяме училището и у дома.

— Напълно съм съгласна с теб. Ако децата ходеха на училище през цялата година и нямаха лятна ваканция, нямаше да се налага да имат домашни.

— Да няма лятна ваканция? Да не си се побъркала? Няма начин.

— Добре тогава. Домашните, господине.

— Ууу — ядоса се Джейсън, но седна да направи упражненията по писане.

— Ще отида да взема касетата с филма — каза тя, потупа го по ръката, минавайки покрай него. А след това съвсем импулсивно се наведе и го целуна по главата. — Обичам те, Супербой.

— И аз теб. Но щях да те обичам още повече, ако не ме караше да пиша тъпите домашни.

— Някой ден ще си ми благодарен.

Той поклати глава.

— Никога, абсолютно никога.

— Добре. Налага се да преживея факта, че ме обичаш по-малко.

Той не реагира в първия момент, после се обърна и я погледна.

— Не исках да кажа това, Лус.

— Знам.

— Теб обичам най-много! — Джейсън се просълзи. — Не говорех сериозно.

— Всичко е наред, скъпи. Наистина.

Успокоен, той избърса с длан очите си и се върна към упражнението по писане.

„Теб обичам най-много.“ А майка си? Беше категоричен. „Теб обичам най-много.“ Рене сигурно се питаше какво става в тази къща. От време на време без конкретна причина на Лусинда ѝ се приискваше

да не го връща в дома му. После си казваше, че взема нещата прекалено навътре. Реакциите ѝ не бяха особено адекватни, понеже толкова години бе живяла сама.

[1] Чайв — подправка, подобна на пресен лук, която се използва за овкусяване на супи. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Позовавайки се на бележките си и на доста ласкавите коментари на Джейсън за детското филмче („Не е лош, но не е и нещо особено!“), Лусинда написа рецензиите за седмичната си рубрика и ги изпрати на редактора си. Изключи компютъра, седна и се загледа в една точка. Щеше ѝ се да прекарва повече време със семейството си, особено с баба си, без да се налага да се бори с Ан.

Не ѝ се нравеше начинът, по който се чувстваше — имаше желание да хване Ан за мършавите рамене и да я разтърси толкова силно, че обилно лакираната ѝ коса да се разчорли или пък някоя безкористна мисъл случайно да се зароди в съзнанието ѝ. Позакъснялата териториална претенция на леля ѝ беше напаст божия, нещо отровно и заразно. Мади я бе предупредила, че майка ѝ е като стоножка, от която няма отървяване. Ан сякаш бавно разяждаше мозъка на Лусинда. Лусинда знаеше, че разказът „Бумеранг“ от Оскар Кук, в който се разказва за стоножка, проникнала в главата на един човек през ухото му, е измислица (беше удивително, че си го спомня, въпреки че го бе чела преди повече от трийсет години), но бе дяволски добра метафора за дълготрайния ефект, който поведението на Ан оказваше върху хората.

Лусинда скоро разбра как Ан винаги научаваше ангажиментите на майка си и най-вече кога Елиз и Лусинда са планирали да се срещнат. Едно телефонно обаждане и леля ѝ вече знаеше отговора. Ан много хитро изтръгваше информация от Гуин, асистентката на Елиз („Мислех да дойда да видя мама тази седмица и се чудех какви са плановете ѝ“) и Гуин изпадаше в много неловко положение. Тя просто си вършеше работата. Как можеше да знае, че помага на Ан да плете интригите си? Господи! Беше направо отвратително! Вината си беше на Лусинда. Ако не се беше ядосала на първата среща, ако не бе коментирала колието ѝ и не бе говорила така язвително за онези противни продавачки, Ан сигурно нямаше да ѝ обърне внимание. Но

не! Трябваше да си го върне — както винаги правеше, когато нещо или някой я ядосаше. А сега, виж докъде я докараха! Водеха война.

Стомахът ѝ се сви, опита се да не мисли повече за Ан и погледна двете грамоти, поставени в рамка на стената зад бюрото ѝ. Едната документираше, че през 1956 година Лили е получила „Оскар“ за най-добра актриса за филма „Улично престъпление“. Другата беше наградата на Ела ван Дайн за най-добър адаптиран сценарий през 1998 за филма „План за летене“. Тази на Лили бе съвсем истинска. Другата приличаше на публикуваните на корицата на списание „Тайм“, които можеш да си направиш или да си поръчаш с твоята снимка. „Мъж/Жена на годината“, според класацията на списанието. Това се прави, за да се почувства получателят специален. Ако не бе гледала церемонията със собствените си очи, никога нямаше да повярва, че наистина е спечелила.

Беше гледала връчването на наградите сама през онази мартенска вечер преди няколко месеца. За миг дори не ѝ бе минало през ума, че съществува вероятност да спечели. Беше направо слисана, изумена, дори някак си (сякаш строго пазената ѝ анонимност бе изложена на риск) огорчена, че е била номинирана за „Оскар“. Спечелването на БАФТА и наградата на писателската гилдия ѝ бяха достатъчни, бе ѝ се сторило честно да ги получи, въпреки че не знаеше защо точно са ѝ ги присъдили вероятно имаше нещо общо с нейната изолация от обществото. Наградата на Академията... Не беше логично, звучеше дори сюрреалистично. Не водеше социален живот, не се бе появявала в обществото на Лос Анджелис повече от трийсет години. Беше се почувствала непочтена спрямо хората — сякаш това бе още една измама от нейна страна — докато гледаше победителите да се качват на сцената, за да им връчат наградите. След няколко зле режисирани шеги актьорите, които водеха шоуто за най-добре адаптиран сценарий, обявиха имената на номинираните, а една камера ги показваше. Разбира се, сред публиката не бе Ела ван Дайн, нямаше дори нейна снимка, която да покажат на екрана. И изведнъж сякаш няколко мига ѝ се губеха. Тя примигна няколко пъти. Беше пропуснала нещо, не беше разбрала какво бяха казали. Друга камера показва публиката, а после Джин, която вървеше по пътеката между редовете, облечена в една от нейните елегантни черни роклички („Нищо не може да се обърка, ако си със страхотни обувки, хубава прическа и малка

черна рокля, хлапе. Конфекцията по магазините стои много добре на дребните жени.“), за да приеме статуетката от един от актьорите, преди да стигне до микрофона. Аплодисментите бяха оглушителни — поне на Лусинда така ѝ се стори — и тя си помисли, че е заради номинацията на Джин за най-добра актриса. Всички я обичаха. А играта ѝ в „План за летене“ бе изключителна.

С пресипнал глас, който толкова напомняше гласа на Лили, лъчезарната, сияеща Джин каза:

— Повечето присъстващи тук тази вечер са прекалено млади и не си спомнят филмите, които с приятелката ми Ела направихме преди няколко века, когато бяхме почти деца; „Декемврийска тъга“, „Дъждовни дни“ и „Влиятелна игра“, са само някои от тях. — Бурни аплодисменти, радостни възгласи и подсвирквания. — Така! — продължи тя с усмивка. — Не съм единствената, която ще си признае, че си спомня ресторантите за коли със сервитьорки на ролкови кънки и трийсетсантиметрови черно-бели телевизори. Бурен смях и оглушителни подсвирквания. — Противно на някои слухове, моята приятелка бе прекалено млада, за да бъде заподозряна, че е дружала с комунисти. Обикаляхме града с тротинетките си да ги търсим, но така и не ги открихме. — Още смях. — Истината е, че Ела просто реши да спре да пише. Беше заета с други неща. Но аз винаги съм вярвала, че е една от най-добрите сценаристки, и я умолявах за този сценарий, защото никой друг нямаше да го напише по-добре от нея. Знам, че тази вечер тя си е у дома, гледа телевизия, и от нейно име благодаря на филмовата Академия и на членовете ѝ за това, че са оценили по достойнство един наистина гениален талант. Ела, приемането на тази награда вместо теб е най-великият момент в живота ми. Обичам те, дечко.

Тя изпрати въздушна целувка към камерата, помахна с ръка на екзалтираната публика, после се оттегли, притиснала статуетката до гърдите си.

Телефонът зазвъня секунди по-късно. Първо ѝ се обади Дженива и каза: „Луси, толкова се радвам за теб, толкова се гордея, че те познавам. Заслужаваш тази награда, филмът е прекрасен. А Джин изглеждаше великолепно на сцената, нали? Ще ми се и тя да спечели. Никой не може да играе като нея“.

След това се обади баба й: „Вече и ти имаш престижна награда, също като майка си, *cherie*. Това е чудесно. Ще го отпразнуваме. Цялото семейство ще се събере да се посетят около теб. А сега трябва да гледаме как и Джин печели — тя произнасяше, името Жийн — и как ще си получи наградата. *Je t’embrace, cherie*^[1]“.

Цялото семейство. Това включваше и Ан, което означаваше, че въобще нямаше да бъде празненство. Лусинда включи телефонния секретар, докато догледа шоуто докрай. И тя като Дженива и Елиз искаше да види как Джин отново се качва на сцената да си вземе оскара, който ѝ принадлежеше. Но го дадоха на много по-млада актриса, чието изпълнение бе ефектно, но повърхностно в един посредствен филм. Лусинда се разплака от яд заради задкулисните уговорки, които бяха лишили Джин от наградата, която ѝ се полагаше.

Мрачна и тъжна, Лусинда изглежда шоуто докрай, преди да прослуша обажданията на телефонния секретар. Имаше повече от дванайсет съобщения от братовчедите ѝ и техните деца, всички почти се задъхваха от възбуждане и вече имаха, страхотни планове за семейното тържество, което изведнъж стана най-важното събитие. Естествено, Ан не ѝ се бе обадила. Лусинда се изкушаваше да позвъни на леля си, да ѝ направи предложение за „примирие“ и да я покани на тържеството. Даже вдигна телефонната слушалка, но отново я върна на мястото ѝ. Ан щеше да възприеме опита ѝ да сключат примирие като възможност да каже нещо, което да я нарани. Лусинда не можеше да поеме подобен риск. В антракта на пиесата „Браун Бейби“, която се играеше за последна седмица, след тринайсетседмичен успех на сцената, Катания бе оставила съобщение, докато чакаше реда си да излезе на сцената: „Току-що научих. Толкова се вълнувам. Ще ти се обадя утре след училище. Обзалагам се, че цялото ти семейство е пощуряло от радост. Аз със сигурност съм. Страхотно е! Обичам те, обичам те, обичам те, Лус“.

Най-накрая, повече от час, след като бе напуснала сцената, се обади и Джин:

— Трябваше да се измъкна, за да намеря обществен телефон. Не е ли невероятно? Лили сигурно се усмихва, щастлива и горда от това, което постигна, където и да е в момента.

— Трябваше да спечелиш, Джин. Ужасно е, че не ти дадоха наградата.

— Е! На кого му пука. Важното е, че постъпиха правилно и я дадох на теб. Скъса си задника от работа и си я заслужи. Ще се прибера след няколко дена и ще ти я донеса. А сега трябва да затворя, преди „новинарските хрътки“ да заподозрат нещо. Много те обичам, Ела.

Лусинда отново включи телефонния секретар и се опита да проследи коментарите след церемонията. Не можеше да се съсредоточи. Беше прекалено изумена от факта, че е спечелила „Оскар“ за нещо, което бе направила с лекота. Още преди Лусинда да е довършила сценария, Джин бе поискала авторските права на още един роман, настоявайки:

— Само ти можеш да напишеш сценария по него. Направи го заради мен, Ела. Моля те! Не искаш да те моля на колене, нали? Подът е твърд и ще ме заболят.

След получаването на наградата рейтингът ѝ скочи неимоверно. Изведнъж рецензиите ѝ станаха толкова авторитетни, че можеха да издигнат някой филм от „мрака“ на неизвестността или да отклонят вниманието на тийнейджърите от някоя глупост към нещо, което си заслужава тяхното време (и парите, похарчени за билети за кино). От март месец насам много неща се изписаха за нея самата и популярната ѝ рубрика. В медиите се появиха какви ли не предположения относно истинската самоличност на Ела ван Дайн, защото такава жена не съществуваше, само името ѝ фигурираше под стари филмови сценарии, под един нов, който спечели „Оскар“, и в онлайн списанието. Журналистите направиха сериозни проучвания, но стигнаха само до предположения. Една предприемчива и находчива млада жена (решена първа да се добере до сензационната новина и да напише статия, под чието заглавие фигурира името ѝ) се бе добрала до информация от Гилдията на сценаристите, откъдето и бяха дали адреса на Ела. Оказа се, че това е старата къща на Джин в Лос Анджелис на „Уитли Хайтс“. Новите собственици нямаха представа коя може да е Ела ван Дайн.

Известен филмов критик от водещо седмично списание предположи, че Ван Дайн е псевдоним на писател, автор на бестселъри. Критик в конкурентно седмично издание пък настояваше, че Ван Дайн всъщност е прочут продуцент, написал много добри сценарии в края на осемдесетте и началото на деветдесетте, но през

последните няколко години беше потънал в забвение. Тези предположения бяха опровергани и от писателя, и от продуцента, и двамата писаха до редактора, че много им се иска да имат таланта на Ван Дайн. Но за съжаление нито един от тях не е Ела.

По време на тази лудница, продължила седмици наред, служителите на „Artszine.com“ запазиха мълчание, не отговаряха на никакви въпроси — за което Лусинда щеше да им бъде благодарна цял живот.

Таблоидите разпространяваха слуха, че Ела всъщност е тайна любовница на Джин. Отдавна се шушукаше, че Джин е лесбийка. Тя все отклоняваше въпроса, като казваше:

— Разбира се. Добре. Така да бъде. — А после се засмиваше с прочутия си заразителен смях. Това обаче не попречи на журналистите публично да разкрият нейната сексуална ориентация, но понеже нямаше какво да крие, Джин просто се смееше.

— Хей, те искат да ме мислят за лесбийка, добре тогава. Щом така им изнася.

Само Лусинда и Джин знаеха, че един ден извикаха Джини Холдър по време на час и я заведоха в студиото, за да се срещне с продуцента Лойд Ранкин. Лусинда бе свидетел как много деца отиваха, срещаха се с него и се връщаха след време посърнали и с несигурна походка, сякаш току-що са слезли от някое влакче на ужасите. Близо четирийсет години по-късно, спомняйки си този ден, тя усещаше нетипичния гняв на Лили, докато слушаше дъщеря си. Как слезе, затръшна вратата на колата си и хукна през паркинга. Отново виждаше (за съжаление съвсем за кратко) посърналата Джин, когато се върна в класната стая следващата седмица. Чуваше пламенния ѝ глас, носещ се в тъмна лятна вечер години по-късно, докато тихо разказваше как е платила, за да получи копие от доклада на съдебния лекар след убийството на Лойд.

— Трябваше да се уверя, че наистина е мъртъв и вече никога няма да нарани други деца.

* * *

Когато се върна у дома в Кънектикът седмица след връчването на наградите, Джин отиде у Лусинда здравата навлечена. Непрекъснато се оплакваше:

— Най-глупавото нещо, което някога съм правила, бе да се оставя да ме убедиш да се преместя тук! Умирам от студ, не ходя навън, освен от колата до входната ти врата.

— Идеята бе твоя, не моя — напомни ѝ Лусинда, хвана я за ръка и я въведе вътре. — През лятото доста ти харесваше. Спомням си, че идваше всеки ден и плуваше в басейна със Супербой.

— Той е единственият тук на моя ум — заяви Джин. — Ето ти проклетият „Оскар“! — Беше хвърлила на Лусинда голям плик за писма, преди да седне на стълбите, за да си свали ботушите. — Дори на кучетата им е студено.

— Оплети им палтенца — тихо каза Лусинда. — Искаш ли кафе?

— Да. Напълни ваната с горещо кафе. Ще се изтегна в нея, може и да се размразя.

Лусинда се засмя, остави плика на бюрото си — самата статуетка щеше да пристигне след няколко седмици, след като я надпишат — и отиде да направи кафе.

Джин влезе в кухнята, обува с дебели чорапи, и изрече:

— Всъщност кучетата се чувстват превъзходно. Тичат из снега и душат, за да си намерят нови приятели. Що се отнася до мен, аз се отоплявам на маслен радиатор, няма да повярваш. Мисля да мина на газ.

— Чуй се само — възкликна Лусинда. — Толкова мразиш това място, че обмисляш как по-ефикасно да отопляваш хубавата си голяма къща във викториански стил.

— Е, със сигурност няма да се върна на крайбрежието, след като най-последно намерих къща, която ми харесва. Да не говорим, че ще трябва да си купя друга кола за през зимата, докато скъпият ми мустанг си седи в гаража. А и трябва да нося всички тези пуловери, копринено бельо, якета и друга неща, които трябваше да си купя от „Л. Л. Бийн“. Там работят най-милите хора, които приемат поръчките. Забелязала ли си?

— Да. Забелязала съм.

— Кога, за бога, ще дойде пролетта? Вече е краят на март. Какъв е този безкраен студ?

— Нямам никаква представа. Между другото, черната рокличка, с която беше на церемонията, ти стоеше невероятно.

Лицето на Джин грейна:

— Нали? Казах на младата дизайнерка на свободна практика, която изработи костюмите за филма „План“, какво точно искам. Тя направи няколко скици, донесе и мостри на платове. Споменах името ѝ по време на купона след церемонията. Следващия път няма да мога да си я позволя, ако има следващ път.

— О, ще има, разбира се — убедена бе Лусинда. — И ще си занесеш у дома собствен „Оскар“. Трябваше сега да го спечелиш, Джин.

Джин сви рамене:

— Спечелих „Златен глобус“ и наградата на филмовата критика на Лос Анджелис. Това, че загубих от жена, която е само опаковка, покрита с пайети, не си заслужава дори да се коментира. Важното е, че „План“ пак ще се завърти по кината, ще ни донесе още пари и ще подготви публиката за новия филм. Вече ми предложиха сделка за разпространението му, защото ти спечели.

— Така ли? Това е малко плашещо.

— Ти просто си върши работата и не се притеснявай за нищо друго. Успехът никога не е в повече, приятелко. Нека аз се погрижа за практическата страна на нещата, за да се завърти по кината „Просветление“.

Също като Джейсън, и Джин непрекъснато четеше, много харесваше художествената белетристика, имаше безпогрешен усет към лоши, разглезени, енергични, но симпатични героини — може би защото самата тя беше точно такава. Беше на петдесет и три години, но изглеждаше много по-млада, излъчваше здраве и жизненост, без да е ползвала услугите на козметичната хирургия. („О, как ли пък не. Трудно бих понесла инжекцията новокаин. Ще се оставя да ми сложат пълна упойка и някой побъркан пластичен хирург от Бевърли Хилс, който взима страшно скъпо за операциите, да ми накълца лицето!“) Поддържаше дребното си тяло слабо и гъвкаво с упражнения. А и имаше невероятния късмет да наследи от родителите си костна структура, която остаряваше, без да ѝ създава проблеми. Притежаваше скандинавската красота на Лили — с пепеляворуса коса, дръзки, широко отворени, ясни сини очи, безупречен тен на лицето;

благодарение на страхотната осанка, която бе подчертана от дизайнерите на костюми, и дрезгавия глас тя притежаваше сексуалност, която не намаляваше с възрастта. Тя бе живото доказателство, че да привлечаш противоположния пол не е привилегия само за младите дами. Жените я обожаваха; харесваха широката ѝ усмивка, дрезгавия смях и нямаха търпение да гледат филмите ѝ още щом се появят по кината. Джин все още изглеждаше добре на екрана, все още правеше фурор в кината. А филмът „Просветление“ подробно анализираше живота на решителна корпоративна изпълнителна директорка, единствената оцеляла след самолетна катастрофа, която успява да преживее осем дни в пустошта, преди да я спасят. След това получава просветление свише, напуска корпоративния свят и основава приют за трудни деца, изпаднали в беда. Тази част бе страхотна и Лусинда знаеше, че само Джин може да я изиграе достоверно.

— След „Просветление“ — настоя Лусинда — ще вземеш „Оскар“.

— Все едно ми е. Побързай с кафето. Може да си го сложа в система и да си я включа направо във вената.

* * *

В петък вечер, след като Рене взе Джейсън, за да се измият и приготвят, преди да тръгнат за дома на родителите ѝ, Лусинда отиде с колата до гарата.

Беше истинско чудо, че къщата ѝ със занемарена градина бе привлякла любопитството на едно дете, примамвайки Катания, която се възхищаваше на безразборно поникналите цветя и бялата фермерска къща с голяма предна веранда. Тя се бе обърнала и помахала с ръка на Лусинда да отиде при нея. Тя не бе устояла и бе отговорила, излизайки на страшната юлска жега, за да се срещне със сладкото, изключително талантиво момиче. Това накара животът на Лусинда, който дотогава бе като застояла вода, да се раздвижи благодарение на един непринуден разговор — най-дългият (и със сигурност най-забавният), който бе провеждала с някого, откакто почина майка ѝ.

Когато вратите на вагона се отвориха и трите слязоха от влака, Лусинда се почувства по-лека в буквалния смисъл на думата.

Майката на Катания Лорейн имаше същото сърцевидно лице като на дъщеря си. Беше си сложила червено червило на идеално оформените устни и съвсем малко руж на високите скули. Наскоро се бе подстригала и сега прическата ѝ бе на къси, стегнати букли, които ѝ стояха много добре. А Дженива, по-възрастно, по-ниско и по-закръглено копие на дъщеря си, носеше правата си коса на старомоден кок, който много ѝ отиваше, откриваше високото ѝ чело и големите ѝ очи, които бяха наследили дъщеря ѝ и внучката ѝ. Майката и дъщерята бяха облечени в памучни рокли с къс ръкав и ярки цветове, които Дженива бе ушила. Катания бе сплела дългата си коса на малки плитчици. Носеше неизменния дънков гащеризон, яркорозова тениска и черни груби обувки, които добавяха най-малко четири сантиметра, към височината ѝ — тя бе малко над метър и петдесет. Семейната връзка бе очевидна — почти черни очи, деликатно издадени брадички, добре оформен череп, дълги, грациозни шии и мургава кожа. Бяха красиви жени.

— И трите изглеждате превъзходно! — заяви Лусинда и прегърна всяка от тях поотделно.

— И ти изглеждаш чудесно — върна ѝ комплимента Дженива. — Дрехите са нови, нали? — попита тя за тъмносиния ленен панталон и памучния пуловер в подходящ цвят на Лусинда. — Някой е ходил в „Дж. Крю“ — каза тя на дъщеря си и внучката си, хващайки Лусинда под ръка, когато тръгнаха към колата.

— Да, права си — призна Лусинда. — Купих някои неща — за всички.

— О, Лус! — засмя се Катания, надигна се на пръсти, за да целуне Лусинда по върха на носа, и после, с типичната си енергия, се втурна с няколко грациозни танцови стъпки през паркинга, а хората се спираха, за да я гледат.

— Всеки уикенд е като Коледа — възкликна тя, направи пируети и разтвори широко ръце. Няколко души я аплодираха, а тя се поклони и им изпрати въздушни целувки.

— Боже, невероятна е! — промърмори Лусинда и хвърли ключовете от колата на момичето, което изтича напред, за да отключи колата. — Както и да е. — Тя се обърна към Лорейн и Дженива: — Много ми е приятно да ви подарявам разни неща.

— Знаем това, Луси. — Лорейн я потупа по ръката. — В никакъв случай няма да спорим по този въпрос, сигурни сме, че е така. А ние ще те нагостим утре вечер с любимите ти ястия, дано понапълнееш мъничко. Мама е сготвила невероятно вкусни неща.

Дженива вдигна тежката си чанта и се усмихна широко:

— О, най-после гледах „Шоуто на Труман“ и умирам от нетърпение да го обсъдя с теб.

— Хареса ли ти? — попита Лусинда. Винаги ѝ бе интересно какво мисли Дженива за даден филм. Обикновено бяха на едно мнение, но от време на време Дженива изказваше мисъл, която на нея не ѝ бе хрумвала, и я разискваха надълго и нашироко. Дженива, за огромно удоволствие на Лусинда, цял живот се е интересувала от филми и бе проникателен зрител. Освен това беше много добър музикант и бе предала дарбата си на дъщеря си и внучката си.

— Точно за това искам да поговорим.

— Нямам търпение — честно отвърна Лусинда. Много обичаше да седи с Дженива на верандата до късно през нощта, когато си говореха за филми, музика или каквото им дойдеше наум. Рядко минаваше ден, без да се чуят по телефона или да си разменят имейли. Още от самото начало се привързаха много една към друга. Отчасти, защото бяха на една възраст, отчасти, защото Дженива бе баба на Катания. Но най-важното от всичко бе, че тя приемаше Лусинда такава каквата е. Лусинда копнееше да прекарва повече време с Дженива, както копнееше и за баба си. „Ненаситна“ — помисли си тя. Защо не можеше просто да е благодарна на това, което има, а все искаше още? Слабост ли бе, недостатък ли бе този непреодолим копнеж?

Отбиха се у Лусинда, оставиха багажа, прибраха храната в хладилника и се поосвежиха малко, преди да тръгнат — както правеха веднъж в месеца, а понякога и по-често — за дома на Елиз в Уестпорт на вечеря.

* * *

Броят на членовете на семейството, които присъстваха на тези вечери в петък, всеки път беше различен. Обикновено Ан не ги посещаваше — сигурно се надяваше, че отсъствието ѝ би било твърде

очевидно и ще е повод за коментари. А може би защото знаеше много добре, че ще е почти невъзможно да се конкурира с всички присъстващи за вниманието на майка си. В действителност дори децата ѝ се чувстваха по-спокойни в нейно отсъствие. Вечерта винаги минаваше по-приятно без нея.

Тази вечер, вече седемдесет и пет годишната леля на Лусинда, Адел (която подобно на Лусинда страдаше от мигрена, в резултат на което бе слаба, но не от диета като по-голямата си сестра) и съпругът ѝ Джон бяха там заедно със сина си Пол (който бе с няколко години по-голям от Лусинда) и жена му Роксан. Синът на Пол, Пол младши, и съпругата му Анет бяха довели и двуседмичната си дъщеричка Амелия (а тригодишната Аманда, която беше с възпаление на ухото остана вкъщи с детегледачка). По-малката сестра на Пол младши, Елиза, бе дошла от Манхатън с дългогодишната си „другарка“ в живота Розмари.

Вечерта бе много приятна. Елиза и Розмари пуснаха новите си компактдискове с джаз — подарък на Елиз от родителите на Елиза за миналата Коледа. Елиз обичаше джаз и от време на време млъкваше, заслушваше се, а накрая попита:

— Ааа, прекрасно е! Кой пее?

Розмари, която бе изпълнителен директор в звукозаписна компания и почитателка на джаза, ѝ обясни подробно с напевния си алабамски акцент.

Тъкмо когато се канеха да се преместят в трапезарията, дойде Ан, около нея се носеше мирис на много силен парфюм. Беше облечена в бяла рокля с буфан ръкав, която щеше да отива много повече на някое момиченце. Прическата ѝ приличаше на глазура на торта. Беше обута с бели кожени обувки с много тънък ток и каишка. Мина през стаята, на ръката ѝ тракаха поне половин дузина гривни, и каза на майка си:

— Съжалявам, че толкова закъснях. Имаше ужасни задръствания. На Деветдесет и пета улица бе станала катастрофа, както обикновено. Трябваше да изляза от изход осем и да мина по Поуст Роуд. Отне ми страшно много време.

Бе очевидно, че Елиз не я очакваше. След като отговори на въздушната целувка на дъщеря си, тя отиде в кухнята да говори с Ерика, готвачката, а Ан обиколи стаята и поздрави всички, но не еднакво любезно. „Любезна е като парен чук“ — помисли си Лусинда,

наблюдавайки леля си. Хората с най-бяла кожа получиха въздушни целувки, а тези с по-тъмна — едно от нейните смущаващи, всяващи страх ръкостискания. Ан бе цветнокожа, която не само живееше като бяла, на каквато се правеше, но бе и расистка дори към членовете на собственото си семейство. Умишлено обърна внимание на Лусинда едва когато поздрави всички останали, спря, погъделичка Катания под брадичката и ѝ каза:

— Изглеждаш очарователно! Бих те изяла с лъжичка, сладурана такава.

Отиде и хладно поздрави Дженива и Лорейн, а Катания погледна Лусинда и ѝ се изплези. Най-после, когато Ерика сложи още един прибор на масата, Ан се приближи към Лусинда.

— Как си, Лусинда? — попита. Нито ѝ изпрати въздушна целувка, нито се ръкува с нея. Студеното ѝ изражение надминаваше единствено враждебността в очите ѝ.

— Чувствам се страхотно! — заяви тя. Омразата на тази жена много я тревожеше. Ан я носеше в себе си като добре прикрита бомба или капсула цианид, имплантирана в един от зъбите ѝ. Тя можеше или да взриви някого, или да се самоубие. Беше прозрачна и отровна като тропическа медуза.

Лусинда учуди и леля си, и самата себе си, като се наведе и прегърна Ан. Сякаш притискаше торба трески — остри, тънки, крехки клонки.

— Много се радвам, че тази вечер успя да дойдеш — весело изрече и отстъпи назад заради силния парфюм на Ан.

Лицето на Ан почервения, изглеждаше като ударена от гръм, бе загубила ума и дума. Лусинда се обърна и последва останалите в трапезарията, бе отвратена от собственото си поведение. Защо, за бога, го направи? Недоумяваше, все още бе под впечатлението от кокалестото тяло на леля си — сякаш бе прегърнала мъртвец. Сякаш чуваше Лили да казва: „Ако не можеш да ги победиш, убий ги с доброта. Те никога не са знаели как да се оправят с нея“. „В това няма никакво съмнение“ — помисли си Лусинда. Ан не знаеше как да реагира на жеста, който ѝ демонстрира. Беше толкова слисана, толкова обърквана, че Лусинда се почувства ужасно, отвратена от неприятния парфюм и от това, че бе наранила тази жена. Никога през живота си не се бе държала зле умишлено. Но когато ставаше дума за Ан, не

правеше нищо както трябва. Та тя беше такова повърхностно създание, което върши и казва ужасни неща. Ако не бе така, Лусинда би си помислила, че леля ѝ е планирала тези инциденти. Но тя не бе достатъчно умна, за да го направи.

Борбата на Ан за вниманието на Елиз беше безполезна. „Стреляше“ напосоки и понякога уцелваше. Тя винаги оставяше опустошения след себе си.

Както винаги вечерята бе много вкусна, разговаряха, от време на време се чуваше и смях. Ан седна доста далече от Лусинда. Изглежда, още бе в състояние на шок, защото режеше храната си на парчета, но рядко слагаше нещо в устата си. Отговаряше с ледена гримаса, която би трябвало да бъде усмивка, когато някой се обръщаше към нея и я заговаряше, но всъщност изглеждаше като сбръчкано осемгодишно дете, както я описа Мадлин. Нацупена и сърдита, тя нито веднъж не погледна племенницата си в очите. Лусинда почувства, че трябва да ѝ се извини. Но за какво? Това бе истинско мъчение.

По време на вечерята Лусинда внимателно разгледа лицата на роднините си, абстрахира се от шума, и се опита да запомни и най-малките подробности от тези хора, които бе започнала да обича безрезервно. Имаше абсурдното чувство, че може да ги изгуби заради Ан; може да бъде провокирана да направи нещо, което толкова ще ги отврати и отблъсне, че ще престанат да я обичат и тя отново ще остане сама.

Чичо ѝ Джон бе с много тъмна кожа и много красив, въпреки че бе на седемдесет и осем години. Имаше изключително фини черти на лицето, като на патриций, гъста, късо подстригана бяла коса, която подчертаваше идеалния баланс между челото и брадичката, съвършените пропорции между големите очи и плътните устни. Той бе забележителен човек. Излъчваше доброта и мъдрост. Историите за детството му в Белгийско Конго, които понякога разказваше, бяха много интересни. Само с гласа си (тих и нежен, с британски акцент вследствие на образованието, което бе получил в държавно училище в Англия) можеше да успокои изнервено бебе и да го приспи. Точно това правеше онази вечер — люлееше правнучката си Амелия, облеганата на рамото му, шепнеше в ушенцето ѝ, а внукът му Пол младши и пицната му италиано-американска съпруга Анет се усмихваха.

Леля й Адел (пълна противоположност на по-голямата си сестра, що се отнася до любезност, характер и естествена красота) весело разговаряше с Катания, която бе сменила синия дънков гащеризон, с бледорозов и бяла риза. Сложено на златна верижка, ключето „Фи Бета Капа“^[2] на Лусинда, лежеше в трапчинката на шията на момичето.

Лорейн и Дженива, седнали от двете й страни, облечени в почти еднакви рокли с ярки цветове, разговаряха с Елиз, заела почетното място на масата. В другия край Елиза (професор по африкански науки в Хънтър Колидж) с прекрасна тъмна кожа, толкова бели зъби, че блестяха, бездънни черни очи, като тези на дядо й, и Розмари, с бяла кожа, осеяна с лунички, буйна рижа коса и зелени очи разговаряха с родителите на Елиза — Пол, който бе по-младо, но точно толкова красиво копие на баща си, и Роксан, чистокръвна ирокезка, която имаше кехлибарена на цвят кожа, пронизателни кафяви очи, изразителни красиви черти на лицето и блестяща дълга коса, която стигаше до кръста й.

Ужасена от мисълта, че може да изгуби тези хора, Лусинда изведнъж се почувства изолирана от всички — сякаш тя ги виждаше, но те нея не. Това чувство бе неин постоянен спътник, но напоследък не я бе навестявало. Струваше й се, че е откъсната от обществото и сякаш се дави във въздуха. Старата болка, като сянка на минувач в тъмна улица през нощта, пак я преследваше. Чуваше сърцето си как бие в ушите, пулсираше в китките и гърлото й, докато се опитваше да диша дълбоко и спокойно, да скрие факта, че като глупава ученичка на първия си урок по танци е загубила ритъма. Погледна храната в чинията си, приборите в ръцете си и заповяда на крайниците си да действат. Те я послушаха. Ножът и вилицата се движеха в унисон, механично режеха храната на малки парченца, докато тя си казваше да се вземе в ръце. Изпитваше страх, страх, че никога няма да има възможността да навакса загубените години; че няма да може да уталожить неутолимата си жажда за обич, от която се срамуваше. Като огромна морска гъба тя можеше да поеме много обич и презираше ненаситната си нужда да бъде обичана. И сякаш това не й бе достатъчно, леля й — жена, която бе готова да обикне, само защото бяха роднини — бе станала не само противник, но и препятствие за нея.

Една ръка леко я докосна по рамото и тя вдиша лекия парфюм с дъх на люляк на баба си.

— Cherie — тихо каза Елиз, — върни се при нас.

Бързо се огледа и се увери, че разговорите на масата продължават. Никой не им бе обърнал внимание — дори и Ан, която гледаше в чинията. Лусинда остави ножа и вилицата, завъртя се на стола, хвана ръката на баба си и я погледна — дребна, изправена белокоса жена с фини черти под лекия руж на бузите, розовото червило подчертаваше плътните ѝ устни.

— Чувствам се ужасно, задето правя това — прошепна Лусинда с пресъхнало гърло.

— Не бива да позволяваш на Ан да ти въздейства по този начин — строго прошепна Елиз.

— Отношенията ни се влошават по моя вина.

— Не. Постъпи смело.

— Смело? Беше истинска лудост. Не мога да повярвам, че го направих.

— Аз също — усмихна се Елиз. А после по-сериозно продължи: — Докато Майкъл беше жив, с нея се общуваше трудно. След смъртта му стана невъзможна. Ти се осмели да я прегърнеш и мисля, че ѝ напомни, че все пак е човешко същество и вече не е млада.

— Тогава защо се чувствам като убийца?

Елиз се засмя.

— Дъщеря ми действа по този начин на хората. Овладяла е това изкуство до съвършенство. Мисля, че изглежда по-възрастна от мен. — Погледна дъщеря си. — Не съм ли права?

И Лусинда погледна леля си. Беше вярно. Ан спокойно можеше да е майката, а Елиз — дъщерята.

— Боже мой! — прошепна. — Права си.

— Да. Лошите чувства и гневът състаряват човек. Виждала съм това да се случва и с други хора, не само с Ан. А сега се храни — усмихна се Елиз. — Има чудесен десерт с ликьор и кафе. А след това, ако бъдат така любезни, Кати, майка ѝ и баба ѝ ще ни попоят. Ние сме, ако се замислиш, големи късметлии, нали?

— Да — трябваше да се съгласи Лусинда, галейки ръката на баба си. — Така е. Късметлии сме. Благодаря ти — каза тя признателно.

Беше получила опрощение — поне временно.

[1] Прегръщам те, скъпа! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Фи Бета Капа — почетно дружество на американските студенти в колежи по хуманитарни и естествени науки с високи постижения. Основано е през 1776 година. Ключето със знак за членство в дружеството. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Юни 2000 — юли 2001

В последния учебен ден на втори клас Джейсън дойде при Лусинда не тичешком, както обикновено, а влачейки се бавно, с наведена глава. Притисна се към нея, сякаш единствено тя го крепеше да не падне. Тя прецени, че е най-добре да го остави да говори, когато той реши, качи го в колата и седна зад волана. На двеста-триста метра от училището — където пет-шест деца тичаха насам-натам из игрището — Джейсън въздъхна тежко, а после каза:

— Това не е бавачката на Ем, а майка ѝ.

— Така ли?

— Да. Най-последно попитах Ем, дали може да дойде у вас някой път, а тя ми отговори, че ще попита майка си. Така разбрах.

— Сгрешил си. Всичко е наред. Случва се.

— Не, не е наред! — извика той задъхан. — Взех майка ѝ за прислужница или за нещо такова. Толкова съм глупав!

— Не си глупав. Много деца имат бавачки филипинки.

— Трябваше да го знам. Добре че не го казах на Ем, иначе щеше да ме намрази до края на живота си.

— Ако е толкова умна, колкото казваш, нямаше да те намрази. Щеше да ти обясни.

— И въпреки това щеше да ме намрази.

— Никой, който те познава, не би могъл да те мрази, Джейсън. Ти си прекрасно момче.

— Както и да е. — Той прехапа долната си устна, а после каза: — Ема е най-добрата ми приятелка, а ще се местят.

— О, скъпи, съжалявам. Знам колко много я харесваш.

— Следващата седмица! — извика той, сякаш е бил предаден, измамен. — А ми каза чак когато я попитах дали ще дойде да си поиграем.

— Може просто да е забравила, Джейсън.

Той плачеше, лицето му бе пламнало.

— Вече няма да имам нито един приятел.

— О, ще...

— Следващата година няма да ходя на училище. Мразя отвратителното училище и всички гадняри като Тристан.

— Следващата година ще имаш нови съученици. Ще си намериш други приятели.

Той поклати глава и се обърна към прозореца. Повече не каза нищо.

Когато пристигнаха в дома ѝ, Лусинда го гушна, извади го от колата и го занесе на ръце вътре. Лицето му бе горещо и влажно. Той бе склонил глава на рамото ѝ. Седна на дивана и известно време го поддържа в обятията си.

Най-после тя каза:

— Знам, че си много тъжен, но ще си намериш нови приятели, Джейс. Ема ще ти липсва, но знаеш ли какво? Ти си голям късметлия, задето си срещнал толкова специално момиче. Никога няма да я забравиш, нали?

— Не — промърмори той. После тъжно призна: — Обичам Ем.

— Знам, че я обичаш. И в спомените си винаги ще я обичаш. Това е нещо прекрасно. А и знае ли човек? Някой ден може пак да я видиш.

— Тъъ. Мести се чак в Чикаго.

— Не е толкова далече. Утре я попитай дали ще ти даде новия си адрес. А ти ще ѝ дадеш своя. Може да си останете приятели чрез писма.

— Какво означава това?

— Ще си пишете.

— Да — каза той. Идеята му хареса. — Ще я попитам. Трябва да ми помогнеш да напиша адреса си така, че да може да го прочете. Знаеш колко грозно пиша.

— Разбира се, че ще ти помогна. Може да си пишете имейли.

— Не ѝ позволяват да получава или да изпраша нещо такова. Питам я отдавна. Ползва компютъра само за училище.

— Значи ще си пишете истински писма. — Тя извади носна кърпичка от джоба си, избърса лицето му и го попита: — Гладен ли си?

Той сви рамене:

— Предполагам. Лус? Защо хората, които истински обичаме, ни напускат?

— Нямам отговор на този въпрос, Джейс. Но знам, че много боли, когато се случи — понякога доста дълго време.

— Да — въздъхна той.

— Искаш ли да обядваш? — тихо предложи тя. — А след като се нахраниш, какво ще кажеш да отидем до библиотеката?

— Добре. — Той остана неподвижен в скута ѝ няколко минути, а после каза: — Ти няма да си отидеш, нали, Луси?

— Не и ако мога да го избегна.

— Обещавах ли?

— Да, обещавам.

* * *

Близо шест седмици по-късно Джейсън връхлетя в къщата, без да почука, и извика:

— Имам писмо! Ем ми писа! Виж, виж! Трябва веднага да ѝ отговоря. Трябва ми хубава хартия, Луси. Намира ли ти се такава?

— Ще ти кажа какво ще направим, Супербой. Хайде да отидем и да купим цяла кутия канцеларски материали.

— Това значи хартия, нали?

— Да. Можем да извадим късмет и да намерим листа, на които пише твоето име.

— Да? Супер.

Често си пишеха. Джейсън носеше в раницата си малка училищна снимка на Ема и понякога Лусинда го сварваше да я гледа внимателно. Но спря да говори за нея и тя реши, че е най-добре да не споменава чернокосото момиченце с „теменужени“ очи. Каквото и да имаше между тях, Джейсън предпочиташе да не го споделя.

* * *

На седмия рожден ден на Джейсън Лусинда закопча колана му, след като той седна в колата, и каза:

— Днес ще направим нещо специално, Супербой.

— Така ли? Защото имам рожден ден ли?

— Ъхъ. Ще ти открием банкова сметка.

Той я погледна, явно бе разочарован.

— Това е само едно от специалните неща, които ще направим — поясни тя, а той се изправи на мястото си и широко ѝ се усмихна.

Отидоха до банката, където Джейсън написа името си — полуръкописно, полупечатно — на няколко картончета. Лусинда му показва как да попълни бланките и депозираха чек за всичките пари, които Рене ѝ бе платила, плюс лихва на новата спестовна сметка на Джейсън.

След това всеки месец Джейсън сам попълваше депозитните бланки. Беше щастлив, че е съучастник в нещо, за което майка му нямаше никаква представа. Сумата бе петцифрена, но за него тя нямаше никакво значение. Повече го интересуваше самият ритуал, отколкото какво точно означава той.

Възрастните имаха и разполагаха с пари. За Джейсън цената на портокаловия шербет в „Баскин-Робинс“ бе цяло състояние. Въпреки това Лусинда бе доволна, че той има банкова сметка. Тя имаше чувството — безумна идея — че по този начин компенсира, макар и малко, факта, че баща му е изпразнил банковите сметки (където имаше най-вече пари на съпругата му, които за щастие бяха под запор), преди да напусне семейството си. Според Рене той нито веднъж не се бе обадил по телефона на сина си. Той и родителите му напълно се бяха отказали от Джейсън. На Лусинда веднага ѝ хрумна, че Ан би се разбираше идеално с тях — студени, безчувствени същества, които претендираха, че са хора.

Рене често повтаряше, че Тод ги напуснал, когато Джейсън нямал още три годинки, а първото гостуване на Катания бе най-хубавото нещо, което можело да се случи. След като се съвзе, Рене се отдаде изцяло на Джейсън — тъкмо навреме, за да не настъпят още по-сериозни отклонения в поведението му (той вече проявяваше склонност към изблици на ярост, от които лицето му почервеняваше). Тя си бе върнала моминското име Патмър (искаше и Джейсън да го приеме, но той категорично отказа и продължи да се казва Джейсън Крейн), беше се върнала на училище, за да си вземе дипломата за средно образование. Междувременно се бе превърнала от красива

домакиня и майка в ретрохипивариант на предишната Рене. Отказвайки се от неудобните дизайнерски дрехи и дразнещия лицемерен начин на говорене, на трийсет и една години тя изглеждаше по-млада и по-хубава.

Често носеше дългата си коса, както Джин казваше (тя още от самото начало довери на Лусинда, че поради причини, които не може да сподели, просто не може да се привърже към Рене), на прическа, която приличаше на „ушанките“ на принцеса Лия. Рене се обличаше странно — дълги до глезена, широки поли от индийски памук и прозрачни блузи, груби и грозни ботуши и дълги жилетки. Тези дрехи някак си отговаряха на странното ѝ поведение. „Много е превзета и странна — заяви Джин. — Прилича ми на хората, които обикалят улиците, говорят си сами, изхождат се на тротоара, без да ги е грижа, че наоколо има хора. Не че тя е стигнала чак дотам, но има нещо, приятелко. Определено нещо не ѝ е наред.“

Лусинда бе внимателна с Рене, понеже не бе забравила колко лошо се бе държала, когато Катания дойде за пръв път. Отдавна се бе убедила, че малко хора променят характера си, както променят външността си. Външните недостатъци могат да се прикрият, човек може да покаже чувствата си или да ги контролира, но характерът рядко претърпяваше значителни промени. Хората си оставаха такива каквито са. Променяха се само до известна степен. Имаше някакво особено себелюбие у Рене, което караше Лусинда да е нащрек. Освен това вярваше в преценката на Джин. Щом тя не харесваше младата жена, значи имаше защо. Бяха говорили по този въпрос, но не бяха стигнали до конкретна причина. Както се изрази Джин: „Това е просто едно странно усещане. Мисля, че и Джейс го долавя, но понеже му е майка, се чувства като предател. И го таи дълбоко в себе си“.

* * *

В последния учебен ден на трети клас децата излязоха от училище в дванайсет часа на обяд. Докато го чакаше, Лусинда си мислеше за трите седмици, през които щеше да е свободна, докато Джейсън е на летен лагер. Джин непрекъснато пътуваше, ту до крайбрежието, ту чак до Торино, за да провери как вървят нещата с

подготовката на снимките на „Разкритие“, после до Бостън да говори с един от финансистите, и се връщаше пак в Кънектикът. Когато не одобряваше окончателния вариант на костюмите, тя организираше екипа и поддържащия персонал за снимките, които щяха да започнат в края на септември в Торонто. Окончателният сценарий беше готов и Лусинда беше сигурна, че всеки момент Джин ще обяви, че има друга книга, която иска да обсъдят. Надяваше се, че това няма да стане, докато не довършат „Просветление“. Беше решила това лято да прекара колкото се може повече време със семейството си.

Трябваше да престане, защото всичко това бяха само предположения. Нуждата ѝ от обич ставаше маниакална, растеше като туморно образувание, правопрпорционално на препятствията, които Ан поставяше на пътя ѝ. Леля ѝ се появяваше дори в кошмарите, които Лусинда имаше от време на време, в които водеше борба за място в живота на Елиз. В тези безвкусно реални сънища костите на Ан лесно се чупеха в ръцете на Лусинда; смазваше недохраненото тяло на леля си с голи ръце, но това не можеше да спре Ан. Тя беше като лош филм на Сепалма, който нямаше край — предполагаше се, че Ан е победена, мъртва, отишла си завинаги, но тя все се връщаше, за да си отмъсти с още по-голяма сила.

Една жена на деветдесет и осем не разполагаше с кой знае колко време и Лусинда искаше да прекара с баба си колкото се може повече от дните, които ѝ оставаха. Другото неприятно нещо, като оставим настрана присъствието на Ан — хем плашещо, хем интригуващо — беше фактът, че лекарят и близък приятел на баба ѝ Илай Картър („Моля ви, наричайте ме Ели“) направи едно от своите непредвидени посещения.

Илай Картър преподаваше в Медицинския институт в Йейл и имаше няколко частни пациенти, които посещаваше по домовете, защото бе закрил кабинета си. Бе оставил само една секретарка, която уговаряше посещенията му, грижеше се за медицинските картони на пациентите, подреждаше в архива различни застрахователни полици или молби за поемане на разходите от фонда „Медикеър“^[1].

Лусинда го бе попитала за това, когато се видяха за пръв път преди около шест седмици. Той ѝ бе обяснил следното:

— Злоупотребите с осигуровките станаха толкова абсурдно големи, че вместо съвсем да спра да лекувам, предпочетох да увелича

преподавателската си дейност, а в свободното си време по старомодните начини да правя домашни посещения на любимите си пациенти.

Казвайки това, той се усмихна на Елиз. Лусинда се бе запитала дали в тази размяна на усмивки нямаше някаква конспирация. Обаче Елиз бе напълно искрена, както винаги. Възможно ли бе баба ѝ да се опитва да я сватосва с доктора? Не, идеята бе направо нелепа. Получаваше погрешни послания — подобно на неразбираемите предупреждения, които понякога се появяваха на монитора на компютъра ѝ точно преди системата да се срине.

Мъж на около петдесет години, висок и добре сложен, Илай Картър очевидно бе от смесен брак, имаше златист цвят на кожата, малко грубички черти на лицето, права тъмна коса, сресана на път, и весели сиви очи. Освен че беше красив, беше интелигентен и с чувство за хумор.

— Разбрах, че сте следвали в Йейл — бе казал той на Лусинда, която успя само да кимне, опитвайки се да избие от ума си идеята, че това е уредена среща.

Лекарят сякаш усети, че тя се чувства неудобно, и след още няколко неуспешни опита да я заговори, насочи вниманието си към Елиз, но често се обръщаше поне да погледне Лусинда, щом не можеше да разговаря с нея. Тя се поотпусна малко, докато пиеше силен черен чай, който баба ѝ много обичаше, следеше разговора и внимателно огледа мъжа, обръщайки внимание на всяка подробност: приятен афършейв, чийто аромат бе доста съблазнителен, копчета за ръкавели с оникс, ръчен часовник „Картие“, шит по поръчка костюм със значка против СПИН на ревера, скъпи черни обувки. Бе смекчил твърде официалното си облекло, като носеше светлосинята копринена риза без вратовръзка и с разкопчана яка.

Освен че бе красив, имаше и безупречен вкус. Тя не можеше да не забележи и да не се възхити от външния му вид и чувствителността му. Но толкова отдавна не бе имала вземане-даване с мъж, че нямаше представа как да играе тази игра — ако това въобще бе игра. Освен че се чувстваше глупаво, неспособна да завърже контакт с този мъж, тя не можеше да си представи, че който и да е мъж би се загледал по жена, която на деветнайсетгодишна възраст доброволно си е отстранила гърдите (по това време тези операции бяха експериментални), за да се

предпази от рака, който бе покосил майка ѝ, леля ѝ и баба ѝ. На гърдите ѝ имаше само бял белег от разреза. Гледката бе странна: доказателство колко далеч е била готова да стигне, за да не умре по мъчителния начин, по който бяха починали жени от семейството ѝ.

Бе твърдо убедена, и тогава, и сега, на петдесет и една годишна възраст, че тази крайна мярка завинаги я бе извадила от сцената, на която мъже и жени се движеха по двойки. Непосредствено след операцията почти не можеше да напуска дома си, така че въпросът за мъжете и любовните връзки с тях бе останал на заден план. Повече от трийсет години по-късно съдбата или баба ѝ се бяха наговорили да поставят привлекателен мъж на пътя ѝ, а тя не можеше да проведе един разговор с него.

Когато си тръгваше, Илай я попита:

— Мога ли да ви дам визитната си картичка?

Не можеше да откаже, затова взе визитката и промърмори:

— Благодаря.

Той продължи:

— Мога ли да ви се обадя някой път? — А тя се помъчи да даде подходящ отговор, но не знаеше какво да каже.

Елиз ѝ се притече на помощ:

— Ако нямаш нищо против, cherie, ще дам номера ти на Илай.

Как можеше Лусинда да има нещо против? Тя само се усмихна и се осмели да срещне погледа му, докато поемаше топлатата му и решителна ръка. После се извини и отиде до тоалетната за гости, докато баба ѝ изпращаше лекаря.

Лусинда държа ръцете си под студената вода, докато не се вкочаниха, после сложи дланите на бузите си, дишаше дълбоко, бореше се със смесицата от чувства, които напиреха в нея: страх, неудобство, безсилие и най-лошото от всички — беше привлечена от този мъж.

— Не съм уредила тази среща — увери я Елиз, щом Лусинда се върна във всекидневната. — Понякога Илай идва просто да ме види. Откакто почина съпругата му, той е много самотен.

— Има ли деца?

— Двама сина. Вече са големи, имат собствени семейства. Единият живее тук, в града, а другият — в Чикаго.

— О! Преди колко време е починала съпругата му?

— Преди три години. Илай е близък приятел на Пол младши. Посещават една и съща църква.

— О! — Лусинда не може да се сети какво друго да каже.

С малко тъга в усмивката си Елиз каза:

— Нямах да му дам телефонния си номер, нали?

— Не.

— Защо?

— Не се интересувам от него.

— Zut^[2], Лусинда — смъмри я тихо баба й. — Какво лошо има в това да вечеряш с много добър и мил мъж? Смяташ — мъдро предположи тя, — че му пука, че нямаш гърди? — Преди Лусинда да успее да отговори, Елиз продължи: — Той е професор по анатомия, лекар. Виждал е далеч по-ужасни неща, уверявам те. И двамата сте много самотни. Ще кажа само, че те харесва. Ти си красива жена, изглеждаш по-млада за възрастта си, а си и доста интелигентна. Тази комбинация не се среща чак толкова често. Повечето жени се интересуват предимно от това как изглеждат, отколкото да използват ума си. Може пък някой път да рискуваш и да вечеряш с Илай. Може да откриеш, че е добър човек и компанията му ти допада. Виждам, че в момента си объркана, затова да говорим за нещо друго.

Илай й се обади седмица по-късно.

Когато Лусинда видя името му на дисплея, на телефона, излезе навън и остави да се включи телефонният секретар. Отне й два дена, докато се реши да го чуе да казва: „Съжалявам, че те изпуснах и си излязла, Лусинда. Ще ти се обадя друг път“.

Когато пак се обади, след около седмица, тя отново не вдигна. Той каза: „Изглежда, все не мога да улуча подходящия момент. Съжалявам, че отново не мога да говоря лично с теб“. Остави домашния си телефонен номер и затвори.

Стори й се, че е разочарован, което я обърка. Най-после на следващата вечер тя му се обади. Той беше истински щастлив, че я чува. Но когато я покани на вечеря, тя отговори:

— Съжалявам. Просто... не мога.

— Имам чувството, че се страхуваш от мен.

— Хората ме плашат — отвърна тя. — Отвикнала съм, ако въобще съм имала този навик, да общувам с хора.

— Аз също — призна той. — След двайсет и седем годишен брак се чувствам някак объркан. — Замълча за миг, а след това я попита дали случайно е чела книгата, която той четеше в момента и бе стигнал към средата. — Все още нямам мнение за нея.

— О, много ми хареса — изрече тя. — Героите са добре изградени. Дочетете я. Краят е страхотен и неочакван.

— Ще се доверя на мнението ви.

И така разговорът продължи лесно и съвсем естествено. Гласът му беше тих, плътен, беше й много приятно да го слуша. След книгата обсъдиха няколко нови филма. Разговаряха вече двайсет минути, когато той каза:

— Ще ви се обадя отново, ако позволите. А и — бързо добави той — вие също можете да ми звъннете. Почти всяка вечер съм си вкъщи.

Тя често си мислеше да го направи, но не му се обади, той също не й позвъни. Реши, че я е отписал, и си каза, че може да е за добро. Въпреки че бе изключително привлекателен, тя осъзнаваше, че няма какво да му предложи. Освен това сигурно жените се редяха на опашка, за да се хвърлят в обятията му. Заможен, образован мъж, с добра професия във Феърфийлд, бе толкова рядко срещано и ценно като диамантено яйце на Фаберже. Патологично срамежлива жена, при това страдаща от мнима агорафобия, нямаше никакъв шанс.

Може би баба й щеше да го помоли да не я посещава, когато Лусинда й гостуваше.

* * *

За да отпразнуват края на учебната година, Лусинда заведе Джейсън в града до банката (където той безразлично депозира чека, който тя му даде), а след това отидоха да хапнат. Щом се настаниха в едно сепаре на ресторанта, Джейсън веднага попита:

— Може ли да си поръчам бургер?

— Да, но без хлебчето.

— Ррр. А пържени картопки?

— Да, но без кетчуп.

— Какъв е смисълът да си поръчвам картофки, след като не мога да ги ям с кетчуп?

— В някои страни хората ги ядат с оцет — осведоми го тя.

— Боже! — Той издаде приглушен звук. — Кои страни?

— Англия, Канада, Австралия.

— Ако са гадни, няма да ги ям.

— Добре.

А на сервитьорката момчето каза:

— Добре изпечен бургер, без хлебчето и пържени картофки с оцет. — Направи физиономия.

— Картофките са много вкусни с оцет — усмихна се младата сервитьорка.

— Да, разбира се — недоверчиво промърмори той, пригладвайки с ръка покривката на масата.

— Картофките на заведението и едно кафе, моля — поръча си Лусинда.

Сервитьорката се оттегли, а Джейсън, сякаш го таеше в себе си от доста дълго време и не можеше да чака минута повече, бързо изрече:

— Бих предпочел да остана при теб, отколкото да ходя на летен лагер, Лус.

— Ще си прекараш страхотно — насърчително му се усмихна Лусинда.

— Да. Ще ме изпохапят змии и буболечки и ще съм в стая пълна с неудачници.

— Това е интересно. Знаеш ли какво, Джейсън? В повечето обществени кръгове ще ме сметнат за пълна неудачница.

— Няма начин!

— О, да, има, и още как. Не е честно да съдиш хората, без да си дадеш време да ги опознаеш.

— Кой би те сметнал за неудачница? — настоя той.

— Много хора.

— Защо биха си го помислили? — ядосано попита той.

— Защото съм стара и различна от тях, защото не съм омъжена, защото не излизам често, защото, защото, защото... има хиляди причини.

— Не си стара!

— Стара съм, но това е друга тема на разговор. Въпросът е там, че ти ме познаваш и затова не мислиш, че съм неудачница. Смяташ ли, че съм такава?

— Не, в никакъв случай!

— Може би и децата, с които ще се запознаеш, ще са различни от теб, но готини по свой начин. Ако решиш да им дадеш възможност и откриеш, че не ти харесват, не се сближавай с тях. Но дори и да не ти допаднат, това не означава, че са неудачници, а просто, че са различни от теб. И ти си различен, знаеш ли?!

— Аз ли? По какъв начин? — притеснен попита той.

— Ами, първо, ти си супергерой — единственият Супербой — отново му се усмихна тя. — Освен това измисляш много хубави думи. Също така си единственото дете в света с колонка за кинокритика.

— Щом разбирам от кино, аз го управлявам — не особено убедено каза той.

— Да, прав си. Следователно си различен. Да си различен не е нещо лошо, миличък. Би ли искал, да си като всички останали деца в училище?

— Не!

— Добре тогава. Дай на децата в летния лагер възможността да се оправдаят поради липса на доказателства.

Той сви рамене, не особено убеден в думите й.

— Заповядайте! — сервитьорката сложи голяма чиния пред Лусинда и друга пред Джейсън.

— Ррр. „Гол“ бургер. Трябва да го поднасят поне с бельо.

Тя се засмя.

— Сложи му малко горчица. — Подаде му пластмасовото шишенце и го гледаше как рисува лице от горчица върху бургера, после използва два картофа да го оформи по-добре.

— Бургерман! — заяви без обичайното си въодушевление.

— Много умно.

— Цели три седмици. — Той сведе поглед към чинията. — Наистина не ми се ходи, Лус — тъжно призна.

— Каза ли на майка си?

Той поклати глава.

— Защо?

Той безпомощно сви рамене:

— Защото тя е обожавала летните лагери, когато е била дете, и мисли, че и на мен много ще ми хареса. Не понасям училището, а лагерът ще е училище с буболечки и лодки.

— Ако наистина не ти се ходи, кажи й.

— Тя много ще се ядоса.

— Не и ако изложиш убедителни причини — увери го Лусинда.
— Имаш ли такива, Джейс?

— Ще се чувствам самотен — едва-едва промълви той. — Не искам да ходя на място, където не познавам никого. Искам да остана тук при теб и Джин, и баба ти. Искам да видя Кат, майка й и баба й, когато дойдат. Няма ли да е страхотно?

— Аз много бих се радвала — каза му тя, осъзнавайки, че плановете й да прекара повече време със семейството си се изпаряват. — Но трябва да говориш с майка си и да й кажеш как се чувстваш. Тя ще те разбере.

— Но тя вече плати лагера! — заяви той, кръглите му кафяви очички изведнъж се напълниха със сълзи. — Ами ако не й върнат парите? Много ще ми се ядоса.

— Няма да ти се ядоса, скъпи. Не я интересува дали ще й върнат парите или не. Тя не иска да се чувстваш нещастен цели три седмици.

— Мислиш ли?

Лусинда се надяваше, че нещата стоят точно така, но беше невъзможно да си представи как ще реагира Рене.

— Ако искаш — предложи тя, — ще дойда с теб, когато говориш с нея.

— Би ли го направила, Лус? — тъжно попита той.

— Моля те?!

— Разбира се. А сега си изяж бургермана, преди да се е превърнал в Леден човек.

— Вече не съм гладен. — Детето я погледна така, сякаш се страхуваше, че сега ще ядоса и нея.

— Когато съм разстроена, и на мен не ми се яде — призна му тя. — Да помоля ли сервитьорката да ни увие храната и ще си я изядем по-късно у дома? Искаш ли?

Той кимна, все още беше доста притеснен. От майка си ли се страхуваше? Лусинда се зачуди. „Не, не може да е това“ — реши тя.

— Всичко ще се уреди, Супербой. Сигурна съм.

Хрумна ѝ една идея. Остави Джейсън разсеяно да гледа „Дискавъри Ченъл“ (беше твърде разстроен, за да чете) и се обади на Лорейн в офиса ѝ.

— Съжалявам, че те безпокоя — извини ѝ се тя.

— Не, не — бързо каза Лорейн. — Няма нищо, Луси. Как са нещата при теб?

— Добре, добре. Чуй ме, искам да споделя нещо с теб, Лори. Знаеш, че Рене планира да изпрати Джейсън на летен лагер.

— Да.

— Ами, той току-що ми заяви съвсем категорично, че не желае да ходи.

— Охооо!

— Наистина не желае, но се страхува да ѝ каже.

— Горкичкият Супербой. Мисли, че тя ще му се скара, нали?

— Точно така. Затова се питах дали Кат ще иска да дойде и да остане тук тези три седмици, за да гледа Джейсън — нещо като платена ваканция. Така аз ще мога да прекарвам повече време с баба, да я водя на обяд, да гледаме нови филми, просто да съм с нея. Освен това почти не ми остава време за Мади, а тя умира да направи женско парти в дома си с мен, Роксан, Анет, Елиза и Розмари.

— Ще говоря с Кат, когато се прибера. Но и двете знаем, че ще се съгласи. Луда е по това момченце. Смята го за по-малкото си братче.

— Знам. Ще я помолиш ли да ми се обади по-късно?

— Ще ти звънне десет минути след като ѝ кажа — тихо се засмя Лорейн. — Бъди сигурна.

— Чудесно. Уговорката за петък остава ли?

— Разбира се. Имах такава напрегната седмица, че съм готова да се отпусна в басейна и да гледам в една точка десет часа. — После тихичко добави: — Трябва да ти разкажа всичко с подробности, когато се видим.

— Непременно. Много ти благодаря, Лори.

— Не, аз ти благодаря. Идеята ти е страхотна. Толкова си мила с нас.

— Не е възможно. Нямам търпение да ви видя. В петък ще вечеряме у Елиз.

— Мислиш ли, че леля ти Ан ще се появи, без да е поканена?

— Боже мой! — възкликна Лусинда. — Дано не го направи.

— И аз се надявам на същото. Ако пак погали Кат по брадичката, ще я удари през лицето. А и с мама бе много груба, не ѝ обърна никакво внимание. Ако го направи отново, ще я зашлевя.

— Тя е много нещастна жена — изрече Лусинда, доволна от мнението на Лорейн за леля ѝ, но, от друга страна, се чувстваше като предателка. Както винаги, когато ставаше дума за Ан, Лусинда се чувстваше зле.

— Защо все се опитва да те стъпче, да ти покаже, че е нещо повече от теб? — възмути се Лорейн.

— Ако имах отговор на този въпрос, скъпа, щях да успея да се справя с нея. Както стоят нещата, ако бях католичка, щях да прекарам живота си в манастир, молейки Бог да ми прости, задето не я обичам.

[1] Медикеър — национална здравна програма, според която някои медицински и болнични разходи на възрастни хора и социално слаби се поемат от федерални фондове. — Б.пр. ↑

[2] Zut (фр.) — За бога. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Лусинда отиде в кухнята да направи кафе — искаше да даде възможност на майката и сина да останат насаме — докато Рене се опитваше да разговарят с Джейсън, който бе толкова развълнуван, че бе загубил самообладание и само плачеше. Непрекъснато повтаряше колко съжالياва, чувствата му бяха толкова дълбоки и искрени, че не можеше да контролира гласа си. Рене говореше тихо и постепенно тонът на Джейсън също се сниши. Когато й се стори, че нещата са се поуспокоили, Лусинда отиде във всекидневната, носейки поднос с кафе за Рене и за себе си и чаша ябълков сок за Джейсън.

Седнал в скута на майка си, склонил глава на рамото й, той все още шептеше:

— Съжالياвам, съжالياвам.

Рене настоя:

— Джейс, няма значение. Само ми се щеше да ми бе казал порано. Това е всичко.

— Страхувах се да не ми се скараш — отчаяно отвърна той.

Лусинда подаде кафето на Рене и сока на Джейсън и каза:

— Днес следобед говорих с Лори и поканих Кат да ни гостува трите седмици, през които Джейсън трябваше да е на лагер. Помислих си, че би могла да се грижи за него...

— Дааа! — подскочи от радост Джейсън. — Ще бъде... — той хълцаше, задъхваше се — толкова... толкова яко. Мамо, моля те, може... може ли Кат да ме гледа?

— Все още не знаем дали ще е свободна... — започна Лусинда.

— Но ако е свободна, моля те? Ще бъда толкова щастлив! Обичам Кат. Знаеш, че я обичам. А и тя ме обича. Моля те кажи „да“, мамо!

— Ако Кат се съгласи — Рене изглеждаше странно доволна, — не виждам никакъв проблем.

— О, благодаря ти! — Той се вкопчи в полата на майка си и се притисна в нея. Бе почувствал такова облекчение, че за миг затвори

очи и сякаш задряма.

* * *

Половин час по-късно Катания звънна по телефона:

— Много ще ми е приятно да гледам Джейс, Луси. Имам нужда от почивка. Този срок бе много натоварен, купища домашни всяка вечер, плюс репетициите за представлението в края на сезона. Със Супербой ще плуваме в басейна, ще ходим в града с колелата, ще си вземем някой филм, ще се отбием до библиотеката. Ще бъде жестоко, ще си прекараме направо страхотно.

— Чудесно! Защо не му го кажеш лично? Почакай мъничко... — Лусинда извика вече будния Джейсън на телефона.

— Кат? Ще го направиш ли? — направо попита той и докато я слушаше, тъгата се изпари от лицето му.

— Ще изгубиш ли парите за лагера? — тихичко попита Лусинда Рене, докато Джейсън говореше по телефона с Катания.

— Не знам — отвърна тя, гледайки сина си. — Не разбирам защо го е било страх да ми каже.

— Все още се нуждаеш от одобрението на родителите си, нали?

Рене погледна Лусинда и отвърна без колебание:

— Искам да ме смятат за най-страхотното човешко същество, което някога е живяло на земята.

— Повечето хора цял живот се опитват да угодят на родителите си. Искаме да ни боготворят, да смятат, че всичко, което правим, е съвършено.

— Но Джейсън знае, че аз... — Тя замълча. — Права си. Дори да си бях татуирала на челото колко много значи той за мен, пак щеше да се притеснява. Как може да си толкова умна?

— Това не е въпрос на интелигентност. Просто много години живях затворена в тази къща и имах време да разсъждавам по какви ли не въпроси.

— Казвала си ми, че майка ти те е боготворяла! — каза тя, намръщи се, сякаш е хванала Лусинда в лъжа.

— Така е. Но винаги ще се питам дали би одобрила или не нещо, което правя. И с Джейсън е така. Той е по-умен и по-чувствителен от

повечето си връстници; взема нещата много навътре.

Рене внимателно се вгледа в нея:

— Ти си мъдра жена.

— Нека просто приемем, че казвам истината.

— Не обичаш да ти правят комплименти, нали? — доста ядосано попита по-младата жена.

— Липсва ми опит в това отношение — усмихна се Лусинда. — Това ми е голям недостатък — един от многото, които имам.

— О, глупости! — веднага възрази Рене, после се огледа да се увери, че Джейсън не е чул разговора им, но той бе твърде зает да говори по телефона с Катания.

Лусинда забеляза, че тя имаше причина да се ядоса. Лусинда нямаше търпение да минат на по-безболезнена тема и каза:

— Просто знай, че твоето одобрение означава всичко за Джейсън.

Без да откъсва поглед от сина си, Рене само кимна.

* * *

Вечерта Лусинда стоеше в хола и гледаше снимките на родителите си. Бе изненадана от любовта си към Джейсън, която не смееше да покаже, докато нещата между него и майка му не се уредяха. Чувствата му бяха дълбоки и силни. Когато обичаше, обичаше с цялата си душа, безусловно. А когато се страхуваше, страхът му бе толкова силен, че блокираше цялото му съзнание.

Тримата побойници в училище, на които доставяше перверзно удоволствие да тормозят по-малките и по-дребни деца, деца със или без талант, измъчваха Джейсън всеки божи ден през учебната година. Той вече не говореше за Тристан, Рори и Ейдън. Бе спрял да го прави в края на първи клас и бе помолил Лусинда да му обещае да не казва на Рене. Но тя знаеше, че го измъчва, също както враждебното отношение на Ан не даваше мира на самата нея.

На всичкото отгоре знаеше, че Джейсън се пита защо баща му и неговите родители не проявяват никакво желание да го видят или да разговарят с него. Веднъж, когато Лусинда го бе попитала за тях, той бе отвърнал:

— Те си имат други внуци. Не е като да съм единствен или нещо такова.

Но явно бе наранен от това, че са го отхвърлили. А тя пък недоумяваше как е възможно човек да изхвърли такова дете от съзнанието си.

Детството на Лусинда бе много по-различно от това на Джейсън. Нейният свят беше — преди Джин да се появи — екзотичен, уединен, но не и самотен, изпълнен със странни случки и необичайно поведение на хората. Актьорите винаги играеха роля, когато имаше кой да ги гледа. Темпераментни режисьори, педантични продуценти, които издаваха заповеди, въвеждаха сами правила, държаха се превзето и наставнически, но притежаваха голяма власт, управляваха света, който и тя, и майка ѝ познаваха. Лусинда бе приела като нещо естествено безкрайните декори — на малки градове, улици на големите градове, съвсем точно пресъздадени стаи без тавани на сцената — старшите работници крещяха на подчинените си да оправят осветлението, кранове вдигаха скелета и изграждаха апартаменти; вторият и третият помощник-режисьори, гардеробиери, гримьори и фотографи. Всички бяха просто колеги на майка ѝ.

Извън студиото не спираше да се удивлява от липсата на претенции у Лили, на способността ѝ (също като Джин) да демонстрира, когато бе необходимо за публиката, обаяние, чар, излъчваше сексуалност, сякаш това бе просто една обременяваща, но важна част от нейния гардероб. Това, че е дъщеря на кинозвезда, бе просто факт от живота ѝ.

Лусинда много рано осъзна, че майка ѝ е специална, уникална личност в този измислен свят. Лили винаги знаеше репликите си, никога не закъсняваше; не избухваше и не предявяваше твърде високи изисквания. Отнасяше се с уважение към хората от снимачния екип и в края на снимките на всеки филм им правеше подаръци (с Лусинда много се забавляваха, докато купуваха тези подаръци). Затова те я обичаха. Няколко човека от техническия персонал и професионални гримьори, с които бе работила преди десет, дори двацет години, бяха дошли чак от Калифорния, за да присъстват на погребението ѝ. Тези, които не бяха успели да дойдат, бяха изпратили цветя, телеграми и писма, пълни с болка и любов. Седмици след погребението пощальонът едва се домъкваше до входната врата с торби, пълни с

писма от нейни почитатели. Понеже много добре обобщаваше всичко за майка ѝ, Лусинда бе запазила броя на „Тайм“ със снимка, правена от Хърел на корицата, а под нея пишеше:

„Лили Хънтър
Напусна ни твърде рано.“
(1925–1969)

Когато почина, цяла седмица образът на Лили бе на първа страница или на корицата на всички по-големи вестници и списания по света. Те бяха публикували некролози, в които подробно се описваше кариерата ѝ, имаше хроника на нейните филми, награди, бегло се споменаваха и единственото ѝ дете, осиновената дъщеря Лусинда (именно така Лили я бе представила на света), и кратката биография, която Лили бе позволила да бъде разгласена публично. За разлика от повечето деца на звезди Лусинда никога не бе изпитвала желание да се възползва или да сподели известността на майка си. Още по-малко, като напише някоя от онези ужасни книги, в които някоя любима „икона“ на публиката се описва като чудовище в личния си живот.

Квартирите, храненето по ресторанти, понеже Лили не можеше да готви, посещаването на училище към студията бе нещо естествено и нормално за Лусинда. Тъй като не бе обикновено дете, всичко, което се случваше с нея, се забелязваше и анализираше. В крайна сметка фактът, че бе живяла такъв динамичен живот, се отрази върху сценариите ѝ. Знаеше, че има рядката способност да предава поведението на хората в живота, или сюжета на книга с визуални средства. Като малка прекарваше много време при Еди, който отговаряше за връзките с обществеността на майка ѝ, и съпругата му Естел. Семейство Рифкин нямаха деца и много обичаха Лусинда. Тяхната доброта и одобрение дори на най-дребните ѝ постижения, заедно с любовта на Лили, в която тя не се съмняваше и която ѝ даваше сигурност, бе „възглавницата“, на която можеше да се облегне и да се успокои, когато нещо я тревожеше или се чувстваше объркана.

Детството ѝ бе доста необичайно. И все пак порасна и оцеля в тази мистериозна обстановка, в това затворено общество, главно защото Лили никога не се отнасяше с нея като с непълноценна личност

само защото е дете. Това бе изключителен дар за нея. Докато Лили бе жива, дъщеря ѝ винаги можеше да разчита на нейното одобрение. А това ѝ бе дало куража още като млада девойка да измисли пет-шест сюжета за филми заедно с приятелката си Джини Холдър и да напише сценариите, които превърнаха Джини в Джин и я направиха звезда. Тази увереност ѝ помогна да завърши Йейл, да стане член на студентското дружество „Фи Бета Капа“ и да се дипломира за три години. Но точно когато бе готова да се изправи пред предизвикателствата на живота, когато пред нея се разкриваха възможности за реализация, Лили призна, че не се чувства добре, което не бе типично за нея, а четири месеца по-късно почина. След това Лусинда намери снимка на баща си и животът ѝ се срина като срутването на висока сграда, показано по телевизията на забавен каданс. Това бе първата ѝ тежка загуба на близък човек: смърт, снимка и живот, обречен на самота.

Облегна се на стената, погледна снимките на родителите си и отново чу риданията на Джейсън, усети и страха му. Знаеше какво означава да обичаш майка си безкрайно много. Рене бе всичко за момчето, както Лили бе за нея. „Имаме нужда от майките си“ — помисли си тя. Усети схващане на врата, болка в слепоочията и надигащото се гадене.

Риданията на Джейсън все още отекваха в ушите ѝ. Сърцето ѝ се свиваше от мъка, тя отиде до кухнята. Без да включва лампата, взе лекарството си от шкафа. С усилие отвори шишенцето и се поля с вода, докато взимаше хапчетата. Мократа риза я накара да потръпне. Залитайки, мина по коридора и се качи в стаята си. Това бе най-неподходящият момент да получи пристъп на мигрена. Не искаше с дни да спи, замаяна от лекарствата, когато Рене щеше да доведе Джейсън утре рано сутринта, а вечерта Катания, Лорейн и Дженива щяха да пристигнат за уикенда.

Съблече дрехите си, тръпките по тялото се засилваха, едва пазеше равновесие, но успя да облече тениска, панталон и дебели чорапи. После, стиснала зъби, отново слезе в кухнята, хапна няколко солени бисквитки и пийна още малко вода, за да подтисне гаденето, след това отиде в хола. Смъкна възглавница и одеяло от дивана и легна по гръб на пода. Чакаше лекарството да подейства и стаята да спре да се върти.

* * *

Събуди я звънецът на вратата — Джейсън винаги звънеше три пъти.

Едва стигна до вратата, отвори я и дневната светлина заслепи очите ѝ.

Рене я погледна и каза:

— Върни се в леглото и си доспи. Днес ще взема Джейсън със себе си. — Вдигна вестника от постелката пред вратата и ѝ го подаде, очевидно ядосана.

— Съжалявам — промърмори Лусинда.

— Ще наминем да те видим, като ми свършат часовете.

— Оправяй се, Лус — каза Джейсън, хвана майка си за ръка, обърна се и погледна Лусинда през рамо, докато вървяха по пътеката. — Обичам те — рече той.

— И аз те обичам — отвърна му тя, затвори вратата и се върна в хола. Наведе се, взе възглавницата и одеялото, сви се на дивана и след миг отново заспа.

* * *

Изведнъж се събуди. Без да помръдне, прецени, че пристъпът е преминал. Главата не я болеше, беше гладна — и това бе добър знак.

Включи кафеварката, сложи филия хляб в тостера. Беше почти един часът. Беше спала почти тринайсет часа. Отчаяно се нуждаеше от душ. Мигрената винаги обостряше обонянието ѝ и в момента не можеше да понася мириса на тялото си. Щеше да хапне, а после да се изкъпе. Щеше да ѝ остане достатъчно време да набере цветя за спалните и да прибере покупките от предишната сутрин в килера, преди Джейсън и Рене да се върнат от Ню Хейвън.

„Лятото ще бъде прекрасно“ — помисли си, доволна от начина, по който се нареждаха нещата. Катания щеше да се грижи за Джейсън, докато Рене пише доктората си. Лусинда щеше да прекара колкото се може повече ценно време с баба си. А когато не пътуваше, за да наглежда снимачните площадки, да се договаря с продуцентите и да

върши още дузина неща, свързани с новия филм, и Джин щеше да си е у дома — къщата ѝ бе на по-малко от два километра от нейната.

Наля си кафе и седна на масата. Пред нея имаше брой на „Таймс“ и препечена филия. Нещата си идваха на място. Може би Ан щеше да реши да направи околосветско пътешествие с кораб или да отиде на сафари в Африка.

— Разбира се! Така ще стане — изрече Лусинда и се засмя. Войната съвсем не бе приключила, независимо дали това ѝ харесваше или не.

ШЕСТА ГЛАВА

Нещата се развиваха прекрасно. В продължение на почти две седмици (нямаше ни вест, ни кост от Ан) Лусинда се виждаше с баба си всеки ден — един час, за да пият чай и да си поговорят, за да обядват заедно, да отидат на кино или да вечерят. Наваксваха изгубеното време. Баба ѝ разказваше подробности от семейната история, анекдоти, факта и случки. Елиз желаше не по-малко от самата Лусинда да попълни пропуските ѝ относно семейството. Понякога Катания и Джейсън идваха с тях. Елиз имаше страхотен подход към децата, откликваше на шегите им, но в същото време се отнасяше сериозно към наблюденията и мнението им. Никога не се държеше снизходително към тях, никога не ги поучаваше. И точно поради тази причина децата я обожаваха. Джейсън всеки ден настояваше да отиде с Лусинда при Елиз, но Катания знаеше как да му отвлече вниманието, намесваше се и предлагаше други занимания и забавления, които веднага грабваха момченцето. Два-три следобеда в седмицата идваше Джин, за да прекара няколко часа в басейна с децата, позволяваше на Катания да ѝ помага да научи репликите си за предстоящите снимки — което момичето правеше с удоволствие.

Поне веднъж в седмицата по-малката братовчедка на Лусинда Анет довеждаше двегодишната Амелия и петгодишната Аманда на гости. За изненада на всички Джейсън бе пленен от ленивото, отпуснато бебе. Той сядаше под сянката с Амелия в скута и я наблюдаваше внимателно, радваше се, когато тя си играеше с пръстите му, криеше лицето си с ръце и казваше „бау“ или просто притискаше в обятията си. Говореше на пухкавото дете, сякаш са сами и не го чува никой друг.

— Един ден бих искал да имам бебе като теб, също като теб — казваше ѝ той. — Какво мислиш? Ще ли ти се да можеш да говориш? На мен много ми се иска. Харесваш ме, нали? — Той кимаше с глава, а Амелия му се смееше и бърбеше неразбираемо. Трогнати и развеселени от грижите му за бебето, всички го наблюдаваха, но

избягваха да коментират каквото и да било в негово присъствие. Отношението му към момиченцето не бе само момчешко любопитство, беше много по-дълбоко, нещо, което подсказваше колко е ранима и нежна душата му.

— Когато порасне, ще стане добър баща на дете с голям късмет — отбеляза Дженива една петъчна вечер, докато с Лусинда, Лорейн и Катания седяха на предната веранда. — Има много нежно сърце.

— Понякога прекалено нежно — отвърна Лусинда. — Притеснява ме това, че трупата всичко в себе си. После то изплава на повърхността и чувствата му стават неконтролируеми.

— Той мрази баща си — каза Катания. — Нарича го гадняр и мръсник, защото ги е изоставил, не му се е обадил по телефона и не е дошъл да го види.

— Казва го — рече Лорейн на дъщеря си, — защото е наранен от факта, че този човек си е тръгнал и повече никога не го е потърсил. Според мен баща му е истински мръсник.

Лусинда замълча, защото знаеше, че никой не знае цялата истина.

— Защо не напишем книга?! — предложи Катания. — Ще я озаглавим „Мръсниците, които сме срещали в живота си“. Мама ще напише глава за баща ми. Джейсън ще напише една за неговия. А вие за кого ще напишете? — попита тя Лусинда и Дженива.

Двете жени се разсмяха. В съзнанието на Лусинда веднага изникна образът на Ан, с твърде високите токчета и неподходящи за възрастта ѝ скъпи дрехи, но внезапно почувства угризение на съвестта и каза:

— Ние с баба ти си запазваме правото да се позовем на Петата поправка на Конституцията.

По-късно, когато останалите вече си бяха легнали, Дженива каза:

— Някой ден трябва или да се примириш и да се успокоиш, или да направиш нещо относно леля си.

— Какво например?

— Това вече не знам, но трябва да намериш начин да решиш този проблем в името на собственото си спокойствие, факт е, че никой не харесва Ан. Дори собствените ѝ деца я отбягват. Но тя е на седемдесет и осем години, Луси. На тази възраст е малко вероятно да се промени. Може би ти ще трябва да го направиш.

Лусинда въздъхна:

— Сигурно си права. Позволи ми да те попитам нещо. Какво е мнението ти за Рене?

— Истината ли? Да си остане между нас, мисля, че не е съвсем наред.

— Аз също.

— Знаеш ли още какво? — тихо каза Дженива. — Мисля, че Джейсън се страхува от нея. Не мога да ти кажа защо, просто имам такова чувство, когато ги видя заедно. Според мен ти си единственият човек, с когото може да бъде самият себе си.

— Ще ми се да знаех защо е така — отвърна Лусинда. — Понякога оставам с впечатление, че всичко е представление; тя играе в пиеса, а всички ние, включително Джейсън, сме само част от публиката.

— Ъхъ — кимна с глава Дженива. — Точно така. Сякаш между нея и нас има прожектори и тежки завеси.

* * *

В понеделник сутринта Лусинда тъкмо ставаше от леглото, когато звънна телефонът. Беше седем без двайсет. Доста се притесни, когато леля й Адел каза:

— Съжалявам, че ти се обаждам толкова рано.

— Не, няма нищо. Аз ставам рано — отговори тя. Сърцето щеше да изскочи от гърдите й, задъхваше се, ръцете й се изпотиха. — Как си, лельо Адел?

— Добре съм, но се опасявам, че имам ужасни новини, Лусинда.

„Господи! Не! Моля те!“

— О, така ли?

— Току-що ми се обади Маделин. Изглежда, че Ан е получила удар.

— О, не! — възкликна Лусинда. Толкова й олекна, като разбра, че баба й е добре, та й трябваша няколко минути да събере мислите си и да изрече: — Това е ужасно. Как е тя?

— Не знам. И Маделин не можа да ми каже нищо повече, фелдшерите от „Бърза помощ“ смятат, че е удар, но не са сигурни. Ан е

в болница „Гринуич“. Гуен е на път за Уестпорт, да вземе мама и да я закара до болницата. Ние с Джон ей сега тръгваме, но ще ни отнеме поне час и половина. По всяка вероятност ще ни хване сутрешното задръстване при Хартфорд. Но си помислих, че би искала да знаеш.

— Разбира се. Веднага се обличам и тръгвам за болницата. Благодаря ти, че ми съобщи, лельо Адел.

Докато си взимаше душ, мислете и чувствата ѝ бяха съвсем объркани. Първата ѝ реакция бе ужасяващо задоволство. Ан плащаше за отворотелното си поведение. Ако излъчваш отрицателна енергия, един ден тя ще се върне и ще те накаже, ще те задави като огромно парче пай. После се засрами от себе си и се запита как е възможно да си мисли подобни неща. Както и да се е държала Ан, тя бе в най-лошия случай по детски безчувствена, дори жестока, но не и зла. Откакто я познаваше, никога не бе казала или направила нещо скандално и възмутително. Никой не заслужава да получи удар. Елиз сигурно беше много разстроена. Колкото и да беше ужасна като човек, Ан бе нейно дете. Няма по-страшно нещо за един родител от това детето му да е болно — независимо на колко години е то. Никой не можеше да отрече факта, че те са майка и дъщеря. Това е връзка, която остава за цял живот. Защо Ан така и не го бе разбрала? В крайна сметка самата тя беше майка. Някои хора, Лусинда подозираше, че Рене е една от тях, мислят първо за себе си — дори децата им са на втори план. Бе срещала много такива хора, главно жени, когато бе дете. Калифорния бе пълна с тях.

Облече рокля, обу сандалите си, движеше се толкова бързо — сърцето ѝ биеше силно — че за малко да се спъне и трябваше да спре за миг, да си поеме дъх и да се опита да се успокои. Беше ужасно! Ами ако Ан умреше, преди Лусинда да има възможност да се помири с нея? И как точно да го направи? Не вярваше, че хората стават добри пред прага на смъртта и внезапно виждат съвсем ясно грешките, които са допусkali цял живот. Не, според нея хората си отиват такива, каквито са били през целия си живот. Ан бе болна, но това не би ѝ попречило да нарежда на сестрите как да си вършат работата и да се отнася с пренебрежение към лекарите.

Но някои удари можеха да се окажат фатални за пациента. Ан можеше да се парализира, да бъде като пленник в тялото си, към което не се отнасяше особено добре. Може уврежданията да са непоправими,

но въпреки това сърцето ѝ да продължи да бие, докато тя полага неимоверни усилия да говори разбираемо. Господи! Това наистина беше ужасно.

Зачуди се дали да пъхне бележка под вратата на стаята на Катания, или да я събуди. Беше седем без пет. Тихо почука на вратата, отвори я, отиде до леглото и нежно погали момичето по рамото.

— Какво? — промърмори тя, без да отваря очи.

— Кат, трябва да отида до болница „Гринуич“. Леля Ан е зле. Не знам кога ще се върна.

Катания седна в леглото.

— О, не! Съжалявам, Лус. Ще се оправи ли? Нещо сериозно ли е?

— Според лекарите е получила удар.

— Това не е добре. Но може да е лек и да се оправи.

— Дано да е така. Ще се погрижиш ли за Джейсън?

— Разбира се. Взemi си мобилния телефон, за да ми се обадиш и да ми кажеш какво става.

— Ще го взема. Благодаря ти, скъпа.

— Шофирай внимателно. Може ли да се обадя и да кажа на мама и баба?

— Разбира се. — Лусинда я целуна по главата и бързо излезе от стаята.

— Да не забравиш мобилния си! — извика след нея Катания. — И си взemi пуловер. В болницата е студено!

Спомни си случаите, в които Ан, облечена в различни тоалети, пристигаше без покана и проваляше срещите с баба ѝ: веднъж Лусинда отиде в Уестпорт Хаус, за да обядва с Елиз, и завари Ан да се усмихва доволно, сякаш е спечелила първа награда в някакъв нелеп конкурс, свита на дивана в хола, хитро застанала така, че да покаже грозния, щампован костюм на „Долче и Габана“ в тъмночервеникав цвят, беше с передните сандали с много висок ток с цвят на засъхнала кръв, поздрави много любезно, но в погледа ѝ се четяха съвсем различни чувства. Друг път Лусинда отиде с Кат, Лорейн и Дженива за петъчната семейна вечеря и Ан бе там, застанала до камината, нагласена от глава до пети в черна кожа (включително ботуши от напa с остри върхове и много тънки и високи токчета), приличаше на проститутка, която много харесва работата си. Комична и

отвратителна. Лусинда си спомняше много добре, че Дженива ахна от изненада, Катания се опита да сдържи усмивката си, а Лорейн зяпна. Спомни си и следобеда, в който отиде да пие чай с Елиз — английски чай с петифури и сандвичи, които Елиз обожаваше — а Ан бе там, наконтена в бяла коприна като майка игуменка, отдадена на тайното си увлечение към козметиката, седеше на пианото и свиреше Шопен, и то доста добре. Когато Лусинда каза: „Свириш прекрасно“, Ан внезапно престана да свири и въпреки че Лусинда настоятелно я помоли да продължи, тя реагира така, сякаш бе прекъснала професионално изпълнение. Когато Лусинда погледна баба си за някакво обяснение, Елиз завъртя очи и промърмори:

— Il n'ya rien a faire. Нищо не може да се направи.

Имаше толкова много случаи, прекалено много, за да ги изброи всичките, в които Ан бе натрапила присъствието си, защото бе разбрала, че Лусинда ще е там. Когато бяха само трите, не се опитваше да обсеби разговора, не натрапваше мнението си. Самото ѝ присъствие отнемаше по-голямата част от въздуха в стаята и всеки път Лусинда се чувстваше недодялана и изморена. Чудеше се каква е ползата от всичко това? Освен че се възползваше от възможността да покаже гардероба си от скъпи, грозни дрехи, Ан не получаваше друго удоволствие. Тя се появяваше, стоеше известно време, после потегляше с изключителна лекота — сменяше скоростите като участник в рали с тъмнозеления ягуар модел МК 120, 1954 — спортно купе на покойния си съпруг.

Когато Лусинда поздрави леля си за тази кола, Ан ѝ подаде ключовете:

Вземи я и направи едно кръгче.

— Не, благодаря ти много — отказа тя. — Опасявам се, че е твърде голяма и скъпа за мен. — После се сети, че Джин и младият съсед на Катания Херман много си падаха по стари коли, и изрече с усмивка:

— Имам приятели, които биха убили, за да я покарат. Прекрасен автомобил.

Ан впери поглед в една точка и малко по-тихо каза:

— Това бе колата мечта на Майкъл. Грижеше се повече за нея, отколкото за самия себе си. — После отново се върна в настоящето, пусна ключовете в чантата си и рече: — Е, както и да е.

Беше още много рано, движението бе спокойно и Лусинда стигна бързо до „Гринуич“. Спря на едно от многото празни места на паркинга. Представи си Ан — лицето бе отпуснато от едната страна, лявата ѝ ръка бе парализирана и безполезна. Може би нямаше нито едно от тези класически увреждания, а само мозъчни увреждания. Докато отиваше към информацията, се запита откъде знае Катания, че в болницата е студено. Лусинда вече трепереше от студ и много ѝ се пиеше чаша горещо кафе. Облече си памучната жилетка и попита къде е настанена леля ѝ.

Жената въведе името на Ан в компютъра си и се приведе, за да прочете това, което пишеше на монитора, после я упъти.

Стори ѝ се, че лутането из коридорите няма край, спомни си дните и нощите, които бе прекарала в болницата до Лили, докато животът бавно я напускаше, и своя престой тук няколко седмици по-късно, когато единственото ѝ желание бе да се възстанови дотолкова, че да може да напусне това място и да се прибере у дома. Успяваше да поспи не повече от час-два, не можеше да яде храната, която ѝ носеха. Пиеше само сокове, кафе, чай и газирана вода, хапваше по малко от хляба и кифличките, които поднасяха с храната, но всеки път, когато вдигнеше капака на чинията, ѝ се гадеше и тя бързо го слагаше пак и отместваше чинията.

Ан щеше да се отвори от болничната храна, Лусинда бе сигурна в това, и щеше да вдигне голям скандал. Въпреки че рядко хапваше от прекрасните гозби, които Ерика приготвяше за петъчните семейни вечери в дома на Елиз, тя бе много придиричива към храната, но винаги хвалеше Ерика, даже отиваше в кухнята, за да ѝ иска рецепти. Според Маделин майка ѝ харчеше луди пари за странни продукти, които си поръчваше от специализирани магазини в Манхатън. Но рядко хапваше повече от два-три залька от каквото и да било. Храненето не бе един от приоритетите ѝ, ако изобщо бе от някакво значение за нея. Дрехите, козметиката, прическите, аксесоарите — това бяха нещата, от които се интересуваше.

Господи, болниците всяваха страх. Ражданията бяха единственото хубаво нещо, което се случваше в тях. Иначе бе пълно с болни, немощни хора, със смърт. Въпреки това хората непрекъснато идваха в спешното отделение, понеже отчаяно се нуждаеха от внимание. Какво трябва да се е случило на човек, за да го накара да

симулира, че е болен, да прекарва часове в безличните обзаведени с пластмасови мебели чакални, само и само лекарите да му отделят няколко минути от скъпоценното си време?

Лусинда бе чела, че по-голямата част от тези хора имаха близки, но нямаха любовта, от която се нуждаеха, която да им послужи за котва.

Влезе в малката чакалня, в която стояха Маделин, съпругът ѝ Стивън и брат ѝ Майкъл. На лицата им бяха изписани умора и страх. Това не бе добър знак. Маделин се обърна, видя Лусинда и отиде при нея. Инстинктивно се хванаха за ръце. Маделин каза:

— Благодаря ти, че дойде.

— Как бих могла да не дойда!? — отвърна Лусинда.

— Тя няма да се оправи. — Маделин вдигна зелените си очи и я погледна. — Включили са я на какви ли не апарати. Почти не се вижда. Не диша самостоятелно, казаха, че липсва мозъчна дейност.

— Много съжалявам. Знаеш ли какво е станало?

— Получила е масивен удар. Винаги е имала проблеми с кръвното, не си помръдваше малкия пръст, ако не ѝ се налагаше, ядеше толкова, колкото да не умре от глад. Суетата наистина може да те убие. — Тя леко се усмихна. — Слаба, понеже е модерно, с мозъчна смърт, пак по модата. Не знам дали баба ти е казвала, но мама е била отличничката на класа в училище „Васар“. Трудно е да повярва човек, нали? Татко не би търпял глупава съпруга, така че е трябвало да бъде на ниво. Не би спечелила титлата „Майка на годината“, но поне интелигентността ѝ си личеше. После татко почина и тя сякаш внезапно оглупя. Животът ѝ се превърна в безкрайно обикаляне по магазините, пазаруване, започна да слабее. Обикаляше с ягуара на татко, купуваше грозни дрехи и лакомства, които така и не вкусваше. Такова разхищение!

— Да — съгласи се Лусинда. — Ужасно. Понякога, когато партньорът му почине, човек не знае как да живее сам. — Тя много добре си спомняше колко потиснат беше Еди Рифкин след смъртта на Естел. Той си остана влиятелният Еди, който ръководеше отдела за връзки с обществеността на Лили, същият човек, който бе като баща за Лусинда, какъвто всъщност тя нямаше. Но след смъртта на Естел той се превърна в сянка на предишния човек — физическата прилика беше налице, но духът липсваше.

— Това е! Мисля, че тя е забравила как да живее сама. — Маделин замълча. — С Майкъл решихме да им кажем да изключат животоподдържащата апаратура. И двамата сме на мнение, че това е най-правилното решение. Но ни е много трудно да го направим.

— Наистина съжалявам, Мади.

— Знаеш ли аз за какво съжалявам, Лусинда? За нейните странни игрички и интриги. Тя отказваше да разбере колко греша, че ви причинява това. Всички се опитахме да я вразумим, да я накараме да спре, но тя не отстъпи.

— Всичко е наред, Мади. Наистина. Аз съм си виновна. Не трябваше да се държа пренебрежително с нея. Ако не ѝ бях обърнала внимание, може би щеше да ме остави на мира.

— Не. Никога нищо не е било наред и определено ти нямаш никаква вина. Всички знаем колко ти бе трудно да опознаеш семейството след толкова години и да се сприятелиш с нас. А майка, като генерал Макартър по време на военни маневри, организираше своята кампания, използвайки Гуен. Беше ужасно човек да наблюдава това отстрани. И все пак в известен смисъл я съжалявах. Не мога да ти кажа защо. Просто ми бе мъчно за нея. Смятам се за умна, за добър адвокат. Но интелигентността ми изневеряваше, когато ставаше дума за майка ми. Сега всичко идва към своя край и се чувствам много объркана. Имам предвид, когато се замислиш — майка ти е на седемдесет и осем години, няма да живее вечно и, честно казано, мислиш си, че това е нещо хубаво, защото е сторила доста зло — най-вече на самата себе си. Но все пак бе ужасен шок за мен, когато ми се обадиха посред нощ.

— Кой ти се обади? — попита Лусинда.

— Нейната съседка забелязала, че завесите не са дръпнати и всички лампи светят, което ѝ се сторило странно. Така че госпожа Финдли каза на съпруга си, и двамата отишли и почукали на вратата. Никой не отговорил. Погледнали през прозореца и видели майка, паднала на пода в хола. Господин Финдли се обади на 911 от мобилния си телефон. — Мадлин се засмя тъжно и поклати глава. — Бе нагласена, гримирана. Това щеше да ѝ се хареса — че не са я намерили по нощница, без прическа и грим — така че, общо взето, това е добър край за нея.

Лусинда освободи едната си ръка, прегърна братовчедка си през рамо и каза:

— Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

Тя отстъпи крачка назад и отвърна:

— Благодаря ти. Ако ми хрумне нещо, ще ти кажа.

— Наистина много съжалявам и ще помогна с каквото мога.

Маделин освободи ръката си, отстъпи назад и попадна в обятията на съпруга си. Майкъл Ай Вий се приближи и безмълвно прегърна Лусинда. След това той и сестра му се усамотиха в ъгъла на чакалнята, за да си поговорят.

Съпругът на Маделин, Стивън, се приближи към Лусинда и каза:

— Отивам до кафенето. Отчаяно се нуждая от чаша кафе. Почти цяла нощ сме тук. Искаш ли нещо, Луси?

— Ще дойда с теб — отвърна му и двамата излязоха от чакалнята. Тя много харесваше оплешивяващия, леко пълничък Стивън, с правилни черти и уста, извита като лъка на Купидон. Носеше червени тиранти върху шитата по поръчка бяла риза, изискана копринена вратовръзка с червени шарки на тъмносин фон, памучни панталони, лъснати високи мокасини с връзки и фини черни чорапи. Беше станал старши съдружник в една от най-известните и престижни адвокатски кантори в града още преди да е навършил трийсет години. Беше завършил гимназия „Сейнт Пол“, а после юридическия факултет на Харвард. Носеше ключето си на член на „Фи Бета Капа“ на ланец за часовник на костюмите си от три части. У него имаше вродено благородство. Говореше тихо, беше много проникателен и интелигентен. Беше се отказал от корпоративното право на трийсет и пет и бе станал един от първите (а сега един от най-известните) адвокати по защита на околната среда.

— Как я караш, Стивън? — попита го тя.

— Истината ли да ти кажа? Като изключим това, че не съм си доспал, съм добре. Всъщност, за да съм честен, изпитвам облекчение — повече заради Маделин, отколкото за самия себе си — че тази част от живота ни най-сетне приключи. Държах се на разстояние от майка й още от деня на сватбата ни. Единствената причина, поради която Ан не направи сцена на сватбеното ни тържество, бе, че Майкъл я спря навреме. Жалко, че не успя да се запознаеш с него. Той бе прекрасен

човек, страхотен баща. Но Ан? Ще бъда великодушен и ще кажа само, че тя не бе лесна.

— Не, имаше труден характер — съгласи се Лусинда. — Какво се опита да направи на сватбеното ви тържество?

— Обичайните глупости, които вършеше, за да привлече вниманието на околните. Ние не бяхме малки. Мади беше почти на трийсет, а аз — на трийсет и четири. Но Ан се държеше с нас като с деца, при това не особено умни, опитваше се да ни казва какво да правим, къде и как да го направим. Беше невероятно груба с родителите ми.

— Представям си.

— Сигурно — каза той. — Знам за внезапните визити в Уестпорт, когато ти си била там.

— Докато идвах насам, си мислех за това.

— Обзалагам се, че е така. Както и да е, горките Мади и Майкъл трябва да изключат животоподдържащата апаратура. Няма значение как се чувстваме ние, тя е тяхна майка и не бих искал да съм на тяхно място. Странното е, че Ан бе планирала всичко още преди години, бе оставила подробни инструкции какво иска да направим след смъртта ѝ. Никакви бдения, поклонения, църковни служби. След кремацията иска да направим тържество, за да отпразнуваме, цитирам „живота ми“.

— Тържество?! — Лусинда не можеше да го проумее.

— Да. Всичко е предплатено, включително и така нареченото празненство. Тя не оставяше нищо на случайността. Признавам ѝ го. Мади ще трябва само да се обади да дойдат да почистят апартамента. Ан се отърва от ценните вещи още когато продаде къщата. Даже ме накара изрично да отбележа кой магазин да получи дрехите ѝ на консигнация. Можеш ли да повярваш? — Той се засмя. — Каква жена, а!?

— Изненадана съм — призна Лусинда. — Не мислех, че е чак толкова организирана, толкова практична.

— Нямах представа. — Той разтърка очите си, сякаш искаше да изтрие умората от тях. — Станах неин адвокат само защото Мади ме помоли. Иначе щях да стоя настрана. Ако ѝ бях позволил, Ан щеше да променя завещанието си всеки месец. Още в началото ѝ казах, че може да прави промени само веднъж годишно. Това не ѝ хареса, но се

съгласи. А сега с Мади се явяваме нейни екзекутори. Аз нямам нищо общо с това, но все пак съм изпълнител на завещанието ѝ. Ако не аз, кой ще го направи? Между другото, и ти си спомената в него.

— Не говориш сериозно!

— Напротив. Половината имение се поделя между Мади и Майк. Другата половина се разпределя поравно между останалите членове на семейството, с изключение на Елиз, разбира се, която си има доста голямо собствено състояние.

— Но... Ан се държеше така, сякаш не вярва, че съм тази, за която се представям.

— Знам. Но всъщност го вярваше. Беше приятно изненадана и изумена, когато научи новината. Луда работа, а?

— Абсолютно.

„Изумена? Ан?“

— Помоли ме да ѝ принтирам рубриците ти в компютърното издание, за да ги чете, не пропускаше нито една. Много ѝ харесваха, хвалеше се с теб наляво и надясно, пазеше рецензиите ти в специална папка.

— Нямах представа. — Тя се почувства ужасно виновна и много тъжна.

— Е, как би могла? Така че ще отпразнуваме живота ѝ — каза той леко развеселен. — Ще бъде страхотен купон. Обещавам ти. Само най-доброто за Ан. Ще бъде в „Хоуметед Ин“ тук в Гринуич. Предплатено е, разбира се, за да ни спести труда. По-късно днес ще направя резервациите. Ще има „Дом Периньон“, хайвер от белуга, пресни раци, внесен от чужбина гъши дроб с трюфели, разбира се, включително и оркестър — ако успея да организирам всичко навреме.

Лусинда си помисли, че никой не е такъв, за каквото се представя. Най-вече Ан. Ако наистина е приела Лусинда, защо толкова дълго време ѝ причиняваше главоболия и вършеше такива мръсотии? За какво са били всички тези планове и интриги. Сякаш прочел мислите ѝ, Стивън каза:

— По мои наблюдения тя обичаше да всява раздори, Луси. Много я биваше в това. И, за бога, умееше да ги създава. И аз фигурирам в завещанието ѝ. Даже Розмари получава дял от наследството. Иди, че я разбери! Толкова парадираше с това, че не одобрява отношенията между Елиза и Розмари. Две жени, които имат

сериозна връзка от доста време? Скандално, отвратително. Не чак толкова като мъже-гейове, но все пак ужасно. Чудя се дали ще ми продадат цяла каничка кафе. Всички ще искат.

— Сигурна съм, че ще ти дадат колкото искаш — каза Лусинда, опитвайки се да приеме онова, което току-що чу, и се питаше как ще понесе всичко това Елиз.

* * *

Елиз бе тъжна, но спокойна и разсъждаваше философски:

— Така е по-добре. Ан би предпочела да умре, отколкото да се озове в старчески дом. Просто се случи толкова неочаквано, толкова внезапно — каза тя на Лусинда, докато седяха в чакалнята и се държаха за ръце. Маделин, Майкъл и Адел бяха в болничната стая, за да присъстват на изключването на животоподдържащата апаратура. Елиз бе влязла при дъщеря си преди тях, но предпочиташе да не присъства на самия ѝ край.

— Трудно ще понеса подобно нещо — бе обяснила тя на другите, а сега сподели с Лусинда. — Предпочитам да запомня Ан такава, каквато беше като малка — весело, красиво дете, схватливо и умно. Толкова любвеобилно, толкова добродушно, толкова engagee. Точно такава искам да я помня.

— Човек никога не е подготвен за подобно нещо, дори когато го очаква — каза Лусинда. — Знаех, че Лили умира, но не го повярвах, докато наистина не се случи, докато тя не си отиде.

— Точно така се получава. И с моя Гийом се случи същото. Човек предпочита да не вярва, че е настъпил краят, но нямаме друг избор. Такъв е животът. — Баба ѝ сви рамене. — Не е по природните закони родителите да надживяват децата си. Адам, твоят баща, загина по време на войната. Това бе някакво обяснение за нарушения природен ред. Той си избра да стане пилот. Това му доставяше удоволствие. Нищо не радваше Ан, дори и Майкъл, когото обожаваше. Беше много тъжно да я гледа човек. — Замълча и се замисли. — Още на осем-деветгодишна възраст престана да изпитва радост от живота. Винаги съм смятала, че се е случило нещо. Някой е проявил грубост или расизъм спрямо нея; казали са ѝ жестоки думи — може би за баща

й или за брат й, които бяха с тъмна кожа — и за нея вече нищо не бе същото. Тя се промени. Детето в нея изчезна завинаги. Оплаквам я вече седемдесет години. Днешният край всъщност настъпи преди много, много време — смъртта на *ma jolie fillette*^[1].

Лусинда седеше потресена, не изпускаше ръката на баба си и си мислеше, че трябва да разгледа старите семейни албуми и да обърне внимание на децата — двете светли момичета и тъмнокожото момче — за да види дали лицата им на снимките предсказват бъдещия им живот.

* * *

Купонът, който се състоя пет дни по-късно в ресторанта на замък във викториански стил, превърнат в хотел, мина много добре. След като се допита до Розмари, Стивън нае джазквартет, който тя му препоръча горещо и който пристигна от града за вечерта. Елиз бе очарована, често заставаше близо до музикантите и се поклащаше в такт с музиката. От години не бе слушала джаз на живо.

Лусинда танцува с баба си, като и двете бяха замаяни от шампанското, музиката и общото настроение.

— Липсва ли ти? — попита тя баба си, докато танцуваха.

— Липсва ми малкото момиченце. Не разбирах жената, в която се превърна. Мъчно ми е за нея, защото бе толкова фалшива, толкова отнесена.

— Чувствам се зле заради начина, по който се държах с нея — призна Лусинда.

— А не би трябвало — заяви Елиз. — Не забравяй, че тя сама избра да стане такава. Всички ние сами избираме какви да бъдем.

— Така е — съгласи се внучката. — Права си. Благодаря ти, че го каза.

— Това е самата истина, *cherie*.

Чуваше смях, разговорите се водеха ту на по-висок глас, ту затихваха. Елиз танцува с Джон, с Пол, с Пол младши, с Майкъл и със Стивън. Всички бяха впечатлени от енергията й, заразиха се от нейната любов към музиката.

Докато гледаше как баба й танцува с Пол младши и се възхищаваше на грацията и на двамата, Лусинда си помисли, че Ан би

направила и невъзможното, за да бъде център на вниманието — дори това да означава да се бори за това със собствената си майка. Тържеството бе в нейна чест, празнуваха нейния живот и въпреки това нямаше да бъде толкова забавно и приятно, ако тя бе тук. „Каква ирония!“ — помисли си Лусинда. След това се запита дали все пак наистина не си бе изградила погрешна представа за леля си. Със сигурност не бе преценила правилно интелигентността на Ан — главно защото тя никога не я показва. Но може би това, което подклаждаше недоволството на Ан толкова дълго време, бе съзнанието какво е загубила (или може би ѝ е било отнето от безчувствените ѝ съученици) и неспособността ѝ да намери път към сърцата на близките си. Може би е жадувала за любовта на родителите си, на брата и сестрите си, на съпруга и децата си не по-малко от Лусинда, но страхът бе толкова дълбоко вкоренен в нея, че унищожаваше и най-малката възможност да я получи. След като вече знаеше, че хулиганите в училище непрекъснато тормозят Джейсън, на Лусинда не ѝ излизаше от ума, че подобни уж „безобидни“ детски постъпки оставят траен белег до края на живота.

И внезапно нещата си дойдоха на място, и придобиха логично обяснение. Мнимата война, която Ан ѝ бе обявила, не бе за вниманието на майка ѝ, а на самата Лусинда. „Боже господи! — помисли си тя и чак ѝ прилоша от мъка. — Тя е искала аз да я обикна! Не Елиз, а аз.“ Защо не го бе разбрала по-рано? Щеше да ѝ даде любовта си, ако Ан си бе позволила лука да я приеме. Лусинда си помисли, че това е много тъжно. В слабото тяло на тази стара жена бе хванато като в капан, без да може да се освободи, едно малко момиченце, което, както толкова мило и с любов си спомни Елиз, е било жизнерадостно и красиво, палаво и умно. „Щях да те обикна — помисли си Лусинда и сърцето я заболя. — Но ти не вярваше, че човек може да те обича.“

За да не бъде отблъсната и отхвърлена, Ан се държеше така, че беше почти невъзможно някой да я възприеме и да я разбере.

Огледа се и осъзна, че няма с кого да сподели тези си прозрения и заключения. Щяха да я сметнат за същата егоцентричка като Ан или за егоистка, или просто, че се е объркала. Но тя бе убедена, че е разкрила истината. От намеците и коментарите, които бе дочула и анализирала, знаеше, че е права. Най-сетне разбра мотивите за поведението на леля си. Всички тези глупави и смешни дрехи, скъпите

неподходящи костюми имаха точно обратния ефект от това, на което Ан се надяваше: вместо да привлече към себе си онези, които обичаше по свой странен начин, тя ги отблъскваше. Сякаш в продължение на дълги години бе говорила на някакъв чужд език, който никой не разбираше, включително и самата тя.

Лусинда излезе в огряната от лунната светлина градина, далеч от музиката и като си пое дълбоко въздух, който миришеше на цветя, цъфнали през нощта, тя заплака от мъка за леля си и за нейния неразбран, труден живот.

[1] моята красива дъщеричка (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Следващия четвъртък Лусинда отиде до Уестпорт да вземе баба си и да я заведе на обяд. Докато с Елиз излизаха от колата, паркирана зад магазините и ресторантите на Мейн Стрийт, Лусинда видя Илай с една жена, застанали до лексус последен модел, паркиран пет-шест коли от нейната.

— Виж! — усмихна се баба й и помахала с ръка. — Това е Илай.

Той погледна, усмихна се, помахала в отговор и тръгна към тях.

Лусинда взе да губи самообладание. Както и предположи, Илай си бе намерил по-смела от нея жена — поне с такова впечатление остана, когато кльощавата, облечена в скъпи дрехи, около четирийсетгодишна блондинка вървеше усмихната до него. „Боже мой! — отчаяно си помисли. — Няма да понеса това.“ Тя притежаваше същия стил, същата крехка, изнервяща околните същност, същата високомерност и арогантност, които доста често бе наблюдавала у жените, които пазаруват в шикозните и скъпи магазини в квартала. Според Лусинда комбинацията между показно богатство и жестокост бе неприемлива, фактът, че тези жени бяха погълнати единствено от себе си и се интересуваха само от собствените си желания, ги правеше опасни. Това се усещаше дори от разстояние.

— Елиз! — възкликна щастливо Илай и целуна възрастната жена по бузите. — Колко се радвам, че те виждам! Изглеждаш невероятно, както винаги. — После по-тихо добави: — Много съжалявам за Ан.

Елиз му благодари, размениха си бързи погледи, изпълнени с взаимно разбиране, което накара Лусинда да осъзнае, че този мъж и баба й не са просто лекар и пациент, а и близки приятели. После той се усмихна и подаде ръка на Лусинда.

— Лусинда, приятно ми е отново да те срещна. Това е Пег Боуен. Пег, Елиз Франклин и нейната внучка Лусинда Хънтър.

Ръката на жената беше слаба, хладна, груба, а в студените й светлосиви очи нямаше живец. („Очите на убиец — казваше Лили. —

Не се доверявай на човек с такива очи. Ще те убие по един или друг начин.“) Тя се ръкува първо с Елиз, а после и с Лусинда.

— Не ви ли познавам отнякъде? — попита тя Лусинда, наклонила леко глава на една страна, докато наместваше златната гривна на китката си. Масивният диамант на пръстена на безименния ѝ пръст проблясваше и Лусинда инстинктивно обърна глава на другата страна. Може би повечето разведени жени във Феърфийлд на определена възраст — тя се обзалагаше, че и в този случай е така — носеха подобни пръстени, за да покажат, че някога са били привлекателни, и се надяваха все още да са. Някой ги бе обичал толкова много, че им бе подарил голямо, красиво, кръгло или квадратно доказателство за любовта си. Следователно не бе изключено някой друг да се влюби в тях и да ги пожелае. Според тях това бе неизбежно.

— Не мисля — отвърна Лусинда. Слънцето напичаше и тя се ядоса, че си е забравила шапката; съжаляваше, че не е избрала друг ресторант, за да избегнат тази среща.

— Наистина е много горещо — започна, — а ние имаме резервация...

— О, сетих се! — заяви ужасно превзето Пег Боуен, което бе характерно за жени като нея (познати за много хора като „Преструвките от Лонг Айланд“), и с усмивка, която определено не бе доброжелателна. — Вие въртите онзи... Какво? Крайпътен хан ли е или нещо подобно?

— Моля? — Лусинда погледна баба си, която смутено оглеждаше жената, после Илай, чието изражение бе огледален образ на това на Елиз.

— Вие сте! Притежавате божествената стара къща с акри земя. Винаги има странни деца, които тичат там, хора влизат и излизат денем и нощем. Работя в агенция за недвижими имоти в Дариен. Знам, че от фирмата са ви се обаждали хиляди пъти, за да включим имота ви в каталозите си. Имаше голям интерес към имота. Вие сте, нали?

— Странни деца ли? — Устата на Лусинда бе пресъхнала, усещаше как сърцето ѝ бие в гърлото. „Мръсниците, които сме познавали“ — помисли си и се опита да си представи каква причина би имал Илай да ходи с тази отвратителна анорексичка на средна възраст.

— О, нали се сеццате? Хора на всякаква възраст и с всякакъв цвят на кожата влизат и излизат по всяко време на денонощието — повтори тя. — Всички в агенцията си помислихме, че е хан. — Пег Боуен се засмя и погледна Илай, сякаш очакваше неговото одобрение и подкрепа. Първите секунда-две той стоеше като вцепенен, след това отстъпи една крачка от нея. Тя сякаш не осъзна значението на тази крачка и продължи: — Винаги съм смятала, че трябва да си търпелива като светица, за да понасяш това стълпотворение. Не искам да ви обидя — каза Пег Боуен и отново се усмихна хладно на Лусинда.

Лусинда не можа да се стърпи — съобразяваше се с Ан, която заслужаваше поне уважение, но сега вече не — и възмутено попита:

— Дрогирана ли си или просто си глупава?

Усмивката на жената се пръсна като витрина на магазин, ударена от тухла.

— Трябва да вървим — намеси се Елиз, хвана внучката си под ръка и побърза да я отведе. — Au'voir, Илай.

— Au'voir — повтори той, без да се помръдне. Когато доближиха вратата на ресторанта, Лусинда осъзна, че баба ѝ се опитва да сдържи смеха си.

— Смешно ли ти е? — попита Лусинда.

— Това, което ти каза, бе невероятно забавно — отговори Елиз. — Онази жена е направо ужасна. Нямам представа какво прави Илай с подобна жена.

— Ставаме две.

— Нека да я забравим — посъветва я Елиз. — Ще си прекараме чудесно и ще мислим само за приятни неща. Тук приготвят превъзходна салата от раци. Заливката е изключително вкусна, с пресен копър.

— Не знам дали ще мога да хапна нещо.

— Разбира се, че ще ядеш. Трябва да се поздравиш за брилянтната забележка. „Дрогирана ли си или просто си глупава?“ Чудесно! — заяви баба ѝ. — Искане ми се да имам възможност да я използвам и аз.

— Тя е проклета идиотка — ядоса се Лусинда.

— О, абсолютно! — съгласи се Елиз. През това време собственичката на заведението потърси и намери резервациите им, взе две менюта и ги придружи до масата им.

— Направо е невероятно колко глупави неща изричат хората. Моята Ан бе направо гений в тази област.

— Горката Ан! — отбеляза Лусинда. Отново я обзе гняв и възмущение и добави: — Хан? Хора от всякакви възрасти и раси? Боже мой! И работи в агенция за недвижими имоти? Кой би желал да пътува в една кола с нея, още по-малко да отиде да разглежда къщи с нея?

— А, тя е от жените, които скучаят у дома — без съпруг, без деца, без да има какво да прави, затова си е намерила занимание. — Възрастната жена сложи очилата си за четене и отвори менюто. — Ще прием вино, нали?

— Разбира се. Защо не. Имам нужда от едно питие. — Лусинда се обърна и погледна през прозореца с изглед към реката, която за съжаление почти не се виждаше от колите на паркинга. Наредените коли се напипаха на слънцето, блеснало като светлината, която се отразява в изкривено огледало.

— Защо смяташ, че е разведена?

— То се разбира от само себе си — отговори Елиз. — Погледът ѝ е като на гладна хиена.

„Гладна“ — Лусинда се усмихна:

— Смяташ, че иска да „изяде“ някого.

— Mais certainment!^[1]

Келнерката тъкмо щеше да им сервира, когато Илай влезе в ресторанта и тръгна към тях.

— Искан да ти се извиня — каза той на Лусинда.

— Сцената беше нелепа.

— Наистина. Прав си — съгласи се баба ѝ.

— Коя е тази глупачка? — ядосано попита Лусинда. С всяко поемане на въздух вдишваше приятния аромат на одеколона му.

— Дъщеря е на мои пациенти — обясни той.

В този момент сервитьорката каза:

— Здравейте, доктор Картър. Да донеса ли още един комплект прибори?

— Ако не си обядвал, Илай, заповядай при нас — покани го Елиз.

— Лусинда, ако предпочиташ да останеш насаме с баба си, просто ми кажи и веднага си тръгвам. Не искам да те ядосвам още повече.

— Гневът ми винаги е насочен към конкретен човек. Не си го изкарвам на невинни хора. — След като видя, че той се усмихва, добави: — О, седни, Илай. И ми разкажи защо беше излязъл на обяд с тези уста и крака.

Той избухна в толкова силен смях, че хората на околните маси се обърнаха да го погледнат. От очите му потекоха сълзи. Извади носната си кърпичка, изтри лицето си и отбеляза:

— Трябва по-често да те ядосваме. Страшно си забавна, когато си гневна.

— Ами да, за разлика от някои кльоцави създания с бижута, които тежат повече от тях самите, аз всъщност имам мозък, който функционира.

Илай отново се разсмя.

— Ще желаете ли нещо за пиене? — попита сервитьорката с усмивка, сякаш по собствено желание присъстваше на щастието и радостта им.

Развеселена, Елиз поръча бутилка френско мерло и когато сервитьорката отиде да го донесе, попита:

— Илай, имаш ли връзка с тази Пег? — Името на жената прозвуча като pig^[2].

Стресната и малко уплашена от този въпрос, но в същото време доволна, че баба ѝ е толкова директна, Лусинда зачака отговора му, а той сгъна кърпичката и я сложи в джоба си.

— О, нямам връзка с нея — отвърна. — Обядвахме заедно няколко пъти. Всъщност тъкмо се канехме да хапнем тук, когато... ви срещнахме.

— А къде е тя сега? — попита Лусинда.

— Дойдохме с различни коли — отговори той. Беше някак притеснен.

— Значи си е отишла с нейната кола?

Той кимна, а помощник-келнерът дойде и сложи прибори на масата пред него.

— Каж ми, че не си ѝ давал никакви обяснения — настоя Лусинда.

Той я изгледа няколко секунди.

— За глупак ли ме смяташ, Лусинда?

— Всеизвестно е, че мъжете правят невероятно глупави неща, Илай, когато става дума за жени.

— Може и така да е. Но аз не съм от тях.

— Тогава какво ѝ каза, за да я накараш да се качи на колата си и да си тръгне?

Той погледна Елиз, която следеше разговора им хем развеселена, хем притеснена. Отново погледна Лусинда и отговори:

— Казах ѝ, че съм изненадан, имайки предвид расистките ѝ предрасъдъци, че няма нищо против да се появи на публично място с мен.

— О, много добре! — каза Лусинда.

— Ами, това си е самата истина. Сериозно говоря! Внезапно осъзнах, че е била готова да пренебрегне факта, че съм тъмнокож, защото за нея е било много по-важно да бъде видяна с мъж — няма значение кой. Компанията ѝ ми бе приятна, но в никакъв случай не бях влюбен в нея.

— Добре, защото иначе щях да се усъмня в здравия ти разум — сопна му се Лусинда.

— Поканих те на среща, Лусинда, а ти не прояви никакъв интерес — отвърна той.

— Не съм казала подобно нещо. Ти ме попита дали ме плашиш и аз отговорих, че всички ме плашат. Ти сам си си направил извода, че не ме интересува. — Внезапно млъкна и лицето ѝ пламна.

Елиз отново се усмихваше:

— Трябва да отида до тоалетната. — Тя стана и тръгна, преди Лусинда и Илай да успеят да реагират.

— Това е уничително — помърмори Лусинда.

— Не се чувствай по този начин. Може би „Свинята“ — произнесе името също като Елиз — ни направи услуга. Искях отново да ти се обадя, но не желяех да съм отговорен за гнева на когото и да било. Имам си собствени проблеми по този въпрос.

— Да не би да ми казваш, че тази жена не те дразни?

— Лусинда, обядвахме няколко пъти. Това е всичко. Не е нужно да се оправдавам пред теб.

— Щом излизаш с подобни жени, определено е нужно.

— Аз не „излизам“ с такива жени. Виж какво, това е направо смешно. Може ли да сменим темата?

— С най-голямо удоволствие.

— Добре.

— Добре — повтори Лусинда и отново погледна през прозореца. Помисли си, че ако в някой неин сценарий има подобен разговор, хората не биха стъпили в кината.

— Значи — каза той — сега ще обядваме. Следващия път, когато ти се обадя и те поканя, ще вечеряш ли с мен?

— Не знам. — Всеки момент щеше да припадне.

— Какво ти става? — полюбопитства той. — Не мога да те разбера. Вината не е в мен, нали?

— В известен смисъл е точно така — отговори тя, неспособна да го погледне в очите. — Но преди всичко вината си е лично в мен. Аз сякаш имам някакъв... проблем.

— Каж ми какъв е той, преди да се е върнала баба ти.

Тя се обърна и погледна ясните му сиви очи, които не я обвиняваха.

— Имам нещо като агорафобия — прошепна.

Той не откъсна очи от нейните доста дълго време. Най-последно каза:

— След като почина Мария, трябваше да си намеря някакво занимание за самотните вечери. И знаеш ли какво направих?

Тя поклати глава.

— Записах се на курс по готварство.

— Наистина ли?

— Да. Искаш ли да направим следното. Ще ти се обадя по телефона, ще си поговорим за книги и филми, а после ще се уговорим кога да вечеряме заедно. Аз ще дойда у вас и ще донеса вечерята. Става ли?

— В момента при мен е отседнало едно младо момиче.

— То храни ли се?

Лусинда се засмя:

— Да, храни се.

— Ще се уплаши ли от мен?

— По дяволите, не.

— Значи, всичко е наред. Ще донеса вечеря за трима. Разбрахме се, нали?

Елиз идваше към масата.

— Уговорихме ли се? — попита отново той.

— Да, уговорихме се.

— Видя ли?! Не беше чак толкова трудно, нали?

— Луд ли си? Беше истинско мъчение.

Илай отново се разсмя.

— Сдобрихте ли се, mes enfants? — попита Елиз. — Защото съм много гладна и е време да поръчваме.

* * *

— Добре де, защо е тази паника? — попита Джин.

— Мъж да дойде у дома за вечеря?! Това е нещо необичайно за мен, аз не правя подобни неща — отговори Лусинда и погледна звездите. Нощта бе много ясна, имаше пълнолуние, луната огряваше целия басейн и мястото около него.

Джин допи диетичната си кока-кола, запали цигара и каза:

— Някога го правеше. Тогава нямаше никакви скрупули. Така че, освен че си отвикнала, какъв е проблемът ти сега?

— С Корт бе лесно. Искам да кажа, та ние бяхме деца, бяхме съученици. Беше през шейсетте — мир, любов и всички тези хубави неща. Наистина беше лесно.

— Той бе добро момче — отбеляза Джин.

— Да, вярно е.

— Обичаше те.

— Да, обичаше ме.

— А ти обичаше ли го?

— Да, обичах го.

— Но го отблъсна.

— Трябваше да го направя. Не беше мило от моя страна, но нямах избор.

— Знам, че се притесняваш да говориш за тези неща, но спа ли с него?

Слава богу, че бе тъмно, защото лицето на Лусинда пламна:

— Ъхъ.

— Хареса ли ти?

— Боже мили!

— Просто отговори на въпроса ми.

— Да. Хареса ми. Това твоя лична възстановка на Испанската инквизиция ли е?

— Ще се престоря, че не съм те чула. Въпросът е, че водиш полов живот.

— Водила съм.

— Щом веднъж си го направила, ще го направиш пак — заключи логично Джин.

— Кой каза, че искам да го правя? — възрази Лусинда.

Приятелката ѝ седеше напреко на шезлонга, така че да е с лице към нея, поклати крака и съвсем спокойно заяви:

— Хлапе, защо не си признаеш, че го искаш? След като със седмици се занимавам с пушещи пури отворковци, усмихвам им се и се правя на мила и сладка, за да получа пари за новия филм, не съм в настроение да споря с теб. Запознала си се с почтен човек, който не просто ще дойде на вечеря, а всъщност ще донесе храната. Какво? Мислиш си, че ще поиска да спи с теб за десерт ли? Никога няма да се случи. Забравящ, че ви запозна Елиз. Той ще иска да си запази авторитета пред нея. Не. Това ще бъде просто една приятна вечеря. Освен това Кат ще е тук и ще ви надзирава. И така, отново те питам защо се паникьосваш.

— Притесняват ме очакванията на хората — призна Лусинда.

— Защо си мислиш, че този мъж очаква нещо от теб? Може би просто иска да прекара вечерта в нечия компания.

— Ако е така, то е попаднал на неподходящия човек.

— Не, хлапе. Аз съм неподходящият човек за тази цел. Не ме бива да правя компания. Ти, от друга страна, си доста добра в тази област.

— Не и с мъжете.

Джин изгаси цигарата, и каза:

— Това направо е смешно. Наистина е така. Обичам те повече от живота си, но говориш абсолютни нелепости. Най-лошият сценарий е двамата да откриете, че не си подходат. В най-добрия случай, ще станете приятели. Притесняваш се. Голяма работа! Престани да говориш глупости, преди да съм те зашлевила.

Лусинда наведе глава и отвърна:

— Съжалявам.

— Не съжالياвай, а престани да се тормозиш за нещо, което по десетобалната система оценявам с четири. — Приятелката ѝ се намести на шезлонга. — Погледни Луната! Представяш ли си да можеш да отидеш там? Да стъпиш на Луната, да гледаш към Земята и да си мислиш: „Ей, хора, страхотно е, а?“.

— Струваш ми се уморена, Джин.

— Много съм уморена. Мисля да се оттегля, след като снимам този филм. Единственият проблем е, че ще умра от скука без кариерата си. На всичкото отгоре, понеже вече няма да ми се налага, ще престана да ходя на фитнес, ще надебелея и ще се намразя. Помниш ли колко хубава беше Тюздей Уелд? Омъжи се за онзи виртуозен цигулар Пинкас Цукерман, спря да работи и от доста време се конкурира по тегло с Розмари Клуни и Шърли Найт. Като имаш предвид, че последните две все още работят, Бог да ги благослови. Те са талантиливи дами. Но Тюздей се оттегли, сбогува се с бизнеса. А аз? Ще трябва да си пхна главата във фурната, защото колкото и да ги мразя, имам нужда от тренировките си. Нуждая се от дисциплина, за да продължа да уважавам това тяло.

Лусинда погледна приятелката си — тялото ѝ беше дребно и стегнато. Носеше бели дънки и светлосиня тениска. На петдесет и пет годишна възраст тя изглеждаше страхотно. За да се поддържа в такава форма, правеше по деветдесет минути тежки физически упражнения, дори ако се налагаше да стане в тъмни зори, за да ги прави. Бе адски дисциплинирана, имаше строго установени навици, които не нарушаваше. Снимаше се във филми от десетгодишна. Никога не бе искала да се занимава с нещо друго.

— Наистина ли смяташ, че ще можеш да се оттеглиш? — попита я Лусинда.

Тя сви рамене:

— Вероятно няма да успея. Но се замислям по въпроса. Напоследък все по-често. Лили беше права, като казваше: „Оттегли се, докато си на върха“. Работата е там, че кариерата ми все още е във възход. Това прави оттеглянето доста трудно. Не е като да си седиш въкъци и да пишеш сценарии. Повярвай ми, ако притежавах някакъв друг талант, щях да го използвам. Това е то да остаряваш. Единственото хубаво нещо в цялата работа е, че филмът си е мой. Не ми се налага да целувам дебелия задник на някое копеле, за да получа

прилична роля. Мога сама да избирам. Но имам нужда да си част от екипа ми.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. Аз съм постоянен член на екипа ти.

— Това означава ли, че няма да ми се налага да те умолявам да напишеш сценарий, ако ми допадне някоя книга?

Лусинда избухна в смях.

— Такава добра актриса си, толкова си хитра!

— Хей! Нали заради това ми плащат купища пари.

— Каква е книгата този път?

— Много ще ти хареса — ентузиазирано обеща приятелката ѝ, вече нямаше и помен от предишното ѝ мрачно настроение. — Ще ти я донеса още утре, като дойда да поплувам с децата.

— Разиграваш ме както си поискаш. Свириш на мен като на акордеон.

— Моля те! Говориш точно като Лорънс Уелк, прозвуча твърде елементарно. Не, Ела, скъпа. Свирия на теб като на „Страдивариус“, каквато всъщност си — поправи я Джин. — Тръгвам си. Да не забравиш да ми се обадиш, щом затвориш вратата след този Илай. Нали? Искам да ми разкажеш всичко до най-малките подробности.

[1] Разбира се! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Pig (англ.) — прасе. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Толкова си нервна и развълнувана, Лус. Никога не съм те виждала такава. Може би е по-добре да му се обадиш и да му кажеш да забрави за вечерята.

— Не мога да направя такава неща, Кат. Би било...

— Тъй като не можа да намери подходящата дума, Лусинда се отказа и погледна ужасена отражението си в огледалото.

— Нека ти направя прическа — предложи Катания.

— Френска плитка ще ти стои много добре. — Грабна една четка за коса и продължи: — Ела и седни тук. Ще ти направя косата.

Лусинда бе твърде развълнувана, за да спори с момичето, седна на табуретката, останала от майка ѝ, а Кат започна да разресва косата ѝ.

— Пак е пораснала много — отбеляза тя. — Ще е страхотна, Лус. Колкото по-дълга е косата, толкова по-хубава става плитката. Косата ти е много хубава за такава прическа, мека и гъста.

Ресането бе много успокоително, напрежението започна да я напуска, докато момичето прокарваше четката през косата ѝ. Задрямвайки, тя си спомни колко пъти, когато Лили ѝ даваше една четка, ѝ казваше:

— Среши ми косата, моля те, скъпа? — Затваряше очи и въздишаше доволно, докато Лусинда разресваше косата на майка си с цвят на жито. Едва сега, след толкова години, разбираше интимността на това действие.

Тя погледна момичето в огледалото, възхищавайки се на красивите черти на лицето му и уникалния му стил на обличане; гащеризон и светлорозова тениска, груби бели кецове на бос крак, които изглеждаха твърде големи. То определено излъчваше жизнерадост и интелигентност.

— Ти си много мило момиче, Кат.

— Не ставай глупава — усмихна се тя. — Просто искам да изглеждаш красива.

— Майка ми често ме караше да реша косата й. Така и не разбирах какъв е смисълът, но ми бе приятно да я разресвам, да правя всичко, само и само да съм колкото се може по-близо до нея. Сега разбирам защо обожаваше да я реша.

— Никой никога ли не ти е ресал косата? — Катания я погледна в огледалото.

Лусинда поклати глава.

— Не може да бъде! — не повярва момичето. — Ама наистина никога?

— Фризьорките, когато бях млада и се налагаше да ми направят снимки за някое списание.

— Списание ли? Какво например?

— Имаше дузина списания за кино, скъпа. В тях публикуваха статии за филмовите звезди, снимки на някоя от тях в дома й, клюки и колонка със съвети.

— О! Нещо като списание „Мовиелин“?

— Не съвсем. Повечето материали бяха измислени, с цел да се предизвика евтин ефект, за да се накарат феновете да си помислят, че техният любимец е също като съседското момче или момиче и просто е извадил малко повече късмет. Посланието бе, че ако те могат да успеят, ти също можеш. Доколкото знам, статиите в това списание са основани на действителността и разкриват голяма част от характера на звездите — зависи колко директни са въпросите. Харесвам списанието.

— Добре. Разбрах. Значи ресали са те само когато си била малка?

— Редовно ходех на фризьор да ме подстрижат, докато следвах в Йейл. Тогава бях нормален човек.

— Ти и сега си нормален човек. Мразя, когато обвиняваш себе си за всичко. Не трябва да го правиш.

— Превърнало ми се е в навик.

— Знам — разбиращо каза Катания. — Но, Лус, много е тъжно. Спомни си, когато Рене се раздели със съпруга си, аз отседнах при теб и те научих как да ми правиш прическа?

— Спомням си.

— Истината е, че можех да я направя и сама, но мама и баба много ми липсваха, така че помолих теб, защото това ме накара да се почувствам... някак си като у дома. Нали се сещаш? Ти бе толкова мила с мен, но се чувствах тъжна, затова се престорих, че не мога да се

среща и да си направя прическата, за да го направиш ти. Почувствах се по-добре — докато говореше, тя не спираше да реши косата на Лусинда. — Разбираш ли ме?

— Да. И аз се почувствах по-добре, Кат, от възможността да те среща.

— Така ли? Страхотно. Тогава много се радвам, че те помолих. Както и да е, когато с мама се преместихме при баба, още бях малка, а баба непрекъснато решеше косите ни, особено на мама.

— За да ви успокои — тихо изрече Лусинда.

— Да.

— А сега ти успокояваш мен.

— Предполагам, защото си много нервна. Просто един човек ще дойде на вечеря, Лус. Той дори ще донесе храната. Това не е повод да припадаш.

— Частица от мен знае много добре, че си права, но по-голямата част от съществуването ми е, както ти казваш, нервна.

Катания остави четката и започна да разделя косата на Лусинда. Не откъсваше поглед от ръцете си.

— Някога искало ли ти се е да се омъжиш и да имаш деца, Лус?

— Едно време бях сгодена.

— Така ли? — изненадана, Катания вдигна поглед към отражението на Лусинда в огледалото. — Какво се случи?

— Майка ми почина и всичко се промени.

— О! Много жалко! Той добро момче ли беше?

— Много. Но аз нямаше да го направя щастлив, затова предпочетох да скъсам с него. А ти би ли искала да се омъжиш и да имаш деца?

Момичето бе насочило вниманието си върху сложната плетка, която оформяше, но каза:

— Не знам за женитбата, но много бих искала да имам деца. Поне едно със сигурност. Мисля, че ще бъда добра майка.

— И аз съм на същото мнение.

— Наистина ли? Благодаря ти, Лус — въздъхна Кат. — Работата е там, че момчетата, които познавам от училище, са или хомосексуалисти, или са побъркани по модерната музика. Харесвам ги. Искам да кажа, те са ми приятели, нали се сещаш? Момчетата от театъра пък са ужасно скучни, толкова са надути. Момчетата също.

Досега не съм срещнала момче, което да ми се е приискало да целуна, камо ли да се озова гола в леглото с него.

Лусинда се засмя.

— Говоря сериозно. Когато си била на моите години не си ли си избирала гаджетата по това дали искаш да си гола до тях или не?

— Да, така беше — призна Лусинда. — Просто не възприемах нещата по този начин.

— Ами, по какъв друг начин да ги възприеме човек?

— Трябва да се съблечеш, за да стане работата секунда-две, че си представяш всяко момче, с което се запознаеш, за да видиш дали е възможно да го направиш без отвращение, дали сърцето ти трепва.

— Истина е — усмихна се възрастната жена.

— Така е. Все още не съм срещнала момче, от което да не ми се догади. Гейовете са ми като приятелки и излизаме заедно. В което няма нищо лошо, защото те са по-добри приятелки от момчетата. Те нямат скрити помисли, не и за мен. Споделят за момчетата, по които си падат, което е нещо съвсем различно. Разкажи ми за онова конте, което ще дойде тази вечер.

— Той е доктор Конте — поправи я Лусинда — и е личният лекар на баба ми.

— И? — подкани я Катания.

— Почти бях принудена да го поканя.

— Ти, принудена? Не ти вярвам. Той е добър човек и ти го харесваш. Нали така?

— Кат, добър човек е и го харесвам, но нека да си изясним нещата; нямам намерение да се озовавам гола с когото и да било.

— Баба винаги казва: „Никога не казвай никога“. Би ли ми подала онази панделка, моля? — Катания протегна ръка. — Добре, готова си! Погледни се! — Отстъпи назад, взе огледалото и го подаде на Лусинда. — Погледни се отзад.

— Уха, Кат! На това му се казва плитка. Много ми харесва.

— Отива ти — заяви момчето. — Знаех, че ще ти стои много добре. В колко часа ще дойде доктор Конте?

Лусинда погледна часовника си и стомахът ѝ се сви:

— Всеки момент.

— Да не се притесни? Пребледня, по-скоро позеленя.

Чу се звънецът на вратата. Лусинда погледна Катания, после помоли:

— Отвори ти. Трябва ми още минутка.

— Добре, но само да не избягаш. Много ще ти се разсърдя, ако го направиш.

— Няма да избягам.

Стоеше и дишаше дълбоко, чу как Катания хукна надолу по стълбите. Вратата се отвори и момичето каза:

— Здравейте, аз съм Кат. Лус ей сега ще слезе.

„Боже мой, боже мой, боже мой! Защо си причинявам това?“ — запита се Лусинда, избърса изпотените си длани в полата и заслиза надолу към кухнята, където Катания слагаше хладилна чанта на шкафа и казваше:

— ... така че аз се явявам нещо като жена, която придружава младо момиче на бал. — Илай се засмя с бурния си смях, а момичето попита: — Искаш ли нещо за пиене?

— Здравей, Илай. — Лусинда направи няколко крачка и се спря. Тази вечер той беше с удобни, поизбелели дънки и яркожълто поло. Мокасините, които бе обул на бос крак, бяха доста износени. Те й вдъхваха увереност. Мъж, който се обличаше всекидневно, но носеше нови обувки, й изпращаше послание, което тя не искаше да чуе. Беше, както Катания би се изразила, показателно, че има скрити помисли.

— Здравей, Лусинда — усмихна се Илай. — Прическата ти е страхотна. Много ми харесва.

Тя не отговори, все още гледаше обувките му. Хрумна й натрапчивата идея, че част от миналото на този мъж можеше да се разгадае по тези износени обувки, ако тя притежаваше необходимите умения да го декодира, да разбере къде са ходили.

Катания се обади:

— Не изглежда ли фантастично?

— Ако това означава страхотно, да, определено е така. Изглеждаш много красива.

— Благодаря — продума най-сетне Лусинда. Радваше се, че реши да не се облича официално, а да си сложи старата рокля с къс ръкав и сандали.

— Синьото ти отива много. Имаш ли вино? — попита той.

— Имаш ли вино, Лус? — повтори Катания.

Тя отново остана безмълвна за миг, опитвайки се да осъзнае факта, че в кухнята ѝ има мъж. Той изглежда се чувстваше като у дома си и тя се запита как е възможно човек да отива някъде за пръв път и да е толкова спокоен. Увереност, бе отговорът, който си даде. Той бе уверен в себе си човек. Какво завидно състояние на духа!

— Мога да изтичам до близката алкохолопродавница и да купя вино — предложи Илай, нарушавайки тишината. — Освен ако не предпочитате нещо безалкохолно.

— Алкохолопродавница! — повтори Катания. — Страхотно! Ти ли измисли тази дума?

— Признавам си! Един прекрасен луд мой пациент я измисли. Аз я откраднах.

— Аз също бих я откраднала. Отлично попадение. Джейсън измисли „фантасмагористично“. И той е прекрасен и... малко лудичък. Имаме ли вино, Лус?

— Да — отвърна тя. Беше се посъвзела. — Всякакъв вид и аромат. Какво вино предпочиташ, Илай?

— Червено, моля. Джейсън ли?

— Червено, моля — повтори като папагал Катания с широка усмивка на лицето. — Да, аз съм му нещо като временна бавачка. Умно малко сладурче.

— В тази къща ти е позволено да пиеш само напитки, които не съдържат алкохол — заяви ѝ Лусинда и взе бутилка червено вино от рафта. — Баба ми ме научи да познавам хубавото вино — обясни и показва на Илай бутилката бордо. — Мерло от 1962 година. Добро ли е?

— Много е добро — отвърна той.

— Наистина ли? Имам и друго.

— Шегуваш се. С удоволствие бих пийнал от това. Ще ми предоставите ли честта да го отворя?

Катания изтича до шкафа, отвори едно чекмедже, извади тирбушон и го даде на Илай с думите:

— Ще донеса чашите. Лус, попитай дали трябва да включиш фурната.

— Смята ме за социално изостанала — каза Лусинда.

— Такава си, мъничко — окуражително ѝ се усмихна Катания.

— Вярно е.

— Малко си поотвикнала — снизходително изрече Илай, отваряйки вратата на фурната, за да извади скарата. — Трябва ти само малко практика, това е всичко.

— Трябва ми много практика. — Наблюдаваше го как насочи вниманието си върху бутилката с вино, отстрани корковата тапа с хирургическа прецизност, а после я помириса.

— Защо я миришеш? — попита Катания.

— Ако виното не е добро, можеш да го надушиш по тапата. Спестяваш си неприятен вкус в устата.

— Ще го запомня — обеща момичето.

— Смятам — обърна се той към Лусинда, — че Кат трябва да е официалният дегустатор. Ако ѝ прилошее, ще знаем, че виното не става за пиене.

— Да! — Катания взе още една чаша.

Преди Лусинда да успее да възрази, Илай наля около един пръст вино и рече:

— Доближи го до носа си и вдишай дълбоко, да видим какво ще кажеш за букета.

— Всяко вино ли трябва да се мирише?

— Когато отвориш бутилката вино с такова качество, е задължително.

— Букет ли? Като букет от цветя?

— В известен смисъл.

Катания вдигна чашата и го помириса.

— Ухае чудесно.

— Добре, а сега отпий от виното. Задръж, го върху езика си секунда-две, преди да го глътнеш.

Катания последва инструкциите му.

— И присъдата е? — попита я той.

— Присъдата е: Страхотно вино.

— Повече нито глътка — предупреди я Лусинда, а Илай наля в другите две чаши и ѝ подаде едната.

— Боже, наистина е чудесно — усмихна се тя, след като отпи една глътка.

— Баба ти определено разбира от вина — отбеляза гостът.

— Баба ми разбира от много неща, не само от вина. Тя е една от най-забележителните личности, които познавам.

— Пия за това. — Той чукна чашата си в нейната.

— Забавно е — обади се Катания. — Досега само веднъж съм пила вино. Беше ужасно. Имаше вкус на оцет.

— Евтино вино — обясни Илай. — Сигурно е било бяло, нали?

— Да. Беше отвратително.

— Има философска школа, според която истинските познавачи на вино пият само червено.

— Ще стана член на тази школа — засмя се тя.

Той се пресегна и я потупа по бузата.

— Красива и умна — направи ѝ комплимент.

— Не знам дали съм красива, но що се отнася до умна, тук съм съгласна. Ще бъда в дванайсети клас.

— Впечатлен съм.

— О, аз съм забележително момиче. Всички го казват. — Направи физиономия, а после се засмя.

— Може пък всички да грешат. — Илай очевидно беше развеселен.

И Лусинда се зарази от смеха им, започна да се отпуска. Катания имаше интуиция към хората. Тя хареса Илай. Това можеше да се възприеме като добър знак.

— Нека сложа тавичките във фурната — каза той и остави чашата си на масата. — Ще трябва около четирийсет минути да се опече и ще вечеряме.

— Какво има там? — попита Катания, докато той вадеше покритите с фолио тавички от хладилната чанта.

— Вечерята ни — шеговито ѝ отвърна той. — Ако знаех, че ще вечерям със знаменитост, щях да приготвя нещо по-специално. Гледах те в „Браун Бейби“.

— Нима! — грейна от щастие Катания. — Та аз изпях само една песен. И ме позна от нея?

— Само една песен — сериозно изрече той, — но направо спираше дъха. Толкова бях развълнуван, че почти пропуснах следващите три действия.

— Аз също — тихо каза Лусинда, удивена с каква лекота си призна това.

— За щастие — продължи той — бях със сина си и снаха си. Те са свикнали да ме виждат да плача. Иначе щях да се почувствам

неудобно. Ти си талантива певица.

Катания обгърна врата му с ръце и го прегърна силно:

— Благодаря ти! Ти си много, много добър човек. — Отстъпи назад и добави: — Време е да сложим масата.

— Заповядай в хола — покани го Лусинда.

Той се спря на прага и погледна снимките.

— Боже мили, боже мили! — промърмори. — Погледни! И двамата са толкова хубави, толкова млади.

Застанала до него, тя също се загледа в снимките.

— В последно време не ти ли се струва, че всички изглеждат много млади? — попита той.

— Така е. Когато погледна децата и видя колко недокоснати от времето са лицата им, колко са невинни, имам чувството, че съм на хиляда години.

— Аз също. Тя и като майка ли бе толкова добра, колкото като актриса?

— Даже по-добра.

— Много се радвам. И не си познавала баща си?

— Не.

— Жалко за всички ви. Каква невероятна съдба имаш, Лусинда. Нищо чудно, че измисляш духовити изрази като „уста с крака“.

— Според Елиз съм наследила тази си способност от майка си — пошегува се тя, — а изумително високия си коефициент на интелигентност — от баща си.

— Изумително висок, а? Вие с Катания явно много си приличате.

— Така е, наистина. Но ролите ни са разменени. Тя е възрастната, а аз — детето.

— Виждам.

Те седнаха на дивана, чуваха лекото потрепване на чинии в съседната стая, докато Катания слагаше масата.

— Още ли те плаша? — попита той.

— И още как — призна тя.

— Изпий си виното. Колкото повече вино изпиеш, толкова по-малко страшен ще ти изглеждам.

— Не бях пила вино от двайсет и пет години, докато не срещнах Елиз — каза тя. — Количеството алкохол, което мога да изпия, е много малко.

— Още по-добре. Няма да ми отнеме много време да махна червения костюм, опашката и рогата.

Тя отново се засмя и отпи още една глътка.

— Малко е смущаващо — призна той — да пием вино, което струва триста долара бутилката.

— Имам бутилка „Мутон Ротшилд“, която струва шестстотин долара, и някакво калифорнийско червено от деветстотин деветдесет и пет. Така, че цената тръгва или стремглаво нагоре или надолу. Няма от какво да се смущаваш.

Катания влезе при тях, избра един компактдиск и го пъкна в устройството.

— Забравила си да пуснеш музика, Лус — обърна се тя към Лусинда. — Трябва да я подсещам за всичко — обясни на Илай.

— Виждам.

— И така — тя седна на пода срещу тях, — имаш ли деца?

— Да. Двама сина.

— А внуци имаш ли, Илай.

— Все още не — отвърна той. — Но вече много ми се иска да стана дядо. Много обичам децата.

— Личи си.

— Кат, значи ти играеш ролята на родителя, а Лусинда — на детето.

— Само в определени случаи, като тази вечер например — обясни тя. — През повечето време Луси е моята фея-кръстница. А и може да бъде много забавна.

— Забелязах. Когато е ядосана, казва много смешни неща.

— О, боже! Видял си Лус ядосана?

— Да. Беше доста впечатляващо.

— Да — потвърди Катания. — И малко страшничко.

— Извинете — намеси се Лусинда. — Аз седя тук, до вас.

— Шегуваме се, Лус — каза Кат, после се обърна към Илай и му обясни: — През първото лято, което прекарах тук преди пет години, тя се скара с една дебела госпожа, която работеше в пощата, защото не можеше да ме обслужи. Беше невероятно и страшничко, защото ме защити, като се отрече от афроамериканския си произход, казвайки, че ми е баба. Тогава бях малко уплашена. Но като се размисля сега,

толкова се гордея с нея. Лус забравя притесненията си, когато е ядосана.

— Забелязах — рече Илай. — Предполагам, че планът е да направим така, че през повечето време да е леко пийнала и ядосана и всичко ще е идеално.

Настъпи миг тишина, през който изчакаха да видят как ще реагира Лусинда. Тя избухна в смях. Щом видя облекчението, изписано по лицата им, осъзна, че Джин е била права — беше напълно възможно да е сексуално активна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След вечеря Катания тактично се извини:

— Трябва да отида и да проверя електронната си поща, да видя как са мама и баба. — Прегърна Илай и добави: — Вечерята бе превъзходна. Благодаря ти. Надявам се скоро да дойдеш пак.

— И аз се надявам — отвърна той. — За мен бе истинско удоволствие да се запозная с теб.

Нервите на Лусинда се опънаха до скъсване, щом Катания излезе от стаята. Илай сякаш предусети реакцията ѝ, погледна часовника си и каза:

— Трябва да тръгвам.

Тя бе разочарована, колкото и абсурдно и нелогично да бе това.

— Все още е рано. — Хрумна ѝ идеята, че той не е прекарал добре и че трябва да положи усилия да го забавлява, да бъде, както Лили казваше — „добра домакиня“. Боже, беше ужасно!

Държеше се неадекватно, подобно поведение не бе характерно за нея. Не можеше да се концентрира.

— Рано сутринта имам няколко домашни посещения. Останах с впечатлението, че си „нощна птица“, Лусинда.

— Имаш право. Спя нощем само когато вземам лекарства за мигрена. Тогавя съм като труп десет-дванайсет часа, а като се събудя, имам чувството, че ме е газил камион.

— Мигрената е ужасно заболяване. Братовчед ти Пол страда от мигрена, майка му — също. Но ти сигурно вече знаеш това.

— Да, знам го.

Тя излезе навън да го изпрати, вървеше на разстояние от него, но не толкова, че да изглежда груба. Все още бе задушно, сякаш минаваше през сауна. Докато вървяха по алеята към колата му, тя каза:

— Вечерята наистина бе чудесна. Определено не си преувеличил кулинарните си умения.

— Следващия път, ако не е много нахално от моя страна да предположа, че ще има следващ път, ще донеса продуктите и ще стотвя

тук. Дори можеш да ми помагаш — усмихна ѝ се той.

— Би било чудесно — хладно отвърна тя, мислейки си, че щом иска да дойде пак, едва ли е прекарал зле. Но защо толкова я интересуваше това? Мразеше да се чувства толкова несигурна, толкова не като себе си.

Стигнаха до колата му и той се обърна към нея:

— Бих те поканил у дома, но предполагам, че ще ми откажеш. Апартаментът ми не е нищо особено, с изключение на гледката към пристанището, която е прекрасна през нощта. Иначе е удобен и уютен колкото чакалнята на някоя гара.

— Това самоирония ли е или факт? — попита тя.

— Факт. Продадох къщата след смъртта на Мария, позволих на момчетата да вземат, каквото искат, запазих някои неща за себе си и продадох останалото. Живея в апартаментчето от почти три години, а все още има неразопаковани кашони, защото ми е все едно. И така, може ли да го направим отново?

Определените три седмици станаха четири и Катания щеше да си тръгне в края на следващата седмица. Лусинда не беше сигурна дали ще се справи сама с Илай, без интуитивния усет на момичето кога да се намеси и да запълни настъпилото неловко мълчание.

— Какво? Толкова ли съм страшен, че имаш нужда от време да помислиш? — Той се усмихна и се облегна на вратата на колата.

— Имам нужда от повече време за почти всичко, отколкото хората са готови да ми отпуснат.

— О, аз съм търпелив. Бих ти дал цялото време, от което се нуждаеш — увери я той. — Много неща те тревожат, нали? Не можах да не забележа, че обърна внимание колко вино изпих. Затова нека ти кажа веднага, че лимитът ми е две чаши от каквато и да е алкохолна напитка.

— Съжалявам — каза тя, ужасена от мисълта, че е толкова прозрачна. — Просто израснах в среда, в която хората често се напиваха и правеха ужасни неща. Моля те, не си мисли, че съм... Съжалявам — повтори. — Явно не съм толкова дипломатична, за колкото се мислех.

— Както вече ти казах — той отново се усмихна, — тревожиш се от прекалено много неща.

— Какво друго забеляза? — не можа да се сдържи и попита тя, любопитна да разбере колко е наблюдателен.

— Ами, разбрах, че не си готова да ме приемеш в дома си сама, без подкрепата на едно хлапе, но няма да го приема лично. Онзи ден спомена, че страдаш от нещо като агорафобия. Много бих се радвал, ако ми разкажеш повече за този проблем. Може да помогне и на двама ни. — И тонът, и изражението на лицето му показваха единствено загриженост и внимание.

С изненада откри, че би вечеряла с него отново. Той изглеждаше напълно открит и некритичен.

— Много ми бе трудно и почти не излизах от къщи... преди да открия Елиз. Честно казано, ходех само до библиотеката и до пощата. Понякога ми трябваша няколко дни, за да се реша да се кача на колата и да отида дори и дотам. Сега съм по-добре. — Тя скръсти ръце на гърдите си и погледна краката си. Помисли си дали да не го покани да седнат на верандата, но не искаше да прекъсва разговора: — На светлинни години съм от състоянието, в което бях преди. Но съвсем не съм се приспособила. Извинявай, не можах да намеря по-подходяща дума.

— Срамуваше ли се, когато разбра, че баща ти е цветнокож?

— О, не, в никакъв случай! — Тя вдигна поглед. — По-скоро самата аз не знаех как да се държа, бидейки отчасти цветнокожа, чувствах се измамница. Не съм бяла, но не съм и цветнокожа. Не знам точно каква съм, нямам пример, който да следвам. Лили е искала да ме предпази от това да бъда заклеймена и успя. Но крайният резултат бе ужасно неведение, изяждащ ме отвътре страх. Предполагах хората ще разберат, че съм ги мамила, че съм се преструвала на такава, каквато не съм — без значение как се държа. И така постепенно се отдръпвах все повече и повече, докато накрая съвсем се затворих в себе си. Много рядко излизах от къщи. Дори когато ми се искаше, просто не можех.

— Сигурно ти е било много трудно, на Лили също — замислено каза той и скръсти ръце на гърдите си, така че позата му бе отражение на нейната. — Майка ми бе отблъсната от семейството си. След като се омъжила за баща ми, прекъснала всякакъв контакт с тях. Даже на погребението ѝ не дойде нито един неин роднина.

— Майка ти бяла ли беше?

— Беше тайландка — семейството ѝ емигрирало най-напред в Англия, а оттам в Щатите. Дядо ми по майчина линия бил преуспяващ вносител, който, от една страна, бил много горд, че е изпратил и петте си деца да учат в колеж, но, от друга страна, бил твърдо решен да не им позволи да се оженят за американци, въпреки че ги подтиквал да изучават подробно американската култура. Майката на баща ми беше от Ямайка, а баща му беше италианец. Семейството му се преместило тук от Карибите през двайсетте години. Дядо ми по бащина линия поел строителния бизнес на семейството си и го превърнал в голям и влиятелен конгломерат. По-късно, по-малко от седмица, след като се дипломирал от Принстънския университет — именно там се запознал с майка ми, която завършвала бизнесадминистрация, баща ми се включил в семейния бизнес. Мисля, че баща ѝ се отрекъл от нея, отчасти защото бил толкова ядосан, задето завършила образованието си, за което платил той, и отишла да работи на друго място.

— Къде? — попита Лусинда.

— На Уолстрийт. Майка ми имала невероятен талант да прави пари. Баща ми беше умен човек, но пълен глупак в това отношение. Тя обичаше пазара, изработваше таблици и схеми, проследяваше ту тази, ту онази тенденция на борсата, правеше проекти за стокови оферти, проучваше предимствата на облигациите или анализираше печалбите на някаква компания, чиито акции смяташе за твърде скъпи.

— Била е необикновена жена.

— Повярвай ми, точно такава беше. Всеки, който може да направи така, че пазарът да изглежда вълнуващ и да накара едно дете да вложи спестяванията си в акции и облигации, е умен и хитър. Инвестициите, които направих като дете под нейно напътствие, се оказаха „златна мина“. Знаеш ли, една от причините да се привържа толкова към семейството ти е, че е смесено, също като моето.

— Как така си италианец, а фамилията ти е Картър?

— О, всъщност истинската ми фамилия е Картиери, но е станала на Картър преди няколко поколения. Може би го е направил някой от онези нетърпеливи хора на Елиз Айланд, които мразели чуждите имена, защото се пишат трудно, и давали на всички новопристигнали семейства хубаво, звучно англосаксонско име.

— Но ти винаги си бил наясно с произхода си, нали?

— Да. Разбирам, че сигурно си била смаяна, когато си разбрала кой е баща ти.

— Смаяна е точната дума. — Тя се възхити на неговата проникателност. — Когато почина Лили, не ми остана нито един близък човек, освен Джин и няколко приятели, които постепенно се отдръпнаха. Упорито се опитвах да науча... — Тя замълча и отново погледна надолу. — Понякога не мога да повярвам, че най-последно открих близките си. А сега се боя, че не ми е останало много време и няма да мога да ги опозная.

— Напротив, ще имаш време да ги опознаеш — увери я той. — Смъртта на Ан бе внезапна, но не и изненадваща, поне за мен. Само като я погледнах, разбрах, че състоянието ѝ не е добро — недохранена, свръхнапрегната; ядеше твърде малко и взимаше прекалено много лекарства за какво ли не. Изненадан съм, че издържа толкова дълго. Но Елиз е в превъзходно здраве и ще живее още дълги години. Живей за момента, Лусинда. Ако се тревожиш за това, което предстои да се случи, ще пропуснеш настоящето.

— Знам. Повтарям си го всеки ден. Но не мога да овладеем припряността и нервността си, осъзнавам, че трябва да ценя всеки миг, и в същото време — като гръцки хор — чувам шепот, който непрекъснато ми напомня колко много съм загубила и колко малко ми е останало. — Тя срещна погледа му и продължи: — Разкажи ми повече за семейството си.

— Добре — съгласи се той. — Ето съкратената версия. Майка ми и малката ми сестричка загинаха при автомобилна катастрофа, когато бях единайсетгодишен. Година и половина след това баща ми се ожени за жена, която не обичаше децата и ме изпратиха в интернат. Това бе краят на моя свят. — Той ѝ се усмихна тъжно. — Не можех да повярвам, че избра нея пред мен. Но го направи. Той не можеше без съпруга — нуждаеше се от някого, който да му казва какво да прави. Като се замисля за това сега, жал ми е за него, съжалявах го и когато бях малко момче, защото общото ни минало стана само мое. Когато двамата си спомняхме за майка ми и сестра ми, Елизабет се мръщеше. И без това ѝ бе доста неприятно, че се налага да се прибирам вкъщи през ваканциите и да нарушавам реда в перфектно организираното ѝ домакинство. Самото ми присъствие я дразнеше. Връщаше ме в училище при първия удобен случай и съвсем ясно показваше, че ѝ е

много неприятно присъствието ми в къщата. Когато станах на петнайсет, престанах да се прибирам у дома през ваканциите. Отсядах или при ямайската ми баба, която бе доста лудичка, но ми се радваше, готвеше ми къри и роти и ме накара да заобичам пикантна храна. — Той отново се усмихна. — Понякога приятели ме канеха да прекарам ваканцията с тях. Но ако никой не ме поканеше, а не ми се занимаваше с побърканата ми баба, оставах в училище с още няколко деца, които нямаше къде да отидат. Повече не се върнах да живея у дома. Много години бях бесен на баща ми най-вече заради неспособността му да се опълчи на Елизабет, заради това, че не я постави на мястото ѝ, защото съм негов син и би трябвало да бъда добре дошъл в дома му. Ако това не ѝ харесва, прав ѝ път. Но той ме остави да си отида, успокояваше съвестта си, като ми изпращаше все повече и повече пари — сякаш можеше да ме купи. — Поклати глава и завъртя очи. — Но най-много му бях ядосан за това, че ме остави сам да пазя спомена за мама и сестра ми. Последния път, когато се прибрах у дома, забелязах няколко кашона в гаража до кофите за боклук. Бях любопитен и отворих една от кутиите. В нея бяха сложени всички снимки на семейството. В другите кутии бяха изхвърлени албумите със семейните снимки.

— Боже мой! — възкликна Лусинда. — Това е ужасно!

— Така е — потвърди той. — Занесох кутиите горе, в моята стая, а когато баща ми се прибра вечерта, му казах да ми изпрати албумите и снимките в училище. Той само кимна с глава и отвърна, че ще се погрижи. Нито дума, че се чувства неудобно, задето е позволил на чудовището, за което се бе оженил, да изхвърли предишния ни живот на боклука. Бях толкова ядосан и наранен, че си събрах багажа, повиках такси, качих се на следващия влак и се върнах в училище.

Когато бях студент първи курс по медицина, се случиха няколко много важни неща в живота ми. Лудата ми баба от Ямайка почина, което означаваше, че вече няма къде да отида през ваканциите. След това внезапно почина и баща ми — случило се, както си работел в офиса. Само за шест седмици Елизабет продаде къщата и изчезна. Не ми беше мъчно за нея. След около месец се запознах с Мария и веднага се влюбих в нея. Щом тя влезе в живота ми, вече няхах нито време, нито енергия да се гневя. Бях в еуфория, исках само да бъда с тази забележителна жена, която ми подежда като цунами — изми земята под краката ми. Единственото, за което мислех, бе да съм с нея и да

създам ново семейство, с деца, които няма да бъдат изместени от никого и от нищо. Бях твърде щастлив, за да губя ценно време в гняв за миналото.

През годините с Мария имахме обичайните пререкания и недоразумения, правехме обичайните за всяка двойка компромиси, но каквото и да се случваше, запазвахме прекрасното си приятелство. Точно това ми липсва най-много. След като почти трийсет години си живял с един човек и го познаваш почти като себе си, е трудно понякога да не си помислиш: „Чакай да кажа това на Мария!“ Понякога виждам нещо на някоя витрина, което знам, че би й харесало — рокля, бижу или обувки. За миг-два се чувствам така развълнуван, а после... — Той замълча и се намръщи. — Понякога си мисля за смъртта, изследвам я както учените изследват клетките. Взирам се в микроскопа, въртя стъкълцето, нагласявам окуляра, гледам ту така, ту иначе, опитвам се да я възприема като величина. Но не мога. Невъзможно е.

— Прав си — съгласи се Лусинда. — Твърде е необятна, за да проникне човек в същината ѝ, същото е като да стоиш в подножието на планина и да се опиташ да я обхванеш цялата с поглед — подножието, върха, всичко. Не може да бъде постигнато.

— Хубава аналогия. И все пак — каза той — се опитваме да разберем ужасната ѝ безвъзвратност. И така — той се прокашля и поклати глава. — Мария почина от рак на гърдата, също като Лили!

„Откъде знае?“ — зачуди се тя, а после се сети, че почти всички знаеха от какво е починала майка ѝ. Тогава за пръв път ракът на гърдата стана тема на списанията. Не за дълго, но все пак алармира жените, уплаши ги.

— Случи се — продължи той — като на изключително забавен каданс. Първо се появи мъничка бучица, направиха ѝ частична мастектомия, последва химиотерапия, лъчетерапия. През следващите шест години бе в ремисия. Бяхме на седмото небе; бяхме го победили. Но един ден отново се появи на рентгеновата снимка и в изследванията, назначени от онколог, и бяхме принудени да слезем на земята. Имаше разсейки и в костите.

Година-две положението бе овладяно. Една вечер, докато се събличаше, за да си ляга, просто ей така, ръката ѝ се счупи. Това е най-страшното нещо, на което съм бил свидетел през живота си. Костта

просто се прекърши. Чух го в буквалния смисъл. Това бе първото от многобройните посещения с линейка до спешното. След известно време знаехме малките имена на всички парамедици.

Тя бе левачка и трябваше да се научи да си служи с дясната ръка, защото костта така и не зарасна както трябва. След няколко месеца я оперираха, сложиха пирони от титаний, които да поддържат костта. Пошегува се, че сега детекторите за метал ще се активират, когато минава през тях, и продължи напред. Няколко месеца по-късно настина, кашляше много и две от ребрата ѝ се счупиха. Химиотерапията бе жестока, но тя не се оплака нито веднъж. Дори когато започна да мирише на токсични отпадъци, а косата ѝ започна да пада на кичури. Няколко месеца след химиотерапията се чувстваше горе-долу добре, държеше се. Три години след като откриха разсейки и в костите, аз я поглеждах, а тя се бе вгълбила в себе си, напълно откъснала се от външния свят, сякаш вижда нещо неразбираемо и се опитва да го разбере — сякаш можеше да измисли как да се избави от болестта. Най-страшното бяха непоносимите болки, които изпитваше.

Смееше се и казваше, че има молци в костите, които правят дупки в тях. Минаха пет месеца, вече ѝ бяха необходими нечовешки усилия да се върне към реалността, да погледне момчетата и мен. Чувстваше се засрамена и виновна и се разплакваше заради това, че ни пренебрегва. Но след десетина минути пак се унасяше. Точно тогава започнах да се моля мъките ѝ скоро да свършат, да умре и да се освободи от тях. Животът ѝ бе толкова ограничен, че човек почти не забелязваше, че е жива. Лежеше напълно неподвижна, а лекарствата облекчаваха болките ѝ — „отмиваха“ ги като вълните на плажа. Аз виждах всичко това в буквалния смисъл на думата. Опитвах се да се успокоя, когато чертите на лицето ѝ се поотпуснаха и вече го нямаше онова жестоко, ужасяващо изражение.

Най-накрая тя си отиде, отнесена от една вълна. Радвах се за нея, но изведнъж се почувствах съкрушен и самотен. Знаех, че никога вече няма да чуя гласа ѝ по телефона, никога вече няма да се вбеси за нещо дребно и глупаво, което бях казал или направил, и никога няма да ме обижда с епитети на испански. — Той се засмя. — Характерът ѝ си го биваше. Беше като порой. Момчетата приличат на нея, само дето не използват епитети на испански. Хулят като белокожи, така ги бяха

научили в пансиона „Андоувър“; сякаш думите лютят, също като кърпите на старата ми баба, и ще им изгорят устата. Лусинда се засмя:

— С какво се занимават синовете ти?

— И двамата са адвокати. По-големият, Емануел, е юрисконсулт в известна компания за търговия с акции в града, а Рафаел работи в Чикаго. Двата са съвсем различни. Мони е типичен алчен юпи, а Раф е истински либерал с широко сърце.

— А Мария каква професия имаше?

— Съжалявам. Мислех, че знаеш. Беше педиатър, обожаваше децата. Престана да работи година преди да почине. Накара всички деца да се подпишат на гипса ѝ, когато си счупи ръката.

— Изглежда е била прекрасен човек — смела, забавна и умна.

Той изглеждаше така, сякаш му бе дала неочакван подарък.

— Точно такава беше — потвърди. — Толкова си различна, а в същото време толкова много ми напомняш за нея. Чувството ти за хумор, щедростта ти, интелигентния ти скептицизъм.

— Не ме бива да приемам комплименти. Но все пак ти благодаря. Трябва да се съглася с Кат. Ти си много добър човек.

— Благодаря. Какво ще кажеш да сключим споразумение, Лусинда? Няма да предприемам никакви внезапни и неочаквани действия, които биха те уплашили и стреснали. Ще си ходим на гости, ще готвим, ще си готвим и ще си говорим, за да се опознаем.

— Това би ми харесало — искрено отвърна тя.

— Добре. Коя вечер ти е удобно да се видим пак?

— В четвъртък? — предложи тя, мислейки си, че още веднъж ще може да разчита на подкрепата на Катания. Беше проява на страх от нейна страна, но макар и да го харесваше, не беше готова да остане насаме с него.

— Четвъртък е чудесно.

— Ако ми кажеш какви продукти ще ти трябва, аз ще напазарувам — предложи тя. — Не мога да те оставя да направиш всичко.

— Добре тогава. Имаш ли електронна поща?

— Разбира се. Как си с паметта?

— Безотказна е.

— Добре. Пълното ми име в сайта „Cableline.net“.

— Ще ти изпратя списъка с продуктите. Става ли?

— Идеално.

Той протегна ръка, а тя сложи своята в нея и веднага се почувства странно.

— Благодаря ти за прекрасната вечер — каза той. — Харесва ми начинът, по който изслушваш хората. Това е рядък талант, много малко хора го притежават. Откакто Мария почина, открих, че повечето хора само се преструват, че те слушат, а всъщност си мислят за свои неща, за това какво да кажат, когато приключиш. Определено нямат желание да слушат за покойната ти съпруга. Уморих се хората да ми казват да се съвзема.

— Това е адски глупаво — ядоса се тя. — Сякаш смъртта на любим човек е вирус или на хората им е писнало да се самосъжаляваш. На мен ми бе приятно да ми разказваш за нея. Харесва ми начинът, по който говориш. Изразяваш се като писател.

— Поласкан съм. Би ми било приятно да пиша, но осъзнавам, че няма нищо особено и интересно, за което да пиша.

— Повечето хора смятат, че щом могат да четат, могат и да пишат.

— Аз не съм сред тях. Ще се огранича само с четенето.

— Имам само още един въпрос — каза тя. — Знам, че това не ме засяга, не е моя работа, но наистина бих искала да знам.

— Добре — каза той. — Давай, питай!

— Какво правеше с тази ужасна личност Пег?

Звучният му смях есна в нощта.

— Очаквах този въпрос. Какво правех с нея ли? Освен че слушах възхвалите ѝ за достойнствата на различни козметични процедури и за ефикасността на слабителните средства като начин да запазиш теглото си, без да се налага да правиш каквито и да било упражнения, почти нищо. Обядвахме заедно два пъти. Нямахме да има трети, но тя бе там, когато отидох да посетя майка ѝ.

— Разбирам. Уловила те е в капана си. Невероятно е как е успяла да прикрие расизма си.

— Това ме шокира — призна той.

— Направо се вбесих. Всичките ти пациенти ли са възрастни хора?

— В момента се грижа главно за възрастни хора. Обичам старите хора. От тях могат да се научат страшно много полезни уроци, ако

имаме време. Освен домашните посещения работя в един санаториум за тежко болни. Именно там съм на смяна утре в седем сутринта. Затова сега ти пожелавам лека нощ, Лусинда. Благодаря ти за една от най-приятните вечери, които съм прекарвал от много време насам.

— Удоволствието бе изцяло мое — отвърна тя.

Той отвори вратата на колата и седна на шофьорското място. Тя стоеше и гледаше как той излиза на заден по алеята за коли. Мислеше си с каква любов бе говорил за съпругата си и как, когато говореше за моментите, в които се е вгълъбявала в себе си, и неговият поглед ставаше вгълъбен.

* * *

На следващия ден следобед се обади Рене:

— Мога ли да говоря с теб насаме, не искам децата да присъстват на разговора ни.

— Добре. — Лусинда веднага предположи, че се е случило нещо лошо.

— Значи ще дойдеш?

— Имаш предвид сега, веднага?

— Да.

— Идвам.

Отиде при басейна, където Катания и Джейсън играеха някаква странна игра на думи, която си бяха измислили.

— Трябва спешно да свърша една работа — каза им тя. — Ще се върна след половин час.

— Добре, Лус — усмихна се Катания от другата страна на басейна и отново се съсредоточи върху хронометъра, който държеше в ръка. Джейсън подскачаше във водата, помахаше с пръсти на Лусинда, без да я погледне, изреждайки думи, които нямаха логическа връзка: „уикенд, краставици, събота, репичка...“.

„Може би това е устен вариант на теста на Роршах^[1]“ — помисли си Лусинда и тръгна по алеята за коли. Тя познаваше странните молби на Рене и се надяваше да не ѝ поднесе някоя неприятна изненада.

Рене чакаше на прага, докато Лусинда вървеше по пътеката.

— Помислих си, че ще е по-добре да поговорим за това насаме, не пред децата — каза тя и се отдръпна, за да мине Лусинда.

Когато дойде за пръв път, къщата в колониален стил с четири спални и три бани беше старомодна, почти безлична, приличаше според Лусинда на апартамент в скъп хотел. А сега можеше да бъде оприличен на мансарда в Манхатън. Рене беше върнала повечето мебели, с които родителите ѝ се бяха заели да обзаведат къщата като сватбен подарък за дъщеря си. Беше махнала мокетите, дивана тип „Тукседо“^[2] с дамаска от кретон, креслата и кухненския бюфет и всички съдове в него.

Сега два големи, доста износени старинни персийски килима в червено и синьо покриваха избелелия дъбов под. Холът и трапезарията, разделени от широк свод, бяха боядисани в червено, а таваните бяха бели. Масата и столовете от матирано черно дърво в трапезарията бяха италиански и много удобни. В хола имаше два фотьойла от черна кожа, сложени срещу дивана и разделени от ниска квадратна масичка „Парсънс“ от бял лак. Прозорците бяха скрити от сребристи вертикални щори. Тук-там имаше акцент от сребристо, черно или червено. На пода до бялата мраморна камина бяха разхвърлени играчки на Джейсън, вестник „Таймс“ лежеше на малката масичка до плитка стъклена купа, пълна със свежи цветя. Обзавеждането отразяваше отличния вкус на дизайнера, който Рене бе наела — жена, доста по-изискана от работодателката си.

— Искаш ли диетична кола? — предложи домакинята, докато влизаха в хола.

Лусинда отказа, а после отбеляза:

— Тук много ми харесва.

За минута-две по-младата жена се огледа, сякаш виждаше всичко за пръв път.

— Хубаво е — най-сетне рече, седна в един от фотьойлите, а гостенката се настани в другия.

— Не съм си представяла, че ще се получи точно както го исках. Мислех си, че ще живея сред вещи като тези в къщата на родителите ми. Но една сутрин, около шест месеца след като Тед изчезна, сляхох долу, огледах се и реших, че искам да имам свой собствен дом, не обновена версия на „Гринуич Хаус“.

— Случват се такива неща — каза Лусинда. — Някакъв проблем ли има, Рене?

— Моля? О, не. Просто исках да споделя нещо с теб. Дипломната ми работа върви добре, напредвам. Всъщност ще е напълно готова след три-четири седмици.

— Страхотно! — Лусинда се подразни, нямаше търпение другата жена най-после да изплюе камъчето. Навикът ѝ да се отклонява от темата и обърканото ѝ изражение ядосаха Лусинда. Защо я бе накарала да зареже всичко и да дойде веднага, след като няма нищо спешно?

— Веднъж Лори каза, че не е имала търпение да си вземе дипломата и да започне работа. Сега и аз се чувствам по същия начин... точно заради това исках да те помоля да ми направиш една огромна услуга.

— Нека позная — отдъхна си Лусинда. Защо винаги очаква лоши новини, особено когато става дума за Рене? — Искаш да разбереш дали Кат ще се съгласи да остане и да се грижи за Джейсън, докато приключиш, нали?

— Знам, че е нахално от моя страна...

— Довечера ще говоря с Кат. Ако се съгласи, аз нямам нищо против. — Защо ли имаше чувството, че Рене просто иска да се отърве от Джейсън, а не да довърши дисертацията си? Точно в този момент остана с впечатлението, че въпреки протестите и уверението в обратното Рене не се интересуваше особено много от сина си. Лусинда си каза, че греши, че е ужасно от нейна страна да си мисли подобни неща.

— Ще ми е от огромна помощ.

— Разбирам, Рене.

— Значи, нямаш нищо против?

Лусинда отвърна:

— Всъщност не мисля, че Кат ще пропусне възможността да остане още малко. Удължи престоя си с още една седмица, намекна колко мрази лятото в големия град. Не, всичко ще се уреди идеално, сигурна съм.

Лусинда не можеше да не е доволна от начина, по който се развиваха нещата. Оставането на Катания означаваше не само, че ще има повече време за семейството си, но и че Джейсън ще е край нея

всеки ден. И колкото и да бе унизително да си го признае, нямаше да се притеснява, че ще се наложи да остава насаме с Илай.

[1] Тест на Роршах — тест за анализ на личността. Човекът, който се подлага на теста, казва на какво му приличат поредица от петна от мастило. Отговорите се анализират и интерпретират. — Б.пр.

↑

[2] Тип „Гукседо“ — стол или мека мебел с права облегалка и подлакътници на височината на облегалката. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше никаква представа какво я накара да го направи, но не се опита да търси обяснение. Просто така почувства, че е правилно. Когато получи имейла от Илай, с който ѝ изпращаше списъка с продуктите, тя му отговори:

„Скъпи Илай,

Използва водни метафори, когато говореше за Мария, намирам това за трогателно и много искрено. Водата е в основата на живота, явно Мария е била в основата на твоя живот. Разбирам колко голяма е загубата ти. Болката е неопишуема, може да бъде облекчена само с упойка. Но се налага да останем в съзнание, за да направим това, което трябва да бъде сторено. И някак си да се борим ден след ден, докато седмиците се натрупват, въпреки желанието ни да спрем времето.

Това, че си намерил онези кашони в гаража, приготвени да бъдат изхвърлени на боклука, е едно от най-ужасните неща, които съм чувала. Не мога да разбера как е възможно някой да бъде толкова безсърдечен, толкова безчувствен, особено към дете, което е загубило майка си и сестра си. Но те оправдавам, че не обвиняваш никого. Само истински разумните хора осъзнават, че да виниш другите за заговорите на съдбата, е безсмислено. Въпреки това, много хора тръгват именно по този път. Може би е по-лесно да прехвърлиш на друг личната си отговорност. Не знам. Никога не съм упреждала другите за собствените си неуспехи и провали. Ако не друго, то поне съм ненадмината в това да намирам вината — за всичко, при всякакви обстоятелства — у себе си.

Благодаря ти, че ми разказа за семейството си. Това, което ми каза, не ми излиза от главата.

С нетърпение очаквам да те видя в четвъртък.

С най-добри пожелания: Лусинда.“

Натисна „Изпрати“ и имейла изчезна от екрана. След това, притеснена, че писмото ѝ може да е превзето, тя влезе в папка „Изпрати“, за да прочете отново написаното. Не, всичко бе наред. Точно това бе искала да каже.

Когато излизаше от папка „Изпрати“, дойде отговор.

„Скъпа Лусинда,

В имейла си изтъкваш нещо, което никога досега не ми е хрумвало. Напълно си права. Мария бе жизненонеобходима за мен, тя бе като въздуха и водата; тя бе като храна за мен дълго време. Много си проникателна. Имейлът, твоите наблюдения и метафората, която използва, са като дар Божии, и ти благодаря за това. Умееш да изслушваш и най-важното — чуваш какво ти говори човекът срещу теб. Освен това притежаваш изключителен талант да се изразяваш. Заговори на съдбата. Хубаво е почти колкото виното от триста долара бутилката. Мисля, че не познавам човек, освен някои превзети глупаци, пушещи скъпи пури, който би похарчил толкова много пари за бутилка вино. Разликата е там, че глупаците го купуват като инвестиция, а ти си го купила, за да бъде изпито. Възхищавам се на тази ти постъпка. Виното на глупаците — инвестицията им, обикновено вкисва и става негодно за пиене, вместо да се превърне в злато.

Жалко е да си мислиш, че все ти грешиш. Но те разбирам. И аз правя същото. Ти май не виждаш и не осъзнаваш колко си красива — не е както те виждат хората от страни. Харесва ми това у теб. Не ти е лесно да приемаш комплименти, което също страшно много ми допада. И мен не ме бива много в това. Но пък и не получавам кой знае колко.

Искам да изясня нещо. Не ти се обадох, защото останах с впечатлението, че ще те притесня, ще се почувстваш неудобно. Мислех си да опитам, но реших да уважа чувствата ти и да се отдръпна. И макар че случайната ни среща на паркинга миналата седмица не бе особено приятна, радвам се, че пак се видяхме. Не мога да ти опиша колко ми бе неприятна онази сцена с «Прасето», както я нарече Елиз. При така създадите се обстоятелства смятам, че коментарът ти бе много забавен, точно на място. Винаги съм искал да измисля и да кажа нещо умно, когато трябва. Обикновено с часове наред премислям това, което ми се е случило през деня, и брилянтните реплики ми идват в три часа сутринта, когато единственият човек, с когото мога да ги споделя и да ги оцени по достойнство, съм аз самият.

И аз нямам търпение да дойде четвъртък.

Най-сърдечни поздрави: Илай.“

Тя затвори лаптопа си с усмивка. Помисли си — както често правеше — че имейлите са велико изобретение, когато се използват правилно. Те позволяват на хората да изразяват мисли, които не биха посмели да споделят лично. Когато разговаряме лице в лице с някого, неминуемо се появяват прекалено много допълнителни фактори, които трябва да имаме предвид: изражението на лицето, тона на гласа, стойката. Но при имейлите езикът работи в наша полза. А езикът, както правилно бе забелязал той, бе нейната стихия.

* * *

Започнаха всяка вечер да си разменят имейли. Тя ги очакваше с все по-голямо нетърпение. Понякога, когато отваряше лаптопа, я чакаше имейл от Илай. Отваряше го, прочиташе го, а после му отговаряше. Друг път тя първа му пишеше, а почти незабавният му отговор я навеждаше на мисълта, че той не само чака да му пише, а и му доставя не по-малко удоволствие отколкото на нея. Това я караше

да не се срамува чак толкова, да е по-предразположена към него, защото той изобщо не се страхуваше да разкрие чувствата си пред нея. Тя никога не бе срещала човек като него. А когато изказваше мнението си за неговата готовност да е открит и честен с нея, той отвърщаше:

„... не съм вече млад, за да се страхувам, тепърва да разкрия чувствата си. На петдесет и четири години съм. Какъв е смисълът да се крия зад неистини след всичко, което съм преживял, за да опозная по-добре самия себе си?

До известна степен, кореспонденцията ни ми напомня на ерата, в която хората са използвали писалки, мастило и попивателни, после занасяли писмата си до пощата, пускали ги, прибирали се у дома и чакали пристигането на пощальона. Със сигурност сега е далеч по-бързо, но иначе е почти същото. Понякога ми се иска да препрочета Дикенс и Уилки Колинс. Винаги съм харесвал тези дълги, интересни истории, които те карат да забравиш забързаното настояще и да се потопиш в сюжета, в изчерпателните описания, които до голяма степен липсват в съвременната литература. Днес ни се налага да вършим всичко на високи обороти — храненето, слушането на попмузиката, четенето на книги, дори поведението ни трябва да е прибързано. Вниманието в перспектива се простира над нас. Възрастните ми родители не можеха без дебелите книги. А повечето жени обожават Тейлър Калдуел, причините, за което вероятно никога няма да разбере. А и недоумявам защо мъжете толкова много харесват Том Кланси. Предполагам, че съм прикрит педант.

Откакто започнахме да си пишем по електронната поща, не спирам да се питам дали това положение те удовлетворява. Знам, че преди години си написала доста сценарии (гледал съм повечето филми, заснети по тях, и трябва да призная, че са дяволски добри). С твоя талант сигурно чувстваш писането като задължение. Поне аз винаги съм го смятал за такова...“

Тя се замисли върху думите му, реши, че не рискува нищо, и му отговори:

„... прикрит педант. Това ми харесва. И теб си те бива с думите.

На пръсти се броят хората, които знаят за втората ми самоличност. Но след като подхвана темата и ме обсипа с комплименти за онези стари сценарии, мисля, че заслужаваш да ти кажа истината. Ако кликнеш на този линк, ще прочетеш някои от творбите ми. Гарантирам ти, че не е това, което си си мислел. Но съчетава две от най-големите ми удоволствия: филмите и писането. Все още не си се запознал със Супербой, но съм сигурна, че скоро и това ще стане. Кат ще остане у дома още един месец, за да продължи да се грижи за него, докато майка му Рене (моя съседка) завърши дисертацията си. («Криза във вътрешността» — темата ѝ е за градското планиране.) Той е прекрасно момче, с голямо въображение и обожават Кат (всички я обожават). Изобщо не се съмнявам, че ще стане много интересен мъж, когато порасне.

Смятам се за благословена, че тези деца са част от живота ми, че са в дома ми всеки ден. Преди се чуваха само моите глухи стъпки из празната къща, а сега кънти смехът на едно момче, Кат пее под душа (тя твърди, че банята за гости има перфектна акустика, и я предпочита пред онази в плевнята, където спи през уикендите, когато майка ѝ и баба ѝ ни идват на гости). Понякога се спирам и се заглеждам в младите им лица и се чудя как не съм полудяла през тези двайсет и седем години изолация...“

* * *

— Пишеш рецензия за електронното издание ли? — попита Катания, влизайки в хола с бутилка вода „Евиан“ за Лусинда.

По-възрастната жена ѝ благодари, а после добави:

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Ами, защото винаги се затваряш тук веднага след вечеря, после час-два се разхождаш из къщата. Е, пишеш ли?

— Не. Работата е там, че... ъъ... с Илай си разменяме имейли.

— Стига бе! — ухили се Катания. — Та това е супер, Лус. Знаех си, че го харесваш.

— Ами, започвам да го харесвам.

— Като дете си. — Момичето седна със скръстени крака на дивана. — Та това е чудесно. Наистина, Лус. Личи си, че и той те харесва.

— Откъде си личи? — попита Лусинда и прекоси стаята, за да седне до нея. Не спираше да се удивлява на способността на момичето да е наясно с нещата, които се случват около нея.

— Първо на първо, от начина, по който те гледа — сякаш си бонбон, а той е пристрастен към сладките неща.

— Пристрастен към сладките неща — повтори тя, развеселена. — Забавно, но доста преувеличено. Ние сме просто приятели.

— Пошегувах се. — Момичето се доближи и прегърна Лусинда. — Не биваше да го правя. Ти винаги вземаш думите ми насериозно.

— Това е защото съм социално изостанала — каза Лусинда. — Всички го знаят.

— Върни се към компютъра си, ако искаш, вече няма да те дразня и да се шегувам на тази тема.

— Имейлите му много ми харесват, Кат. Но нямам никакви илюзии. Той е много умен мъж и просто си разменяме мисли, не обещания. За мен това са две различни неща. Последния път, когато си разменях каквото и да било с мъж, бях на деветнайсет години.

— Какво се случи?

— Развалих годежа.

— А, да, каза ми, че си го зарязала!? Но защо? — попита Катания.

— Защото майка ми току-що бе починала от рак на гърдата. Съвсем наскоро бях разбрала, че съм отчасти тъмнокожа. А и вече бях решила да си направя операция за отстраняване на гърдите. Почувствах, че не е честно да обременявам годеника си с всичките си проблеми и тревоги.

— Уха! Това е огромно количество информация. Да започнем отначало. Той опита ли се да те накара да промениш решението си?

— Вероятността да съм отчасти тъмнокожа не го тревожеше. Но операцията... беше шок за него. Корт не бе ограничено и глупаво момче, но беше много млад и според мен идеята да живее с обезобразена жена му дойде в повечко. Всъщност описах му доста грозни картинки и го прогоних. Опитвах се да го пощадя. А в крайна сметка се оказах жестока.

— Защото си била уплашена. Нали? Обикновено така става, нараняваме някого, преди той да ни е наранил.

— В известен смисъл — отвърна Лусинда. — Ти постъпвала ли си така, Кат?

— Не чак толкова жестоко и грубо, но да. Някой нахалник в училище те мисли за секси и само те зяпа, не те оставя на мира. Не искаш да го нараниш, но трябва да отклониш вниманието му от себе си. Не е особено забавно, но понякога се налага да го направиш. И ти ли имаше рак на гърдата?

— Не, нямах.

— Защо тогава са ти махнали гърдите? — малко страхливо попита Катания. С едната си ръка инстинктивно посегна към нежните си гърди.

— По онова време се смяташе за твърде крайна стъпка. Лекарите не бяха сигурни, че ще има ефект. Но така или иначе си направих операцията, надявайки се да е успешна и да не умра така, както починаха майка ми, леля ми и баба ми. Както и съпругата на Илай.

— И съпругата му ли е имала рак?

Лусинда кимна.

— С Илай имаме много общи неща, Кат. Знаеш, че го казвам не за да те разстройвам и обърквам.

— Не. Казваш ми го, за да съм наясно защо си нервна в негово присъствие. Нали?

— Така е.

— Но, Лус... Защо това да застава между вас? Искам да кажа, операцията ти и всичко останало.

— Не знам, скъпа. Просто е така. Уж мислим, че познаваме хората, а те често ни изненадват. Като леля ми Ан например. Изглеждаше лоша и ужасна...

— И още как!

— Според мен истината е, че тя беше нещастна и искаше всички да я обичат. Но не знаеше как да го постигне, как да ги накара да я обикнат.

— Така ли смяташ? — Момичето не бе убедено.

— Много мислих по този въпрос и смятам, че съм права. Ще ми се да го бях разбрала по-рано, макар да се съмнявам, че щеше да има някакъв ефект. Едно е да искаш да бъдеш обичан. Съвсем друго е да не знаеш как да приемеш обичта, когато ти я предлагат.

— Сигурно е така — каза Катания.

— Както и да е — продължи Лусинда. — Не искам повече неприятни изненади на този етап от живота си. Затова съм толкова предпазлива. Казват, че старите навици трудно се изкореняват. А това ми е много, много стар навик.

Катания отново я прегърна и прошепна:

— Обичам те, Лус, и ми се ще да не се притесняваш толкова много за подобни неща.

— Ако трябва да бъда напълно откровена, малко ме плаши фактът, че някой проявява интерес към мен. Видя колко глупаво се държах на вечерята миналата седмица.

— Държа се чудесно, просто беше нервна. А и той е добър човек. Наистина е добър.

— Да, така е. В известен смисъл това влошава положението.

— Може би. Не е най-страхотното чувство да блъснеш някой глупак. Но трябва да призная, че Илай въобще не е глупак. Ако харесваш този мъж, и той също те харесва, признавам, че положението е малко сложно, защото не искаш да храниш прекалено големи надежди.

— Не.

— Но знам, че между вас двамата ще се получи. Абсолютно съм сигурна.

— Скъпа, ще се получи, защото между нас има само приятелство.

— Добре. Разбрах. Спирам да говоря на тази тема. Мога ли да те попитам само едно нещо.

— Разбира се.

— Сигурно ще ти прозвучи глупаво, но винаги съм смятала, че просто си с плоски гърди. А това е страхотно. Големите гърди са същински кошмар за някои момичета в танцовата трупа. Съвсем по различен начин стоят нещата в квартала. Голям бюст, голямо дупе и се превръщаш в магнит. На момчетата в училище направо им текат лигите, а момчетата или не им обръщат внимание, или ги разкарват. Докато обядваме в училищния стол говорят само за уголемяване на бюста, което след време омръзва. Виждала съм реклами за подобни продукти, които, когато си ги сложиш, изглежда така, сякаш имаш бюст. Тогава защо не си вземеш и ти?

— След операцията тази идея ми мина през ума. В крайна сметка обаче реших, че ако нося сутиен с протези, ще бъде измама.

— Как така?

— Бях объркана, не знаех какво означава тъмнокожа, не знаех как да бъде такава, точка по въпроса. Да се преструвам, че имам гърди, след като нямам... Както и да е, не се виждах с никого, така че какво значение имаше?

— Разбирам — замислено промърмори Катания. — Ти си много почитена и наистина си смела.

— О, не съм, скъпа. Аз съм най-голямата страхливка, която някога ще срещнеш.

— Не, не е вярно. Не искам повече да слушам такива приказки. — Момичето запуши ушите си с пръсти и запя: — Ла-ла-ла-ла.

— Добре де! — Лусинда я дръпна за ръката. — Трябва да изгледам няколко филма. Искаш ли да ми правиш компания?

— Разбира се. Охооо! — възкликна тя, чувайки звъна от компютъра на Лусинда, който сигнализираше, че е получен имейл. — Виж какво ти пише Илай. Аз ще отида да проверя дали и аз не съм получила имейл, после ще дойда и ще гледаме филмите на видеото. Става ли?

„Скъпа Лусинда,

Направо невероятно. Ти си Ела ван Дайн! Голям почитател съм на рубриката. Правилно ли предполагам, че Джейсън е Супербой? Ако е така, нямам търпение да се запозная с него. Има истински талант да измисля думи.

Любимата ми дума е «горпо». Среждал съм много хора, които идеално отговаряте на това описание. Странното е, че винаги прочитам рецензиите ти, преди да отида да гледам някой филм. Ако според теб е пълен боклук, пропускам го. Винаги си била права в преценката си.

И сякаш това не е достатъчно, на всичкото отгоре си носителка на «Оскар»! «План за полет» беше страхотен филм. Мисля, че Джин (едва сега се сетих, че Джин, за която ми говори онази вечер, е същата Джин) трябваше да получи «Оскар» за най-добра актриса. Беше оцетена. Изпълнението ѝ беше много въздействащо, без да преиграва — ако съществува такъв термин.

За мен е чест, че ми се довери и сподели тези неща, Лусинда. Ще го запазя в тайна. Всъщност ще знам тайната ти и ще злорадствал като миньор, намерил жила. Само още един въпрос. Откъде идва името Ела ван Дайн? Измислихте ли го или в него има някакъв подтекст? Ако прекрачвам границите на приемливото любопитство, просто ми го кажи.

В четвъртък ще има много неща, за които да си говорим. Страхотно е, че талантят ти се използва толкова добре...“

„Скъпи Илай,

Кат се качи горе, за да провери дали не е получила имейл, после ще гледаме видео, затова ще бъде кратка. Запознахме се с Джин в студиото още като ученички. Първо ми лепна псевдонима Синдерс, а после го промени на Ела. Сигурно знаеш, че Ела Синдерс е героиня в комиксите — както казва Кат — от едно време.

Когато започнахме да работим върху първия ни сценарий, трябваше да измислим име, с което да се регистрираме в Гилдията на сценаристите. И двете много харесвахме романите за Фило Ванс от С. С. ван Дин. Името

също ни допаднаше и решихме да го променим и да го използваме. Ето как се роди Ела ван Дайн.

Джин ме нарича ту Лус, ту Ела. Лус — когато е сериозна, Ела — когато е в добро настроение. А Дечко, когато е и в двете. Ще се запознаеш с нея; тя е най-старата и най-скъпата ми приятелка, един от най-добрите хора, които познавам.

Щастлива съм, но в същото време малко ме е страх, че решаващ кой филм да гледаш, ръководейки се от моите рецензии.

Кат слиза тичешком по стълбите, така че ти пожелавам лека нощ!

Най-добри пожелание, Лусинда.“

— Свърши ли? — попита Катания.

— Да. Затварям компютъра.

— Какво ще гледаме?

— Имаме три филма. Ти избери.

— Пуканки?

— Аз ще ги направя, докато ти преглеждаш филмите. Става ли?

— Да, хареса ли ти имейлът от Илай?

— Този мъж изпраща страхотни имейли, Кат.

— Ооо, лошо момиче!

— Аз, лошо момиче?! — Лусинда се смееше, отивайки към кухнята.

* * *

В четвъртък вечерта, когато Илай дойде, Лусинда едва се сдържа да не го прегърне. Тя се усмихна сконфузено и каза:

— Здравсти. Здравей, Илай.

— Имейлите ти много ми допадат, Лусинда — отвърна той. — Моля те, не съжالياвай, каквото и да те е подтикнало да ми пишеш.

— Не, на мен също ми харесват твоите имейли.

— Това е за теб — каза той и й подаде една малка кутийка.

— Сега ли да я отворя?

— Само ако не можеш да сдържаш любопитството си.

Тя го погледна, а после вдигна капачето на кутийката. Вътре, поставена върху хартиена подложка, имаше избеляла от слънцето малка бодлива раковина.

— Прекрасна е. Благодаря ти.

— От морето е — каза той.

— Красива е — тихо повтори тя, прокарайки пръсти по грапавата повърхност, която някога е била покрита с бодлички. После изрече: — Всичко е готово за главния готвач. — Тръгна към кухнята, но се обърна: — Илай, миришеш много приятно. Какъв е този аромат?

— „Джууп“. — Той го произнесе по-скоро „Йууп“.

— „Джууп“ — повтори тя, когато влизаха в кухнята.

— Хей, Илай! — Катания прекоси стаята и го прегърна. — Какво е „Йууп“?

— Автършейфът ми.

Катания го подуши.

— Това ли е „Йууп“? Ухае божествено! Какво е това, Лус?

— Морска бодлива раковина.

— Много е красива. За мен няма ли подарък? — засмя се тя.

— Ето го. — Илай извади от джоба си хартиено пликче.

— Пошегувах се — изненада се момичето.

— Знам, но аз не се шегувам.

— Мисля — обади се Лусинда — тази вечер да отворим бутилката вино от шестстотин долара.

— Сигурна ли си? — попита Илай.

— О, да. — Тя постави кутията с раковината върху хладилника.

— А ти, Кат?

— Определено!

— Добре тогава — съгласи се Илай и разгледа продуктите, които Лусинда бе наредила на шкафа. — Да започваме шоуто.

— Толкова е забавно! — заяви Кат и взе тирбушона. Лусинда извади чаши за вино от шкафа, сложи ги на кухненския плот и водена от някакъв вътрешен порив, целуна Илай по бузата.

— Благодаря ти — прошепна и ушите ѝ пламнаха.

— Това бе внезапен порив на чувства! — радостно я обвини той.

— Ти беше този, който се зарече да не им се поддава — дръзко отвърна тя. — Аз не съм казала подобно нещо.

— Вие двамата! — поклати глава Кат. — Такива деца сте.

„Това е то — замаяна си помисли Лусинда, — чувството отново да си млад, да се забавляваш, да не те тревожат дребните неща, да се възползваш от възможностите, които ти се предоставят.“

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Скъпа Лусинда,

Сметнах, че е редно да те предупредя, че Елиз ме покани на вечеря в петък. Знам, че обикновено това е семейна сбирка, но тя ме увери, че аз съм сред изключенията. И все пак искам да съм сигурен, че присъствието ми няма да те притесни. Ще ми е неприятно, ако това те разстрои. То влиза в уговорката ни за неочакваните пориви...“

„Скъпи Илай,

Всъщност Елиз ми каза, че ще дойдеш, в петък. И Джин ще е там, така че най-сетне ще имаш възможност да се запознаеш с нея. Благодаря ти, че те е грижа за начина, по който се чувствам, но нямам нищо против присъствието ти. Всъщност чакам с нетърпение тази вечер. Сигурно и ти — вечеря, която не ти се налага да приготвяш сам. Сигурна съм, че знаеш колко добра готвачка е Ерика.

Двете с Елиз съставят менюто, сякаш организират военна операция. Заслужава си да ги види човек. Преглеждат дебелия рецептурник на Елиз и обсъждат абсолютно всичко, от ордьовъра до десерта.

Сигурно това, че толкова дълго време живея сама, ми е попречило да се науча да готвя. Не виждам смисъл да си създавам толкова главоболия да готвя за себе си. За щастие «Трейдър Джоунс» откриха магазин в квартала и вече мога да заредя хладилника и фризера с вкусна замразена храна. Но преди това трябва да си призная, че ядях предимно

сандвичи и зърнени храни. Ако го кажеш на някого, боя се, че ще трябва да те убия...”

„... Лусинда, наистина ме разсмиваш. Ще трябва да ме убиеш ли? Точно мен? Сандвичите и зърнените храни са основното ми меню от няколко години насам. Никой не обича да готви само за един човек; ето защо толкова се зарадвах на възможността да покажа кулинарните си умения, на теб и Кат. Както и да е, надявам се сега да сме квит и да не се налага да ме убиваш.

Радвам се, че присъствието ми на вечерята в петък няма да е проблем за теб. Надявах се да е така. Знам, че не обичаш «изненадите» (което граничи с внезапните «пориви»), така че ще направя всичко по силите си да не ти поднасям такива. Нямам търпение да се запозная с Джин. Ще се опитам да не се държа като раболепен неин почитател, какъвто всъщност съм. Бих казал «последовател на рокгрупа», но съм вече прекалено стар за подобно описание.

Онзи ден прекарах страхотно на басейна с децата. Джейсън ми напомни времето, когато Мани и Раф бяха малки. Почти физически усетих спомените — палавите, изпълнени с неизчерпаема енергия момчета, детския им аромат и невероятните им ясни и искрени погледи. Кат се държи страхотно с него. Тя е невероятно момиче. Когато внезапно запее, кълна се, че ме побиват тръпки. Ако в предишния имейл не ми бе казала, че пее в банята, не знам какво щях да си помисля. Определено бях изненадан и сърцето ми се разтуптя. Явно чрез песента Кат изразява радостта си. Всички би трябвало да сме толкова надарени, толкова разкрепостени. Надявам се пак да ме поканиш, преди Кат да си отиде.

Само още един въпрос. Защо стоеше на сянка и гледаше отстрани, вместо да дойдеш при нас в басейна?“

Тя седна и се втренчи в монитора, опитвайки се да измисли отговор на въпроса му. Беше приготвила банския и тениската си. Но изведнъж се сети, че Илай ще я види мокра — тениската ще покаже очевидната липса на бюст — и се отказа, просто не можеше да го направи. Вместо това си остана по рокля, седнала на сянка край басейна и наблюдаваше Илай, Кат и Супербой. Колкото и да си повтаряше, не можеше да се убеди, че това е без значение. А и вече беше твърде късно, за да отиде до близкия магазин и да си купи сутиен с подплънки. Тя никога не бе харесвала стягащото и ограничаващо бельо, така че в известна степен, щеше да е лицемерно от нейна страна. Но това бе друга тема. Истината беше, че беше обезобразена и едно е да се пъхне в басейна с децата, Джин или братовчедите си, съвсем друго да се покаже по бански пред Илай.

„... искаше ми се да поплувам с вас, но в крайна сметка се радвам, че не го направих. Това ми даде възможност да се полюбувам и на тримата. Ти бе прекрасен с децата, Илай. Не се и съмнявам, че си добър баща. Толкова много хора твърдят, че обичат децата, но малцина наистина ги обичат. Тези, които ги обичат, като теб, баба, Дженива, Пори и Джин, не поставят изкуствени прегради между себе си и тях. Те общуват с тях като с възрастни. Намирам, че това е много рядко срещано качество. Когато бях малка и живеехме в Холивуд, виждах много хора, които оставяха грижата за децата си на бавачки. Децата бяха с разбити от мъка сърчица, когато бавачката им ги напуснеше, а родителите бяха шокирани и възмутени от недопустимата (според тях) привързаност, която децата изпитваха към бавачките си, и се отнасяха с децата си като с предатели. Бяха дори още по-шокирани, че когато станеха тийнейджъри, децата им тръгваха по лош път, попадаха в беда и често стигаха до дъното. Или още по-лошо, децата им навлизаха в бизнеса и пишеха откровени книги, в които разкриваха цялата истина за живота си. Но не е възможно да оставиш грижата за децата

си на някой друг и да очакваш да не се привържат към него.

Отклоних се от темата. Не мога да ти дам директен отговор, Илай, защо не влязох в басейна. Все още не мога. Но нямам търпение да те видя в петък вечер...“

Тя изключи лаптопа и впери поглед в монитора; мислеше си, че съществуват какви ли не бариери. Някои сами си поставяме, както в нейния случай. Те пускат корени от страха като дърветата в големия град, чиито корени ги избутват нагоре през дупките в паважа на тротоарите, от което плочките се разместват. Тя нямаше представа дали страхът ѝ е преодолим. Катания бе в банята, пееше под душа, а гласът ѝ се носеше из къщата като ласка. Лусинда въздъхна, но остана на бюрото си и продължи да си задава въпроси. Ако страхът ти пречи да постигнеш това, което искаш, това значи ли, че не го искаш достатъчно силно?

Стана и отиде до библиотеката, за да погледне снимката, която бе получила през седмицата. Пристигна по куриер, внимателно опакована, с бележка от Маделин, в която пишеше:

„В последното допълнение към завещанието си майка настоява да получиш това. Честно казано, нямам абсолютно никаква представа защо, може би ти знаеш. Изненадите продължават, но не виждам защо да не ти я изпратя.

С много любов: Мади.“

Беше черно-бяла студийна снимка на Ан, правена, когато е била седем-осемгодишна. Това бе доказателство, че изводите, до които бе стигнала Лусинда, се бяха оказали верни. Ан искаше тя да опознае и обикне красивото момиченце, което някога е била. Искаше Лусинда да надникне дълбоко под гротескната външност и да я види такава, каквато е била, преди да разбият сърцето ѝ, когато все още е била щастливо дете, а очите ѝ блестели от енергия, любов и надежда.

Лусинда много хареса снимката и ѝ се искаше да вярва, че където и да се намира, Ан знае, че има почетно място в дома на Лусинда и в сърцето ѝ.

* * *

— Сприятелиха се — отбеляза Елиз.

— Невероятно е — каза Лусинда. — Джин почти никога не се е чувствала добре с мъжете, с изключение на приятелите си гейове.

— Забелязах го — изрече баба ѝ. — Нещо — според мен се е случило доста отдавна — я е наранило и затова е станала толкова предпазлива. В действителност не е такава, каквато изглежда във филмите.

— Не — съгласи се Лусинда. Не спираше да се удивлява на проникателността на баба си, — не е. Въобще не е такава.

— Много ми напомня за Лили. Различни са, но в същото време в много отношения си приличат.

— И аз така мисля. Изглеждаха повече като майка и дъщеря, отколкото ние с Лили. Когато бяхме деца, хората, които не ги познаваха — защото нито една от двете, както знаеш, не се е правила на „филмова звезда“ на публично място — предполагаха, че Джин е дъщерята на Лили, а аз съм ѝ приятелка.

— А ти как се чувстваше? — попита Елиз.

— Харесваше ми. Джин винаги ми е била повече от приятелка. Майка ѝ беше отвратителна жена, на която наистина не ѝ пукаше какво става с дъщеря ѝ, стига да продължава да печели пари. Иронията в тази история бе, че самата Джин искаше да бъде част от филмовия бизнес. Майка ѝ не бе от онези ужасни жени, които принуждават децата си да участват във филми. Тя просто бе доста глупава, безчувствена, безразлична и студена. Не разбирам хората, които не се грижат за децата си.

— И аз съм на същото мнение — отбеляза Елиз. — И сега нямаш нищо против, че Джин се сприятели с Илай?

— Разбира се — отвърна Лусинда изненадана, но и доволна от въпроса. — Джин ми е като барометър. Ако тя имаше някакъв проблем

с Илай, и аз щях да имам. Нейното приятелство е по-важно за мен от който и да било мъж.

— Много мъдро от твоя страна. Доста жени забравят приятелите си, щом в живота им се появи някой мъж. А когато мъжът си отиде, остават сами, без приятели. Казах ли ти, че Гуин ме напусна?

— Кога? Защо? — Лусинда бе изненадана. Предполагаше, че Гуин и готвачката Ерика са „постоянна величина“.

— Съпругът ѝ ще се пенсионира. През октомври заминават да живеят в Аризона. След шестнайсет години ще ми бъде трудно без нея.

— Смяташ ли да наемеш друг човек?

— Трябва да помисля. Няма да е лесно да намеря човек, с когото да се разбирам толкова добре.

— Знаеш ли кой ще е идеален за тази работа? — попита Лусинда, внезапно вдъхновена от хрумналата ѝ идея. — Дженива. Госпожа Уейнбърг е много самотна и нещастна след смъртта на мъжа си. Синът ѝ иска тя да продаде апартамента си и да отиде да живее при него и семейството му.

— Така ли? И кога ще стане това?

— Не знам. Искаш ли аз да попитам Джен, дали проявява интерес към предложението, или предпочиташ ти да си говориш с нея?

— Мислиш ли, че ще се съгласи всеки ден да пътува от града дотук?

— Може и да се съгласи. Да я попитам ли?

— Много ще ми е приятно да е край мен. Мисля, че и ти ще се радваш да е по-близо до теб?

Лусинда тихо се засмя:

— Ако трябва да съм честна, много бих искала и трите да са край нас. Но Лори си намери страхотна нова работа, а на Кат ѝ остава още една година да завърши гимназия. Иначе бих направила всичко по силите си да ги убедя да дойдат да живеят в Кънектикът.

— Ще говоря с Дженива — обеща Елиз. — Идеята ти е чудесна. — Тя потупа внучката си по бузата и отиде да седне на дивана при Дженива и Пол младши, които си бъбреха.

Лусинда погледна към другия край на стаята, щом чу смеха на Джин и видя приятелката си да смуща лекичко Илай. Изведнъж ѝ се прииска да отиде и да се облегне на този мъж така, както Супербой толкова често се облягаше на нея. Без съмнение това щеше да ѝ

подейства като утеха, но в същото време щеше да се почувства доста неудобно. Усмиввайки се, Лусинда тръгна към тях.

* * *

— Това е един от най-милите, най-забавните и най-хубавите мъже, които някога съм срещала — заяви Джин и си дръпна от цигарата. — Ако всички бяха като него, щях да се застъпя за този „животински вид“.

Лусинда се засмя:

— Когато го смушка, знаех, че всичко е наред.

— Да. Аз не го правя с когото и да било.

— Знам, че не го правиш. Подбираш внимателно хората, които смушкваш.

— Адски си права, хлапе. Та какво става между вас двамата?

— Нищо не става. Приятели сме. Компанията му ми е много приятна.

— Моля те! Той не е просто човек, чиято компания ти е приятна. Той е луд по теб. А ти какво, страх те е от него? Какво ти става?

— Не ме е страх, Джин.

Приятелката ѝ я погледна, а после каза:

— Боже мой! Нима ще позволиш операцията за втори път да съсипе връзката ти? Знаеш ли каква лудост е това? Наистина ли смяташ, че зрял, почтен мъж като този мисли само за секс? Или че това има значение за него?

— За мен има значение — тихо каза Лусинда.

Джин отново дръпна от цигарата, после я загаси и каза:

— Чуй ме внимателно, хлапе. Ще ти кажа две неща. Първо, току-що си призна, че ти се иска той да ти е повече от приятел. Второ, това го казвам аз, жена, която не се е подлагала на операция за отстраняване на гърдите. Схващаш ли? Единственият човек, на когото му пука дали имаш гърди или не, си самата ти. На никого друго. Искаш ли пак да сложим „обувките си в купчината“? Да ги сравним ли? Защото ако го направим, ще си доволна, ще си вземеш обувките и ще си отидеш с тях у дома.

— Знам.

— Мисля, че не знаеш. Нека опресня паметта ти. Аз съм имала дубльорка за всяка гола сцена, в която съм участвала. Не се показвам гола или по бельо. Не показвам нищо на никого. Виждала ли си ме някога без дрехи?

— Не.

— Така. Аз съм тази, на която се налага да тича до най-близката тоалетна, за да повърне, а после да се жабури с листерин след снимането на целувки, при които не могат да се използват дубльори. Снимачният екип винаги ме е покривал и слава богу, защото се отнасям добре с тях, уважавам ги. Аз съм сексимволът на средна възраст, за когото трябваше да предупреждават всеки да не ме докосва, освен ако не сме пред публика. Все още ли искаш да си вземеш обувките? Или да продължавам?

— Различно е...

— Я стига, Лусинда! В никакъв случай не е просто различно. Това е подценяване на проблем, който сама си си измислила. Никой никога не те е наранявал. Никой! Никога! Бих убила всеки, който само опита. Това, което искам да кажа, е, че в живота ти не ти се е случвало нищо лошо. Още тук и в този момент бих си разменила мястото с теб. Разменям твоите спомени за моите. Наистина бих го направила. Бих дала всичко, за да се чувствам нормална — или там каквото се смята и минава за нормално — поне веднъж, та макар и само за час. Бих направила всичко да срещна страхотен мъж като Илай и да не се разтреперя при мисълта, че ще се доближи до мен. Но аз имам основателна причина да се чувствам по този начин, както много добре знаеш. Нещата, които онова болно копеле ми наговори! Все още сънувам кошмари, в които той ми шепне, и се събуждам разтреперана, обляна в пот. След толкова години все още не мога да избия кучия му син от ума си. Виждала си какви ги върши, Лус. Знаеш, че Лойд Ранкин съсипа живота на много хора. Нито едно от децата в неговото студио не е успяло да превъзмогне онова, което му причини. Добре де, не му позволих да съсипе кариерата ми, нито да увреди съзнанието ми, но със сигурност ме унищожи. А това не можах да избегна. Чуй ме! Не позволявай на операцията, която си направи, за да запазиш живота си, да съсипе шансовете ти с този мъж, Лус. Имаше основателна причина да я направиш. Постъпи умно, правилно. Искаше да живееш, затова направи онова, което бе необходимо да сториш. И ето, сега си жива и

здрава. Отново си сред хората, имаш семейството си, приятелите си. Имаш пълноценен живот.

— Да, така е — тихо призна Лусинда. Тя винаги, се натъжаваше, когато се сетеше за големите нещастия, които бяха сполетели Джин.

— Все още не е късно — спокойно каза Джил. — Дай шанс на тази връзка, хлапе. Не я убивай само защото смяташ, че това, което тревожи теб, тревожи и него. Толкова е неубедително. Прекалено си умна и интелигентна, за да позволиш на това да застане на пътя на нещо, което може да бъде страхотно и за двама ви.

— Не мога да ти обещаая, че ще махна с ръка и ще започна да се чувствам различно, Джин.

— Знам. Казвам ти само да отвориш съзнанието си. Не мисли вместо него. Не те притиска, и пришпорва, нали?

— Не.

— Тогава всичко е наред! Приеми вероятността, че той е достатъчно зрял, за да може сам да прецени що за човек си. Остаряваш и не можеш да си го позволиш. Никой на петдесет години няма стегнато и младо тяло, което двайсетгодишните имат. Искам да кажа никой, който не е претърпял козметични операции. За бога, би ли искала да изглеждаш като Шер? Колко ужасно би било?

И двете се разсмяха.

Джин я прегърна през рамо и каза:

— Бъди щастлива, Лус. Ще се радвам, както винаги съм го правила, и ще съм адски щастлива за теб.

— На какво се смеете? — попита Катания, която дойде при тях.

— Опитвам се да повдигна духа на Лус и да ѝ дам кураж — отвърна Джин.

— Така ли? За какво, за Илай ли?

— Господи! Да не би всички да сте се наговорили? — нервно попита Лусинда.

— Кои всички? — попита приятелката ѝ.

— Първо Кат, после Елиз, а сега и ти. Разбрах какво искате да ми кажете.

— Всички го харесваме — заяви Кат. — И ти би трябвало да го харесваш.

— Харесвам го. Моля ви, да сменим вече темата. Започвам да се чувствам като посинена от нападките ви.

— Ха! — изхили се Джин. — Аз наистина ще те посиня. — И тя сръга Лусинда.

— Вие с майка ти ще пеете ли, сладурче? — обърна се Лусинда към Катания.

— Разбира се. Идвате ли?

— Да. Джин искаше да изпуши една цигара.

— Пушенето е ужасен навик — отсече момичето и се изправи на крака.

— Кажи ми? — попита Джин. — Мислиш ли, че преди четирийсет години щях да започна да пуша, ако знаех, че ще стана зависима от никотина?

— Преди четирийсет години ли? Майка ми не е на толкова.

— Пропуших, когато бях на годинка. — Джин избухна в смях и хвана ръката на Лусинда, за да ѝ помогне да стане. — Хайде. Ще пеят семейство Тейлър. Не можем да пропуснем подобно събитие.

— Побързайте — извика им Катания и бързо влезе през френския прозорец.

— Ей сега идваме — отвърна ѝ Лусинда.

— Ядоса ли се? — попита Джин.

— На теб? Никога. На себе си? Постоянно.

— Хайде, стига де! Говоря сериозно. Бях много щастлива, като направи операцията, Лус. Щях да съм загубена без теб. Никога нямаше да стигна толкова далеч.

— Щеше да...

— Нямаше да успея — настоя приятелката ѝ. — Дори заключена в тази проклета къща ме подкрепяше и ми даваше стимул през всичките тези години. Да знам, че си жива, че те има, ми бе достатъчно, дори да ти трябвах месеци, за да вдигнеш телефона и да ми се обадиш. Единствено вие с Лили повярвахте в мен безрезервно. Твоите сценарии ме издигнаха до върха и все още ме държат там. Стига толкова сантиментални глупости. Дай да те прегърна и да влизаме вътре. Искам да чуя как пеят. — Тя прегърна Лусинда. — Обичам те, Лус. Ако ти си щастлива, и аз ще съм щастлива.

— И аз те обичам. И ще се опитам — обеща Лусинда. — Наистина ще положя усилия.

— И то големи усилия!

Щом влязоха в хола, Илай отиде при тях:

— Истории от войната ли си разказвахте?

— Зависи какво разбираш под военни истории — повдигна вежди Джин.

— Давахме си кураж — обясни му Лусинда.

— Няма да питам повече — вдигна ръце той в знак, че се предава.

— Мъдър човек — коментира Лусинда.

— Не, страхливец — поправи я той. — Не искам да споря с вас двете.

Джин се засмя и ги остави насаме, присъединявайки се към групичката, събрала се около пианото. Лусинда веднага стана сериозна и напрегната. Защо се чувстваше добре с Илай, когато наоколо имаше и други хора, а безпомощна, щом останеха насаме? Той нямаше да каже или да направи нищо, което би я разстроило. Тя знаеше това много добре.

Вгледа се внимателно в лицето му и се остави на силата на привличането. Сякаш нежно побутвана от невидима ръка, тя се облегна на него и затвори очи, вдишвайки вече познатия ѝ аромат на „Джууп“. Той я целуна по челото, а после прошепна:

— Това бе още един внезапен порив.

— Знам — прошепна тя, приемайки неговата топлина. Силното му тяло я подкрепи още минута-две, преди да отстъпи назад. — Джейсън се обляга на мен почти всеки ден. Искях да видя какво е усещането.

— И какво е усещането?

— Каквото си го представях — малко загадъчно отговори тя.

Той свъси вежди:

— Искаш да ми кажеш нещо ли, Лусинда?

— Не знам какво имаш предвид.

— Кат си заминава в неделя. Помислих си, че по този начин ми казваш „сбогом“.

Съвсем бе забравила за това. Пулсът ѝ се ускори и тя прехапа долната си устна.

— Не осъзнавах, че правя точно това — несигурно изрече.

— Очаквах да не ме поканиш повече, щом тя си замине.

Тя поклати глава. И през ум не ѝ бе минавало, че той също има свои страхове. До такава степен ли бе погълната от самата себе си, че

да пренебрегне чувствата на другите? Беше ли и тя като Джейсън човек, чиито страхове могат подобно на огледало за двойно виждане в лош криминален филм да замъглят всичко останало освен собствения ѝ образ?

— Ще ми липсваш, Илай.

Той се усмихна.

— Това е най-милото нещо, което си ми казвала. Е, уговорката за четвъртък остава ли? Няма да се налага да готвя. Можем да отидем на ресторант.

— Да импровизираме. Става ли?

— Добре. И ти ще ми липсваш, знаеш ли?

— Така ли?

Той се усмихна снизходително.

— Да, повече отколкото можеш да си представиш.

— Понякога — започна тя — мисленето ми прилича на безкраен лабиринт. Въртиш се в кръг, минавайки многократно покрай едни и същи места.

— Случвало ми се е и на мен. Просто дръпни въжето и машинистът ще спре влака.

Беше неин ред да му се усмихне:

— Хареса ми. Може би трябва да помислиш сериозно върху идеята да станеш писател.

— Не мисля. Хайде. Започват. — Хвана я за ръка, за да я въведе в хола.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

„Скъпи Илай,

Ако предложението все още е в сила, да вечеряме в ресторант не защото Кат я няма, а защото много бих искала да излезем заедно. Символично е може би. Все едно да ходиш по въже без предпазна мрежа.

Отегчавам се от собствените си мисли.

Приличат на тавана на тази къща — пълнен с прашни кутии с вещи, които имат сантиментална стойност за мен, а може би не представляват интерес за филмови фенове и търговци. Бог ми е свидетел, че навън няма опашка от хора, които да искат в колекцията си вещь, складирана горе над мен.

Ти решаваш. Ще отидем в ресторант, който ти избереш; може да е изискан или пък не чак толкова. Само ме уведоми предварително. Както сигурно си забелязал, повече харесвам неофициалните и по-обикновените неща. Но не съм забравила какво означава да се облечеш официално.

Трябва да си призная, че Кат много ми липсва. Къщата изглежда празна и се чувствам като привидение, което ходи из стаите и без да иска плаши новите обитатели, които са купили къщата и не знаят, че е обитавана от духове...”

„Скъпа Лусинда,

Много мрачни метафори използваш. Няма и седмица откакто си сама и вече се чувстваш като призрак. Това не е

хубаво. Затова предлагам да се облечем официално и да отидем в ресторант «Ла Кремелер» в Банксвил. Ще направя резервация, стига да си съгласна, разбира се. Ако не си ходила там, много ще ти хареса. Имат дори вина с астрономически цени, каквито ти харесваш, както и най-вкусният сладолед и сладоледени торти, сервирани извън Париж. (Единствения път, когато с Мария бяхме в Париж, непрекъснато си купувах лимонова сладоледена торта от улични търговци. За една седмица изядох дузини и накрая не исках и да помисля за тях. Кълна се, че цялото ми тяло потръпваше от киселия вкус, а устата ми се бе свила като на учителка — стара мома. Хубавото бе, че почти нямаше вероятност някога да хвана скорбут.) Единственият проблем за вечерята в четвъртък е, че ще трябва да бъдем там доста рано, защото в осем приключват с приемането на поръчките. Ресторантът е на трийсет-четирийсет минути път с кола, малко извън пределите на Ню Йорк, така че ще трябва да тръгнем в шест и петнайсет, ако това не е проблем за теб или ако не предпочиташ някое по-обикновено заведение.

Още сега ще си лъсна официалните обувки — в случай че се съгласиш, с нетърпение очаквам този момент. Смея да се надявам, че и ти ще извадиш официалните си одежди. Нямам търпение. В случай, че приемеш предложението ми, да шофирам аз или предпочиташ да отидем с бентлито ти? Трябва да си призная, че изпитвам страхопочитание и завист към тази кола...“

„Скъпи Илай,

Завист и страхопочитание към бентлито ли? Тогаво много ще харесаш Хърнан, сладък млад съсед на Кат, чиято мечта е един ден да притежава сервиз за вносни коли. В момента работи като монтьор за изключителен дистрибутор на БМВ в Бронкс (тази работа никак не му

допада, но иска да получи диплома за монтьор; вече има документ за правоспособен монтьор на «Вени» и «Ягуар» — според него това е пълен абсурд, защото по-новите модели на «Ягуар» имат двигатели на «Форд») и се грижи за «Мулсана» ми в свободното си време.

Съгласна съм с предложението за изисканото заведение и официалното облекло, ще си потърся старите официални дрехи. Ако говориш сериозно, че завиждаш, с радост ще ти предоставя възможността да караш бентлито. Доста съм нервна, когато се возя, но ти сигурно вече си се досетил — като се има предвид колко е очевидно, че почти всичко ме кара да се чувствам нервна. Преди не бях такава. Понякога си спомням за онова момиче и от разстоянието на времето осъзнавам всичко, което е имало и загубило завинаги. Ти правиш ли подобно нещо, обръщаш ли се назад, към миналото, да го анализираш, да си направиш равносметка на времето, когато си бил млад?

Не ти ли се струва, че лятото отлетя много бързо? Или и това се дължи на възрастта? Когато бях дете, летата сякаш нямаха край. А сега идват и си отиват за часове. Горещината няма да ми липсва, но Кат — определено, и то ужасно много. Липсват ми песните ѝ, пляскането със Супербой в басейна — писъците и виковете му, провикванията му към Кат «Гледай! Гледай!», докато скача във водата или изпълнява някое много добре тренирано гмуркане (упражнява се безкрай). Вече сме 30 август, децата тръгват на училище следващата седмица. Септември месец почти дойде и започва сезонът, който винаги съм смятала за «тъжен» (листата на дърветата и цветята пожълтяват, увяхват и умират, дните намаляват). Разбира се, подновяваме обичайните си занимания с Джейсън в сряда — което е хубаво. Имам нужда от цел. Това ми дава стимул.

Освен това някогашните ми страхове и съмнения са сведени до рамките на допустимото, благодарение на възможността, която имах да прекарам повече време с Елиз

и с останалата част от семейството през последните няколко месеца.

В имейлите си ти споделям толкова неща; понякога се изумявам, ще ми се да общувам с такава лекота с теб и когато сме на четири очи, но толкова много неща ми пречат — най-вече онези стари покрити с прах предмети, складирани в «умствения ми таван»... Трябва да проверя какво има и в «килера» дали случайно не притежавам нещо, което се е разпаднало, и то преди много време, като сватбената рокля на госпожица Хавишам например.“

* * *

— Бях права — рече тя. — Шофираш добре.

— Благодаря. — Той я погледна, усмихна се и отново се съсредоточи върху пътя. — Ако нямаш нищо против, ще изляза от магистралата на следващата отбивка и ще мина по второкласните пътища. Магистралата „Мерит“ сигурно е била високотехнологично съоръжение през далечната 1939 година, когато е била открита, но сега вечер си е страшничко да пътува човек по нея.

— Добре. Чувствам се странно на мястото до шофьора. Никой друг не е карал тази кола освен мен, когато аз съм била в нея.

— За мен е чест. Колата е наистина прекрасна. Може би не и според Кийтс, но определено по моите критерии.

— За теб е чест, а аз съм впечатлена — каза тя, — че цитираш Кийтс. Пълен си с изненади.

— Когато не се прибирах у дома за ваканциите, прекарвах почти цялото си време в библиотеката. Винаги съм бил „книжен плъх“.

— Аз също. Вечерята бе наистина превъзходна, Илай. Ако си водех дневник, щях да се прибера и да напиша по няколко изречения за козето сирене, тортата от цвекло, сладоледа. Отново ти благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое. Тази вечер всичко бе идеално.

— Така е — тихо се съгласи тя. — Учудена съм, че още разсъждавам адекватно.

— Смяташе, че тази среща ще те превърне в камък ли? — засмя се той.

— Едно време бях много социално същество, колкото и да не ти се вярва.

— Вярвам го. Само защото си стеснителна, не означава, че си асоциална и не можеш да общуваш с хората.

Когато той изказваше подобно мнение, тя винаги оставаше изненадана от разбирането, което проявява.

— Много си мил.

— Ти също. — Той даде мигач, намали и зави на следващата отбивка. — Някой ден на този булевард ще сложат лампи. Когато това стане, ще размисля, може и да си променя мнението за него.

И двамата замълчаха, Лусинда се загледа в пътя пред себе си. Имаше странното усещане, че колата върви сама. Запита се дали и Лили се е чувствала така, когато е сядала зад волана на стария си кадилак, което обясняваше защо мразеше да шофира.

Докато пътуваха, тя отново преосмисли вечерята — прекрасната фермерска къща от осемнайсети век, внимателния персонал, очарователния сомелиер, който предложи на Илай подобрена бутилка бордо, покривките на цветя в провансалски стил. Сети се за родителите си, които живеели във Франция и очаквали раждането ѝ, как вечерят в някое заведение, където персоналът не вижда нищо странно в това, че двойката от различни раси е излязла на вечеря навън.

— Много бих искала някой ден да отида там — каза тя.

— Къде?

— В Южна Франция, където са живели Адам и Лили, където съм родена.

— Щом е така, трябвало е да го направиш — рече той. — Ако бях на твое място, щеше да ми се иска да видя това място.

— Ти пътувал ли си много, Илай?

— Доста. Мария обожаваше да пътува. На мен не ми допаднаше суетенето, докато пристигнеш — таксита, проверката на летището, претърпаните аерогари и всичко останало — но щом пристигнем, всичко беше наред, наслаждавах се на мястото, където бяхме. Последния път пътувахме с кола из Европа. Бе много странно. Когато се намирахме в провинцията на някоя страна, осъзнавахме, че не сме в

Америка. Но повечето големи градове — това бе в края на осемдесетте — вече бяха почти еднакви. Беше малко страшничко. Имаше вериги американски ресторанти за бързо хранене по главната улица във всеки град: пипа „Хът“, „Макдоналдс“, „Бъргър Кинг“; вериги магазини за всякакви стоки: „Бенетон“, „Гап“. Отвсякъде звучеше рокмузика, имаше неонов светлини. Бихме могли да се намираме както в покрайнините на Чикаго, така и на Оксфорд Стрийт в Лондон. Единствената разлика бе в архитектурата на сградите, на къщите, когато отидеш в някой по-краен квартал на града. След това започнахме да посещаваме само малките градчета. От тях добивахме далеч по-добра представа за атмосферата на държавата. Беше изнервящо. Никога няма да забравя, когато бяхме в Амстердам, озовахме се сред море от туристи от цял свят, повечето посещаваха американските ресторанти за бързо хранене и тогава осъзнах, че бихме могли да сме навсякъде в Европа. Нищо не различаваше онази улица от която и да е друга.

— Когато с Лили напуснахме Калифорния и дойдохме да живеем тук, имаше много малки книжарници и магазини. Един по един всички фалираха и на тяхно място построиха веригите универсални магазини. Липсват ми тези магазинчета, а най-много съжалявам за книжарниците.

— Аз също. Пазаруването в „Амозон“ е бързо и удобно, но не ми доставя удоволствие. Както и когато ходя в някой от големите хипермаркети. Понякога, когато ми трябва книжарница, отивам в града в някоя от малкото оцелели независими книжарници със старомоден касов апарат и ексцентричен собственик, който всъщност е прочел повечето книги.

Лусинда се засмя:

— Кажи ми, когато решиш да отидеш. Ще дойда с теб.

— Дадено. Снощи те сънувах.

— Така ли? — Изведнъж ѝ стана любопитно.

— Беше странно — каза той, а после бързо добави: — Нямахте нищо сексуално. — Погледна я, а после се съсредоточи върху пътя.

— О! Значи не съм обект на страст — подхвърли тя и се шокира от самата себе си.

Сега той се засмя.

— Не бъди толкова сигурна. Зависи какво разбираш под „страст“. Харесвам интелекта ти.

— Трябва ли да съм разочарована? — попита тя, благодарна, че в колата е тъмно.

— Никога! Сериозно, това е най-големият комплимент, който бих могъл да ти направя. „Гъжният сезон — цитира той, — цветята и листата на дърветата пожълтяват, увяхват и умират.“ Чета имейлите ти и в едно изречение ме изненадваш със сериозния език, който използваш; в друго ме караш да се смея с глас. Много ми хареса това с булчинската рокля на госпожица Хавишам.

— Ти цитира Кийтс.

— Вярно е. А роклята ти между другото въобще не приличаше на роклята на госпожица Хавишам. Изглеждаш много елегантна.

— Елегантна? Французойките и италианките на определена възраст наистина изглеждат елегантни. Но не и аз. Просто последвах основния принцип на Джин за „малката черна рокля“.

— Елегантна си — настоя той. — Харесват ми и перата, които жените в края на миналия век са слагали като украса на главите си.

— Така ли? Толкова ли си стар?

— Да. Спомням си Теди Рузвелт и кавалеристите му от Испано-американската война през 1898 година, сякаш беше вчера. Чуй, още е рано. Искаш ли да прием кафе? Освен ако не предпочиташ да се прибереш направо у дома.

— Не, едно кафе ще ми дойде добре. Къде?

— Ресторантчето на Поуст Роуд? Това е любимото ми заведение, което работи до късно вечерта.

— Да не би Кат или Супербой да са ти казали?

— Какво да са ми казали?

— Ходя там от студентските си години в Йейл.

— Шегуваш се! От поне трийсет години се отбивам там да пия кафе, когато работя до късно вечерта. Заведението бе моята спирка. Отбивах се там за петнайсет-двайсет минути, да изчистя съзнанието си, за да не занеса служебни проблеми у дома. Изненадан съм, че не съм те срещал там.

— Не се познавахме — напомни му тя.

— Вярно. Ако предпочиташ да отидем някъде другаде?

— Не, там е чудесно.

Елена бе на касата, когато влязоха, и им се усмихна с прекрасната си усмивка. Излезе иззад щанда, погледна първо Лусинда, а после Илай и попита:

— Приятели сте?

Двамата отговориха едновременно:

— Да.

— Аз не знаела това. Елате. — Придружи ги до едно сепаре, седна срещу тях и ги огледа, първо единия, после другия. — Това добре — усмихна се тя. — Как ти, Илай?

— Страхотно. А ти как си?

— Добре. Лусинда, радвам се видя теб. Аз не знае ти приятелка на Илай. Вие хубава двойка заедно. Изглежда хубаво — с усмивка кимна тя. — Това изненада.

— Как е бебето? — попита Илай.

— Бебето почти на пет години вече.

— Пет? — Лусинда много добре си спомняше деня, когато дойде да пие кафе, преди за пръв път да се срещне с баба си. Елена сияеше и ѝ се похвали, че самата тя скоро ще става баба.

— Пет — потвърди Елена. — Следващата седмица тръгва на училище. Много си хубава, Лусинда.

Тя пламна цялата и ѝ благодари.

— И двамата изглеждате... — Мъчеше се да намери подходящата дума. — Хубаво, че вие заедно приятели. Донасям кафето — каза Елена и стана от мястото в сепарето.

— Това е направо невероятно. — Лусинда поклати глава. — Тя познава и двама ни.

— Може би мъничко. Трябва да се съглася с нея. Наистина си много красива.

Елена донесе кафетата и я спаси от неудобството да отговори.

— Хубаво видя ви и двамата — отново каза тя и се върна на касата.

— Какъв бе сънят ти? — попита Лусинда и се облегна на стената, за да може да го гледа.

Той отпи от кафето, разхлаби възела на вратовръзката си, свали я и я сложи в джоба си, разкопча най-горното копче на ризата си. Най-после и той се намести така, че да е с лице към нея.

— Беше странен — започна. — Карахме кънки на лед...

— Аз не мога да карам...

— Това е сън, не забравяй!?

— Извинявай. — Тя взе кафето си и хвана чашата с две ръце.

Чакаше да чуе останалото.

— Та карахме кънки на лед — продължи той. — Бяхме страхотни. — Той ѝ се усмихна. — Публиката много ни хареса.

— Радвам се да го чуя.

— След това ти изпълни солов танц, а аз свирех на пиано.

— А ти не можеш да свириш на пиано.

— Правилно. Но все пак това е сън. В сънищата си сме виртуози.

Тя му се усмихна, после вдигна чашата и отпи от кафето.

— Бях невероятен. Свирех като Артур Рубинщайн.

— Впечатлена съм.

— Така и би трябвало да бъде. Както и да е, та ти танцуваше под прожекторите, точно като във филма „Айс Кападес“.

Тя се разсмя и за малко да разлее кафето си. Внимателно сложи чашата на масата и отново се облегна на стената.

— В „Айс Кападес“ — повтори. — Много смешно. Ти си най-забавният човек на света.

— Може би съм на второ или на трето място.

— Има ли още?

— И още как. Изведнъж започнах да свиря фалшиво. Колкото и да се съсредоточавах, не можех да уцеля верния клавиш, а ти загуби ритъма на танца, защото музиката не бе наред.

— Паднах ли?

— Не. Но много се ядоса. Още няколко фалшиви тона и щеше да дойдеш и да ме убиеш.

— Обзалагам се.

— Точно когато идваше към пианото, а аз се готвех да посрещна съдбата си, зад мен засвири цял оркестър.

— Цял оркестър — повтори тя.

— Вече ти казах: това е само сън.

— Вярно. Как можах да забравя? А после какво се случи?

— Пързляхме се заедно и всичко бе простено.

Тя впери поглед в него и заяви:

— Ти си истински разказвач!

— Не, аз съм „предубеден“ разказвач.

— Каква е целта на този зле измислен разказ?
— Не е напълно измислен — весело отвърна той.
— Коя част е истина?
— Карането на кьнки на лед и свиренето на пиано.
— Таланти, които никой от нас не притежава.
— Това им е хубавото на сънищата. Бяхме на пързалката пред публиката, правехме пируети и скокове, в пълен синхрон.
— Илай, започвам да си задавам въпроси за психическото ти здраве.
— Мисля, че това беше метафора.
— И двамата блестим под прожекторите, танцувайки пред публика? Каква метафора е това?
— Доста добра всъщност. — Той я погледна. — Помисли.
— Много ти съ ще да тъ цилуна, но тъкмо си измих зъбити — цитира тя със сладникав южняшки акцент. — Бет Дейвис, „Колиба в памуковата плантация“, 1932. — Той вдигна вежди, а тя тихо поясни: — Ако не бях чак такава страхливка, щях да те целуна. Метафората беше чудесна.
— Предшествана от цитата — каза той. — Много добре. Ако не бях толкова високомерен на леда, щях да те целуна.
— Проблемът е там — още по-тихо призна тя, — че целувката е само прелюдия. И аз не мога да свиря на пиано.
— Специалистът по думите печели рунда! Да прекратим този деликатен личен разговор. — Той допи кафето си и добави: — Искаш ли още кафе?
— Не, благодаря ти, Илай.
— Искаш ли да тръгваме?
— Ако ти се пие още кафе, поръчай си. Аз нямам нищо против. За никъде не бързам.
— Не — отвърна той. — Да тръгваме. Ако пия още едно, цяла нощ няма да мога да спя и ще си мисля за интимни и немного прилични неща.
Тя се засмя, чувствата ѝ го обгръщаха като копринени нишки — невидими с просто око.
Той спря до своята инфинити, паркирана до алеята за коли, и се обърна към нея:
— Добре ли си? Не прекалих, нали?

— Ни най-малко. Вечерта беше прекрасна. Просто аз съм луда.
— Ако е така, тогава аз какъв съм?
— Защо ти трябва да си някакъв?
— Защото ми е много приятно да съм с теб. Ти си най-малко скучният човек, когото познавам. Щом твърдиш, че си луда, значи и аз трябва да съм някакъв.
— Може би и ти си луд. Въпреки че не съм на това мнение.
— Тогава какъв съм? — предизвика я той.
— Щедър и много търпелив. Харесва ти да прекарваш времето си с мен?
— Да седнем на верандата и да поговорим! — предложи той.
— Ако го направим, ще се изгуби тръпката. Остани тук и ми кажи защо.
— Харесва ли ти да си с мен? — попита той. Тя кимна. — Но не смееш да го изречеш, нали?
— Не.
— Започвам да схващам. Трябва да говоря от името и на двамата секунда-две ли?
— Да.
— Ходиш по въже без предпазна мрежа. Толкова много ли те плаша, Лусинда?
— Повече се страхувам от чувствата си, отколкото от теб самия. Не съм сигурна, че искам да се чувствам по този начин.
— Аз също — призна той.
— Добре тогава. В едно и също положение сме. Доволна съм. Прекарах една от най-приятните вечери в живота си, Илай. Ако нямаш никакви планове за уикенда, ела в събота да обядваме заедно, а след това да поплуваш в басейна. Рене ще доведе Джейсън следобед.
— Отново ли ще стоиш отстрани и ще ни гледаш?
— Може би. Не знам.
— Все някога ще трябва да се намокриш.
Тя се засмя, отвори вратата и слезе от колата.
— Може би в неделя или в понеделник.
— Това покана ли е? — попита той. Вървеше до нея по алеята, за да я изпрати до верандата.
— Да. Ще си бъда у дома.

Когато стигнаха до вратата, той изчака тя да отключи и се обърна, за да ѝ пожелае лека нощ.

— Затвори очи — помоли я той.

— Защо?

— Просто го направи.

Тя затвори очи и бе шокирана, когато той бързо я целуна по устните. Смаяна, тя отново отвори очи и видя, че той вече слиза по стълбите. На последното стъпало се усмихна и ѝ каза:

— Лека нощ, Лусинда. И за мен тази вечер бе една от най-хубавите в живота ми. — Продължи да върви към колата си.

Вцепенена, тя остана да стои на прага, докато той потегли с колата.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Известно време остана на прага, в главата ѝ не спираха да звучат думите му: „Затвори очи. Затвори очи“. Целувка. Открадната или подарена? „Подарена“ — реши тя. Беше изненадана, шок за цялото ѝ съществуване, мъничък отрязък от време, в който се съдържа същината на любовта. Да, целувката е само началото, тя е отворена врата. Точно в този момент ѝ се искаше да се превърне в джобен часовник, който той да държи винаги близо до себе си, сърцето ѝ щеше да е вътрешният механизъм, поставен в лъскава защитна кутийка, която тиктака. Един малък двигател. Колко време ѝ трябва на любовта, за да се роди? Само един миг или месеци? И какво се случва с вътрешния механизъм, ако любовта бъде отхвърлена, ако часовникът остане навит прекалено дълго време? Може ли да бъде поправен? Можеше ли отново да проработи, както настояваше Джин? Рискът не можеше да бъде измерен. Но отричането беше далеч по-опасно от риска. Човек можеше да пропилее целия си живот, докато преценява всички факти и фактори; можеше да се окаже на ръба, да пресече в мрака на отвъдното, което не познаваме, докато реши, че все пак е трябвало да рискува. Защо тогава да не го направи? Защо да не се отдаде на чувствата си? Сърцето на човек рядко бива разбито непоправимо. Нараняват го, върху него остават белези, но те с времето заздравяват. Ако чакаш твърде дълго, всичко закърнява, свива се и накрая остава само изсъхнала царевица, която някога е била здрава и силна. „Ами Ан — напомни си тя. — Нейният живот е добър урок, който не бива да се забравя.“

Тя бавно осъзна, че няколко тромави пеперуди се блъскат в глобуса на лампата на верандата. „Глупави камикадзета, решени да умрат“ — помисли си тя, най-сетне се прибра вътре и заключи вратата.

Озова се на прага на всекидневната, вперила поглед в осветените от лампите снимки на родителите си, сети се за вечерта, когато с Лили отидоха в закусвалня вместо на церемонията за връчването на

наградите „Оскар“, защото майка ѝ бе абсолютно сигурна, че няма никакъв шанс да спечели статуетката.

Бяха пуснали песента „Прекрасно, прекрасно“ по радиото и Лили заяви:

— Обожавам тази песен.

Когато Лусинда я попита защо, тя замълча, отхапа още една хапка от бургера си и отвърна:

— Просто страшно много ми харесва. Някой ден ще разбереш защо.

Лусинда си бе въобразила, че с Корт е разбрала причината, но тя умишлено го бе изхвърлила от живота си, поставяйки помежду им препятствия, които бе сигурна, че той няма да успее да преодолее. Бе казала и бе сторила неща, с които си бе осигурила отшелническо съществуване, въпреки че не точно за такъв живот бе мечтала. Тайно бленуваше за щастливо семейство. Но надделя животът, който включваше акорди в минорната гама: мрачно солово изпълнение, изсвирено от тъжно виолончело, което подчертаваше колко много неща е пропуснала и колко време е пропиляла.

„Затвори очи. Ще спра до онези стари бариери, ще те посъживя и развеселя малко; ще докосна устните ти със своите и ще те даря с целувката на живота.“

Протегна се, напипа ключа на лампата и холът потъна в мрак, портретите сега бяха само образи в съзнанието ѝ. Очите я боляха, сякаш стоманена ръка я стискаше за врата, все по-силно и по-силно. Имаше чувството, че някой ненадейно я е хвърлил в дълбоки води и ушите започнаха да я болят. Получи спазми, сякаш е изплювала на повърхността прекалено бързо и още не може да свикне с внезапната промяна на атмосферното налягане.

С треперещи ръце събу обувките си и отиде в кухнята. Не запали лампата, ориентираше се по лампичката на печката, взе си бутилка с вода, пипнешком се опита да отвори капачката на шишенцето с хапчета, която имаше предпазител за деца. Мразеше тези капачки, слагаха ги на всичко — от освежител за уста до препаратите за почистване на тоалетната. И възрастните имаха проблеми с отварянето им, мина ѝ през ума, когато най-после я отвори, а по шкафа се разпиляха хапчета, паднаха и на пода. Щеше да се наложи да почака до сутринта. Точно сега не посмя да се наведе да ги събере.

Изпи едно хапче, хвана се за ръба на шкафа и постоя така минута-две, за да събере сили. Молеше се хапчето да си остане в стомаха ѝ, да не го повърне. Беше свръхчувствителна, вероятно атмосферното налягане бе паднало. А може пък да беше някакво наказание свише, макар че не вярваше да е била наказана от съдбата като героиня от гръцката митология да страда толкова. Просто трудно понасяше външните фактори.

Успя да се добере до банята точно когато започна да ѝ се гади. Неволно се разплака и по страните ѝ потекоха сълзи, коленичи на студените плочки в очакване на следващия спазъм. „Еlegantна“ — помисли си тя и за миг се засмя, което предизвика нов пристъп на гадене.

Най-сетне, изтощена и с празен стомах, пусна водата на тоалетната, глътна още едно хапче и седна на пода, облегната на тоалетната чиния, за да събере сили да се съблече. Зад затворените си клепащи виждаше ярки светлини, стягането във врата беше толкова силно, та имаше чувство, че всеки момент главата ще се отдели от тялото ѝ и ще падне на пода — странна топка за боулинг, подходяща за Дама Купа от „Алиса в страната на чудесата“. Нещо типично за игрите в „Страната на чудесата“ и за приключенията там; рисунка от изключително детайлните илюстрации на Артър Ракхам, рисувани през 1907 година. Снарксове и Чеширски котараци^[1] и непреходно съмнително увлечение (любов към едно малко момиченце на име Алиса Лидел). Когато се сетеше за Алиса, в съзнанието ѝ изникваше снимка на Джулия Камерън, на ядосана млада жена със свити устни, погледнала предизвикателно във фотоапарата. Може би по това време на Алиса вече ѝ е било писнало да я снимат. Лусинда много добре знаеше, че това се е случило. Едно дете може да понесе доста фотосесии, преди да се появи стаеното му до този момент непокорство.

Имаше намерение да пише дисертацията си върху Карол, Доджсън и Алиса, озаглавена „Другата любов, която не смее да си каже името“. Но освен че цял живот е бил тясно свързан с малките деца, нямаше никакви доказателства, че Доджсън е правил нещо повече от някой и друг несръчен жест към някое дете. Разказвал им приказки, снимал ги.

Явно ги обичал много, особено Алиса — може би заради дръзкото ѝ любопитство, прищевките ѝ и заради трогателната ѝ красота на малко момиченце. Но това е педофилия на съзнанието (като страстта, която Джими Картер носел в сърцето си), нещо, за което човек би трябвало да бъде обвинен и заклеймен? Доджсън е написал прекрасни разкази, пълни с фантастични случки, които притежаваха непреходна стойност. И така, в крайна сметка тя се отказа от това проучване и дисертацията ѝ беше на тема „Културното влияние на киното върху съвременното американско общество“.

С усилие накара пръстите си да ѝ се подчинят и успя да се съблече, но скъса копирения си комбинезон. Не ѝ пукаше. Остави купчината дрехи на пода и едва се добра до леглото си. Опита най-напред да легне на лявата си страна, после на дясната, при всяка промяна на положението на тялото за минута-две ѝ се завиваше свят и в крайна сметка смъкна възглавницата и завивките на пода. Легнала по гръб, тя примигваше срещу мърдащите сенки на тавана, често преглъщаше, със сарказъм си мислеше за елегантността; чувстваше вина, като се сетеше за устните на Илай върху нейните; мислеше си, че това беше истинска целувка — грижовността му беше искрена, както и нейната към него — едва сега разбра защо Лили харесваше онази песен. Мислите ѝ се лутаха ту в настоящето, ту се връщаха в миналото, непрекъснато се повтаряше онзи момент, когато той ѝ каза да затвори очи, преди да дръзне да демонстрира чувствата си, докато най-после лекарствата подействаха и тя се шмугна след Алиса в заешката дупка.

* * *

Когато отново отвори очи, беше почти три часът следобед в петък. Щом се опита да се надигне и да седне, разбра, че няма да успее да отиде на семейната сбирка вечерта. Очите и главата ѝ пулсираха, ушите ѝ бучаха. Чувстваше се като пребита, всичко я болеше, когато коленичи, събирайки сили, за да се добере до банята, където държеше резервно шишенце с лекарство. Отново разсипа таблетки на пода. Стъпка няколко, докато отиваше към мивката. Изпи едно с глътка вода. Не можеше да понася миризмата на тялото си, мазното си лице и коса.

Пусна душа, нагласи го, после седна във ваната под течащата струя вода, дишаше с усилия, докато стегнатите ѝ мускули протестираха, насапуниса косата и тялото си — леко ароматизираният душгел и шампоанът с ухание на лимон и вербена отмиха ужасния мирис, който се бе натрупал заедно с болката. Мигрената объркваше цялата химия в тялото. От всяка пора на тялото ѝ се излъчваше отвратителна смрад — така се случваше при всеки пристъп на мигрена.

Отне страшно много време, но тя остана във ваната, докато водата не отми чувството ѝ, че е като пребита, и докато не получи достатъчно енергия, за да анализира изключителните знаци, предхождащи целувката на Илай.

Затвори очи и си спомни така наречения му сън, според нея той бе съвкупност от метафори, които съдържаха в себе си поука. Този анализ я подсети за курса по английски за напреднали преди много години, когато разваленият език представляваше нещо като вълнуващо търсене на съкровища, а „ключовете“, които трябваше да се съберат, бяха такива, че само най-прилежните ученици биха могли да ги разгадаят и открият. Корт, който се отказа от курса само след три седмици, беше се обезкуражил. Преди да си тръгне, беше цитирал любимата сентенция на Чърчил: „Това е тайна, обвита в мистерия в рамките на една загадка“.

„... карахме кънки на лед. Бяхме само двамата на огромната ледена пързалка. Бяхме невероятни. Публиката много ни хареса. След това ти изпълни солов танц, а аз засвирих на пиано... В сънищата си сме виртуози във всичко... Изведнъж започнах да свиря фалшиво, нито един тон не бе верен. Колкото и да се концентрирах, не се получаваше, а ти загуби ритъма на танца, защото музиката бе фалшива... Много ми беше ядосана, след още няколко такта тръгна към мен, готова да ме убиеш. Точно когато застана до пианото, а аз се приготвих да посрещна съдбата си, зад мен засвири оркестър. Танцувахме заедно и всичко бе забравено.“

Без да обръща внимание на усилващото се главоболие, тя се съсредоточи върху подтекста, „преся“ го, докато остана само най-важното. После внимателно го анализира, сякаш го наблюдаваше през много мощен микроскоп, и в крайна сметка остана много доволна от заключението, до което стигна. Това беше, тя беше сигурна в заключенията си, продукт на невероятния ум на човек с добро сърце: наградата в края на търсенето на съкровището.

Косата ѝ бе увита в хавлиена кърпа, бе облякла плътната хавлиена роба, която Джин ѝ бе подарила предишната Коледа. Седна на пода до леглото, сложи телефона на скута си и се обади на Елиз.

— Няма да мога да дойда тази вечер — едва доловимо рече. Звукът на собствения ѝ глас засили ужасното бучене в ушите.

— О, *rauvre petite*^[2]. Имаш мигрена (тя го произнесе ме-грен). Много съжалявам. Ще ни липсваш. Почивай си — каза тя — утре ще поговорим.

— Обичам те — през сълзи изрече Лусинда. — Мразя да губя ценно време, което бих могла да прекарам със семейството си.

— Времето не е загубено — отвърна баба ѝ, — просто ще го прекараш не точно така, както си го планирала. Може би ще те видя утре.

— Много ще се радвам.

— Аз също. Добре ли прекара снощи с Илай?

— Прекрасно беше.

— Както очаквах. А сега трябва да си легнеш. *Je t'aime, chere. Au'voir.*^[3]

— *Au'voir* — отвърна Лусинда и затвори телефона. Веднага вдигна отново слушалката и набра домашния телефон на Илай. Включи се телефонният секретар, тя внимателно изслуша съобщението му. След сигнала прошепна:

— Бях повалена на легло като пословичния дъб, но настоявам утре да съм по-добре. Ела по-рано, ще обядваме заедно. Нямам търпение да те видя. — Затвори телефона, изключи го да не звъни и го остави до себе си. После с последни сили вдигна възглавницата и одеялата от пода, легна в леглото, както си беше по хавлия, и веднага отново потъна в сън под влияние на лекарствата.

* * *

В събота, сутринта вече беше в състояние да слезе долу, макар че бе замаяна. Имаше чувството, че главата ѝ се носи високо над нея. Анализира състоянието си и реши, че пристъпът е попреминал. Не бе гладна, но се налагаше да хапне нещо. Докато кафето се вареше, тя отиде да включи компютъра си, движенията ѝ все още бяха неуверени, ръцете ѝ леко трепереха. Погледна ги с интерес, натискайки копчетата за Интернет. Много ѝ харесваше това, че връзката е толкова бърза. Сигурно бе глупаво от нейна страна, но ѝ беше приятно, че Илай ползва същия интернет доставчик. Разменяха си имейли почти в реално време — изобретение, което ненавиждаше, но пък всички нейни познати под четирийсетгодишна възраст, изглежда, го обожаваха. Джейсън и Катания си пишеха всяка вечер през цялата зима. Той си кореспондираше и с Ема в Чикаго, макар да не говореше за нея.

Звукът, който подсказваше, че е получен имейл, привлече вниманието ѝ към монитора.

„Скъпа Луси,

Тъй като скоро не сме получавали имейл от теб, реших, че си получила пристъп на мигрена, и не исках да те безпокоя по телефона. Разговорях с Елиз и тя потвърди предположенията ми. Съжалявам. Знам, че тези пристъпи са ужасни, и ще стискам палци този път да премине бързо.

Исках да ти кажа, че с Елиз се споразумяхме и сме много развълнувани. Говорих с госпожа Уейнбърг, която най-после е отстъпила и ще отиде да живее при сина си в Лорчмънт — той ще се погрижи да обяви апартамента за продан и да пренесе вещите, които тя иска да запази в «бабешкия» апартамент, който са подготвили за нея. От петнайсети септември ще пътувам всеки ден до Уестпойнт поне две-три седмици преди да замине Гуин.

Това означава, че трябва да получа шофьорска книжка. Затова веднага се записах на ускорен курс, който Елиз така великодушно предложи да плати. Вече имах три

урока и, изглежда, ме бива, както казва господин Шекспир, все едно за това съм родена. Уча теорията и мисля, че няма да имам никакви проблеми с изпитите, нито с писмения, нито с практическия. Може да ми отнеме малко време, докато опозная пътищата в Кънектикът, но мисълта, че ще бъда толкова близо до теб и ще помагам на Елиз, много ми харесва.

Надявам се пристъпът на мигрена да не е бил от сериозните, които те приковават на легло с дни наред. И трите нямаме търпение да дойдем на четиринайсети и да прекараме уикенда с теб.

Пази се!

Обичам те и те прегръщам, Джен.“

Лусинда не можа да се стърпи и се усмихна, когато след това прочете един имейл от Катания, в който тя изброяваше новите дрехи (основно гащеризони в убити цветове) и обувки, които си е купила за училище, долови и нотка на недоволство, че е трябвало да се върне в града.

„Тук всичко е много мрачно и мно-о-о-о-го мръсно в сравнение с Кънектикът. Този път го видях съвсем ясно, когато се прибрах у дома. Ти и Супербой ми липсват адски много, така се вълнувам, че тази година ще съм в дванайсети клас...“

Имаше и кратичък имейл от Лорейн, в който тя се хвалеше от новата си работа и питаше, също както и майка ѝ, дали Лусинда е получила пристъп на мигрена.

Щом прочете и този имейл, Лусинда прослуша единственото съобщение, оставено на телефонния секретар. Джин се беше обадила от Торонто предишната вечер.

„Здравей, дечко. Обаждам се да видя как си. Ще остана тук, в северния Холивуд, още една седмица, защото имам срещи. Следващата неделя заминавам за Бостън да измъкна пари от един продуцент на вечеря в «Риц» в понеделник. Във вторник, на единайсети, ще летя за Лос Анджелис в 7.45, за да уредя някои довършителни неща. С малко късмет ще си бъда у дома в сряда вечерта или в четвъртък рано сутринта. Смятаме да започнем снимките на двайсет и четвърти. Най-накрая! Приготвям се да изляза на вечеря с някои от шефовете на техническия персонал тук, но утре пак ще ти се обадя, за да ми разкажеш подробно за срещата си с Илай. Мисля, че ще се предам, и ще си купя мобилен телефон. Много е досадно да се опитваш да намериш обществени телефони навсякъде, където ходиш. Както и да е, радвам се да отбележа, че всичко върви по план. А сега трябва да тръгна, иначе ще закъснея. Много те обичам, Ела. Чао.“

Лусинда сложи вчерашния вестник в синята кутия за рециклиране и се зачете в тазсутрешния брой на „Таймс“, докато ядеше препечена филия бял хляб с мед и пиеше кафе. След първите няколко хапки не се почувства много добре, стомахът ѝ протестира и внезапно се сви. Застана неподвижно, готова да хукне към банята. Но стомахът ѝ се успокои и тя спокойно дояде препечената филийка, облизвайки меда, покапал по пръстите ѝ. Наля си още една чаша кафе.

Беше разбрала подтекста на съня на Илай и посланието, което се съдържаше в него; освен това — някъде в засегнатото ѝ от мигрената съзнание — призна чувствата си към него. Определено нямаше да развява знаме, че е влюбена, но това бе много важна крачка за нея, макар че го признаваше само пред себе си. Сложи чашата и чинията си в мивката, качи се горе да оправи стаята си и реши, че каквото и да ѝ струва, днес ще влезе в басейна.

* * *

Притесни се, когато дойде Илай. Той влезе във фойето и сложи малък сак с неща за фитнес на пода, после така се втренчи в нея, че тя се запита дали не е разбрала всичко погрешно, зачуди се дали не е направила и казала абсолютно грешни неща. Но после той се усмихна малко хитро и закачливо и като имитира акцента, който тя бе използвала, каза:

— Мноо ми съ ще да тъ цилуна, но ей сига си измих зъбити.

Тя се засмя, искаше ѝ се да отмести поглед от него, но се насили да не го прави.

— Много добре — каза му тя. — Бързо възприемаш. Определено имаш бъдеще като актьор.

Той се облегна на стената, без да откъсва очи от нея.

— Беше огромно удоволствие за мен, Лусинда. Трябваше да извадя касетката от телефонния секретар, за да си я пускам стотици пъти.

Тя сви рамене.

— Беше обикновено съобщение, Илай. Нищо особено.

— Ей! Това е първото съобщение, което ми оставяш. Моля те! Разбира се, че трябва да запазя касетката.

— Значи телефонният ти секретар не е дигитален, а?

— Не. Късметлия съм. Ще ми направят и копия. Едно за колата, едно за уокмена, когато се упражнявам на ходещата пътека. Едно за уредбата, докато си ям сандвича или зърнената закуска. Едно...

— Схванах идеята. Искаш ли нещо за пиене, кафе или безалкохолно?

— Ако направим това, ще се загуби тръпката — отново цитира думите ѝ той. — Нека поседим тук за минутка, а аз ще ти обясня защо ще запазя касетката.

— Добре.

— Никога няма да сме на едно мнение по този въпрос, така че ще се наложи да приемеш моята версия. Съгласна ли си?

— Изнервяш ме.

— Не се изнервяй. Казах ти: намирам свенливостта ти за трогателна. Май харесвам всичко, което ти мразиш у себе си. Както и да е, през изминалите няколко месеца, откакто те познавам, мисля, че си един от най-смелите хора, които съм срещал.

— О, не съм...

— Казах ти: това е начинът, по който аз възприемам нещата. Не е задължително да си съгласна с мен. Всичко, както много добре знаеш, е въпрос на лична интерпретация. В петък се отбих да видя Елиз и тя ми каза, че си имала пристъп на мигрена. Много ми бе мъчно да го чуя. Вече си по-добре, нали?

— Да, по-добре съм.

— Чудесно, чудесно. В първия момент малко се ядосах, защото исках да ти се обадя веднага. Искам да кажа, че ти ми остави съобщение на телефонния секретар с онзи приятен тих глас, казвайки ми, че нямаш търпение да ме видиш. Уговорката ни за внезапните пориви все още е валидна, макар че май важи само за мен. — Тя се усмихна на тази забележка. — Нямам нищо против. Ти се направи на Шерлок Холмс, разгада съня ми и разговора между нас, откри подтекста и ми върна собственото кодирано съобщение. Това може да е зародила се интелектуална връзка, както казват. Кой са те ли? Никога ли не си се питала? Ами в рая! Както отбеляза, аз имах вода в продължение на почти трийсет години. Последните три години бяха дълги, сухи, доста тъжни наистина. Един ден отидох да посетя Елиз и срещнах теб. Ти стана като въздуха за мен. Жизнена необходимост.

— Благодаря ти — изрече тя. Сърцето ѝ биеше бързо и неравномерно. Дишаше повърхностно и добави: — Затвори очи, Илай.

Отне му секунда-две да реагира, после кимна и затвори очи.

Тя докосна устните му със своите и отстъпи назад, казвайки:

— И така, искаш ли кафе или нещо безалкохолно? Надявам се да си гладен, защото приготвих обяд. Не е нищо особено — предупреди. — Сандвичи и салата.

— Ако трябва да цитирам Елси Готлиб, една от любимите ми баби в санаториума за възрастни хора: „Бих хапнал малко“.

Тя се усмихна:

— Страхотно! — Хвана го за ръка и тръгнаха към кухнята. С акцент, който го накара да избухне в смях, добави: — И аз бих хапнала нещо мъничко.

[1] Снаркс, Чеширска котка — герои от „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

[2] горкичката (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Обичам те, скъпа. Довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Събуди се в шест и половина, погледна през прозореца и видя, че утрото е прекрасно, небето е безоблачно и синьо, макар че лятото си отиде много бързо. И както бе написала на Илай, приближаваше „тъжният сезон“, когато дърветата губят листата си, обагрени в невероятно разнообразие от цветове. Когато паднат първите слани, тя ще отвори вратата една сутрин и ще види, че късните есенни цветя са попарени, увехнали на стъблото само за една нощ. Но до този ден все още имаше доста време и в момента тя кипеше от енергия. Облече широк панталон, тениска и излезе направо навън, за да изчисти изсъхналите многогодишни растения. Слънцето вече напичаше, но не бе горещо, защото полъхваше ветреца. Захвана се сериозно за работа, която ѝ доставяше удоволствие. Занимава се с градината почти цял час. След като изхвърли изсъхналите цветя и стъбла в боклука, се прибра, за да си вземе душ. После пи кафе и изяде препечена филийка, докато четеше вестника. През пялото време се учудваше колко добре се чувства. Беше изпълнена с оптимизъм, беше щастлива — състояние на тялото и духа, което отдавна бе забравила и ѝ изглеждаше като съвсем ново, нещо, което никога преди не е изпитвала и преживявала.

Учебната година беше започнала преди седмица, но тя вече не трябваше да ходи да взема Джейсън от училище. Той бе заявил, че вече не иска никой да го взема „... като бебе. Само малките деца ги взимат“. Сега училищният автобус го оставяше пред дома ѝ и тя трябваше да излезе и да го посрещне. Липсваше ѝ ежедневната разходка до училището, чакането в колата заедно с младите майки и бавачките. Но въпреки това задълженията ѝ на бавачка далеч не бяха приключили. Рене щеше да се дипломира този семестър и вече беше изпратила професионалната си автобиография тук-там; дори имаше вероятност през януари да започне работа в Бриджстоун. „Толкова опасен град — казваше тя. — Но ако не се появи друго предложение, май ще се наложи да го приема. Дори и да е само за една година, ще мога да го

включва в автобиографията си. Но сериозно обмислям идеята да основа собствена консултантска фирма.“

Лусинда нямаше нищо против тази идея, но се чудеше как Рене смята да основе консултантска фирма без никакъв опит и без клиенти. Понякога младата жена беше толкова лекомислена, че тревожеше Лусинда. Представяше си го като синдрома на Вилхелм Тел, прицелваш се в ябълка, поставена на главата на жив човек. При най-малкото трепване на ръката забиваш стрелата право в челото на човека. Още от самото начало Лусинда си наложи да не обръща внимание на по-странните и груби забележки и коментари на Рене. Така ѝ се стори най-безопасно. Не искаше да каже или да направи нещо, което би застрашило отношенията ѝ с Джейсън. Знаеше, че за него тя е човекът, който го разбира и одобрява действията му, и той никога не се бои да сподели мислите си с нея.

* * *

Тъй като бе свободна през по-голямата част от деня, започна да си води бележки по романа „Буден или сънуващ“, който Джин ѝ бе предложила като следващия им проект — още едно изследване на душата на поредната жена. Без съмнение Джин имаше усет към хубавите книги. Лусинда толкова много хареса книгата, че си поръча и останалите четири романа, които Клаудия Мейсън бе написала.

На всичкото отгоре Джин бе подела истинска кампания, за да я убеди да отиде в Торонто по време на снимките.

— Време е да се отдалечиш малко повече от осемдесет километра от дома си — убеждаваше я тя предишната вечер, когато ѝ се обади по телефона от Бостън. — Ако не искаш да пътуваш със самолет, можеш да пътуваш с кола, да останеш там една седмица. Вземи и Илай! — предложи тя. — Сигурна съм, че няма да откаже.

— Ще видим.

— За дете ли ме вземаш? Не ми казвай „ще видим“, Ела. Просто го планирай. Снимките ще продължат пет седмици. Градът е прекрасен, храната е страхотна, магазините са невероятни, има много неща, които да види и да направи човек. Няма да повярваш колко е чисто. Не е необходимо да седиш и да следиш снимачния процес, за да

угодиш на Пит. Нощните снимки са само две нощи, което означава, че вечер ще имаме време да бъдем заедно, да вечеряме, да гледаме някое шоу, ще правим каквото си искаме. Много искам да дойдеш и не приемам отказ. Ще поговорим пак, когато се прибера у дома, което по всяка вероятност ще стане в четвъртък. Тези тъпанари от Лос Анджелис все отлагат уговорените срещи. А ти попитай Илай! Гарантирам ти, че ще е съгласен!

— Ще си помисля — отвърна Лусинда. — А сега ме остави на мира и върви да вечеряш с господин Понеделник. Ако не затвориш телефона, ще закъснееш.

— Хей! Аз съм филмова звезда. Нормално е да закъснявам за срещите си — засмя се тя.

— Разбира се, забравих. Колко съм глупава! Като че ли някога си закъснявала!

— Случвало се е. Добре де, тръгвам. Обичам те, Ела! Говори с Илай и го попитай! — отново й напомни, а после затвори телефона.

„Попитай Илай!“ „Ами, може би ще го направя“ — помисли си Лусинда, наля си втора чаша кафе и прегледа бизнес страниците на вестника. Но по всяка вероятност нямаше да говори с Илай. Едно съвместно пътуване предполагаше сериозна връзка, а тя съвсем не бе готова да спи с Илай. Не че не си го бе помисляла, напротив, беше й минавало през ума. Сънуваше, че имат сексуални отношения с естествена лекота. Това бе типично за сънищата, връзката им не бе обременена от странични разговори, от чувства, най-вече от онези, които я смущаваха, плашеха и пречеа на отношенията ѝ с него. Трябваше да признае обаче, че изпитваше все по-малки съмнения. Но щеше да отнеме време, може би цяла вечност, за да преодолее притесненията си. Ако връзката им имаше шанс да се развие, непрекъснато си повтаряше тя, това щеше да се случи, когато му дойде времето, съвсем спонтанно. Лили казваше: „Можеш да си мислиш каквото си искаш. Понякога, Лус, трябва да приемеш нещата за чиста монета, без да ги анализираш подробно“. Беше самата истина. Лусинда беше прекалено, дори болезнено аналитична, беше способна да анализира подробно всяка информация, която ѝ попаднеше, всяка случайно изпусната забележка, дори начина, по който беше изречена, понякога го правеше с дни, докато се убеди, че е разбрала правилно това, което хората са имали предвид. След толкова години, прекарани в

изолация и безкрайна самоанализа, ѝ бе много трудно да спре. Да, беше постигнала голям напредък, но не чак такъв, че да си позволи да покани Илай да я придружи на това пътуване.

Дочете вестника си и го сложи в синята кутия, остави чашата в мивката и се отпусна на дивана с черновата на сценария, който пишеше. Прегледа бележките си и препрочете следващата глава. Отбеляза си и важните страници, откъдето щеше да извлече или сцена, или част от диалог. В съседния двор някой включи косачка. Тъй като прозорецът ѝ беше отворен, след минута-две усети уханието на прясно окосена трева, смесено с мириса на бензин.

Щом чу, че компютърът изтананика, стана и отиде да провери електронната си поща. Беше получила бюлетина с новините, които бяха пълен абсурд — самолет се разбил в Световния търговски център. Отвори сайта и отиде на собствената си страница. „Как е възможно? — запита се тя и бързо прехвърли няколко сайта, търсейки повече информация. — Как е възможно самолет да се вреже в манхатънски небостъргач в ясен, безоблачен ден като днешния?“ Лили ѝ беше разказвала за военен самолет, който се врязал в Емпайър Стейт Билдинг през 1945 година. Била дъждовна, облачна сутрин, имало гъста мъгла. Лили била в Ню Йорк по работа и трябвало да лети за къщи същия следобед. Но погледнала през прозореца на апартамента си в хотел „Уолдорф“ и се обадила на Еди, за да го предупреди, че няма да може да се прибере, докато не се оправи времето. Не обичала да лети, както и не обичала да шофира, особено в лошо време. Както обикновено, щом взела решение да не пътува този ден, бързо ѝ доскучало. Затова взела чадър и излязла на разходка по Парк Авеню. Смятала да стигне до „Б. Алтманс“ и да поразгледа, а после да обядва в някое приятно ресторантче. Разказваше, че чула изключително силен шум, ръмжене на самолетен двигател в небето. Погледнала и била шокирана, когато видяла самолет, който летял много ниско.

„Шумът беше оглушителен — разказваше тя. — Изплаших се. Буквално залегнах на земята.“ А после чула удара...

Лусинда се обърна, за да погледне през прозореца. Небето, както и преди няколко минути, бе абсолютно безоблачно, съвсем синьо. Косачката продължаваше шумната си разходка, приближаваше се, после се връщаше обратно. Нищо не се беше променило.

Погледна отново монитора на компютъра, натисна бутона „презареждане“, за да види дали има нова информация. Сигурна беше, че това не е нещастен случай, че нещо не е наред. Порови се из Интернет три-четири минути и изведнъж спря. Каза си: „Колко си глупава! Какво правиш, по дяволите?“ — и грабна дистанционното на телевизора. Пусна го на Си Ен Ен и веднага я обзе страх и безпокойство. Камерата показваше една от кулите. Опита да се съсредоточи върху това, което съобщаваха, отхвърли мисълта за специални ефекти, компютърни изображения във филмите, които преди ѝ харесваха, а сега хвалеше в своята рубрика заради симулирането на ужасни бедствия — влаковата катастрофа в „Беглецът“, самолетната катастрофа в „Самолетокрушенецът“. И двете изглеждаха съвсем истински. Но този път не беше симулация. Беше реално и въпреки това с всеки изминал миг губеше връзка с действителността и смяташе, че е филмов трик. Но не. Беше реално. Превключваше от един канал на друг. Кадрите бяха едни и същи, но снимани от различен ъгъл, само водещите и гласовете на репортерите бяха други.

По Си Ен Ен казаха, че това е едната страна на северната кула. Отдалеч не изглеждаше чак толкова зле. Кулите бяха много високи и щетите сякаш бяха ограничени и овладени. Но камерата се приближи и разкри ужасяващи разрушения — цели етажи, погълнати от адски пожар, с огромни кълба гъст дим близо до покрива на сградата. Казаха, че се е случило в 8:47 сутринта. Дигиталният часовник на екрана в момента показваше 8:54. Репортерът събщи, че полетът е бил на американските аеролинии, врязал се в кулата с много висока скорост. Пилотът не направил дори опит да избегне сблъсъка със сградата. По всичко изглеждаше, че е бил умишлен.

Изведнъж краката ѝ се подкосиха, трудно си поемайте въздух, хукна към бюрото си, не откъсваше поглед от телевизора, докато прелистваше купчината книжа и документи, опитвайки се да намери листа с подробностите за полета на Джин. Не можеше да го открие. Списък с покупки; списък с неща, които да поръча по Интернет; списък с книги от библиотеката, списъци за какво ли не. Животът ѝ представляваше поредица от скапани списъци! Къде ли беше? Книжата се разпиляха по пода, плъзнаха се един върху друг, образуваха голяма купчина, истинска бъркотия. Взе слушалката на

телефона и я сложи на вилката. Отказа се да търси листчето и все побъркана и уплашена, се върна пред телевизора и се взря в екрана. 9:02. Смени на Ен Би Си, камерата показваше кулите. После, обзета от паника и ужас, видя как от дясната страна на екрана се появи самолет, направи лупинг и се вряза право в южната кула. Последва невероятен сблъсък, мигновена експлозия, придружена от оранжеви пламъци, отломките падаха от небето като дъжд. Хората на земята пищяха, бяха паникьосани и не можеха да повярват на очите си — после камерата като очи погледна нагоре към огнения ад. Смени канала. По Си Ен Ен гласът на Аарън Браун бе странно съдържан, изражението му бе доста спокойно, докато се опитваше да изрази с думи нещо, което бе почти невъзможно да се опише. Никой не бе преживявал подобно нещо, имаше го само по филмите. Това ужасяващо нападение се предаваше на живо по телевизията. Случваше се в реално време, но това го правеше да изглежда нереално, още по-трудно за възприемане и осмисляне.

Лусинда не можеше да мисли. Мозъкът ѝ отказваше да работи, главата ѝ щеше да се пръсне. Колкото и да се опитваше да се концентрира, не можеше да си спомни дали новият офис на Лорейн бе в северната или в южната кула. А Джин се бе качила в един от онези самолети — но на кой? Имаше ли някакво значение? Вече не. Никой не би оцелял след подобна катастрофа. Не ѝ се мислеше за това. Лорейн беше в една от кулите. Но тя бе умна, мислеше бързо. Щеше да намери начин да се измъкне, сигурно вече беше някъде долу, на улицата, и тичаше с всички сили. Лусинда се молеше да е долу и възможно най-далече, на безопасно място. Трябваше да мисли за Лорейн, а не за Джин и самолетите, за безбройните загинали.

Мади, Стивън и Майкъл работеха в центъра. Трябваше да им се обади, за да се увери, че са добре. Сети се за горката ядосана и уплашена Ан и се радваше, че не е жива, за да види това. Нещо толкова чудовищно щеше да я съсипе. Тя не притежаваше защитен механизъм, само гняв. А гневът бе безполезен, както и страхът. Лусинда погледна снимката, която толкова много харесваше, онази на малката Ан, после пак се загледа в телевизора.

Така ли започва краят на света? Вият сирени, хора се хвърлят в бездната от последните етажи на кулите, гъст дим се издига в небето като от изригнал вулкан?! Лусинда бе като парализирана, не можеше да

откъсне очи от екрана, през ума ѝ минаваха налудничави мисли, бяха я обзели страх и тъга, от които главата ѝ щеше да експлодира; смесваха се, объркваша се, ръмжаха. Беше прекалено жестоко, за да го възприеме, да го осмисли. Не съобщаваха броя на загиналите в самолетите и в печално прекрасните кули. Стотици, може би хиляди животи бяха изпепелени в адския пожар. Бетонът се бе превърнал в пепел, стъкло, хартия, парчета стомана, отломки от самолета летяха из въздуха като дъжд. Хората на улицата бягаха, някои поглеждаха през рамо назад, сякаш случайно са попаднали в този филмов сценарий. Тичаха на север към центъра на града или на запад към река Хъдсън в отчаян опит да се спасят, да намерят безопасно място, където да се скрият, да си поемат дъх и да се опитат да осмислят това, което се случва. На няколко преки хора със застинали от ужас лица гледаха нагоре към назъбените, бълващи огън дупки, зейнали от току-що разрушения бетон и стомана. Сложили ръце на устата си, широко отворили очи, без дори да мигат, при гледката на сринатите небостъргачи чужденците се вкопчваха един в друг и плачеха. Без да откъсват очи от кулите, хората се обаждаха на близките си по мобилните телефони, за да им кажат, че са добре, че ги обичат, и да ги предупредят да не се тревожат за тях. Някои възкликваха по телефона: „Боже Господи, пусни телевизора, виж какво става! Нападнаха ни. Във война сме...“.

Как може да се нарече или да се обясни събитие от подобен мащаб? Безоблачното синьо небе беше затъмнено от сиво-черни кълба дим. Огнени езици се показваха от дупките в сградите и от местата, където допреди малко са били прозорците. Репортерът тъжно заяви, че други два самолета на гражданската авиация са се отклонили от курса си и няма връзка с тях. Общо четири самолета; два се бяха врязали в кулите и два бяха в неизвестност.

Времето минаваше. От високите етажи на кулите скачаха хора, някои хванати за ръце, други сами. Хвърляха се от изпотрошените прозорци право в бездната под тях. Предпочитаха да паднат от стотици метри височина и да умрат на място, отколкото бавно, в агония в огнения ад. Носеха и опъваха предпазни мрежи, хората викаха, а репортерът се опитваше да надвика всички и съобщи, че излитанията и кацанията до и от Ню Йорк, Бостън и Нюарк са били отменени. Минутите по-късно всички летища в Ню Йорк бяха затворени. След това

управата на пристанището в Ню Йорк затвори мостовете и тунелите към града. После се заговори, че полет 77 на Американските аеролинии от Дълес, окръг Колумбия, за Лос Анджелис също е изгубен от радарите, няма контакт с него, смята се, че е бил отвлечен. Загубена е връзката и с полет 93 на „Юнайтид Еърлайнс“ от Нюарк за Сан Франциско. Отвлечен, отвлечен. Четири самолета. Имаше ли и други? Колко ли бяха? Какво означаваше всичко това? Крайният израз на омразата ли беше? Да отнемеш хиляди човешки животи за нищо; съобщение, което изпращат самоубийците, които се качват на автобуси или влизат в нощни заведения в Израел, опасани с бомби, превръщайки се в адска машина с налудничавата идея, че тези актове ще им осигурят място в рая. Що за изявление бе това? Подобни деяния говореха, единствено за фанатизъм и клане, за безсмислена смърт на толкова много хора. 9:26. Всички самолети бяха приземени — но дали не беше твърде късно? Още колко отвлечени самолета летяха към целите си? Дали нямаше цяла „армия“ терористи в кой знае колко отвлечени самолети, насочени срещу забележителности из цялата страна? Дали кулите не бяха едва началото? Къде щеше да е следващият удар? Атомни електроцентрали, небостъргачи в Лос Анджелис, Сан Франциско? Възможните мишени нямаха край, а в тях се намираха хиляди хора. Тя се потеше, трепереше, гърлото я болеше. 9:32. Нюйоркската фондова борса беше затворена. 9:43. Самолет се разбил в Пентагона. По Си Ен Ен веднага се включи Аарън Браун с картина от разстояние. От долните етажи на сградата излизаше дим. Джейми Макинтайър каза на Аарън, че евакуират Пентагона.

След това опасенията ѝ се потвърдиха: самолетът, който се бе забил в северната кула, бе полет 11 на Американските аеролинии от Бостън за Лос Анджелис с близо трийсет и осем хиляди литра гориво на борда. Беше подадена информация, че на борда е имало девет стюарда и стюардеси, двама пилоти и осемдесет и един пътника — включително и една дребна блондинка, вероятно облечена с дънки и тениска, която въобще не приличаше на голяма филмова звезда. „До Лос Анджелис пътуваха най-вече хора от филмовия бизнес“ — помисли си Лусинда. Продуценти, писатели или актьори, както и обикновени хора — във ваканция, на меден месец. Освен това в кулите работеха хиляди хора, по улиците също имаше хора. Пожарникари, полицаи, лекари, санитарии. Човек трудно приемаше подобни неща,

беше твърде ужасно, това беше удар върху човешкия разум. Трагедия, от която ти пресъхва устата и ти се свива сърцето; образите оставаха завинаги в съзнанието.

Лусинда стоеше като вцепенена, вперила поглед в екрана, шепнеше молитви за хората, които обичаше и нямаше да понесе, ако ги изгуби, и за онези в кулите и на земята, повтаряше своята мантра: „о-моля те-моля те-боже-господи-господи-господи-моля те-моля те“, а след това... 9:59. Случи се нещо невероятно. Умът ѝ не побираше онова, което виждаше. Върхът на южната кула се разклати застрашително, а след това се срути, като обърната обратно атомна бомба, от която излиза облак с формата на гъба. Кулата рухна, разпадна се на съставните си части с грохот, който разтърси земята, етажите се сринаха един върху друг много бързо. И в следващия момент вече я нямаше. Просто изчезна. Камерите показаха северната кула, горните ѝ етажи бяха забулени в дим. Всичко зад нея бе затъмнено от облак гъст дим. Но това не беше обикновен облак, обикновените облаци не съдържаха такива страшни елементи.

Лусинда седеше на ръба на дивана, беше сложила едната си ръка на устата, плачеше, явно пред нея се разкриваше истински апокалипсис, знаеше с абсолютна сигурност, че вече нищо няма да е както преди. Нищичко. От този момент всички ще са непрекъснато под напрежение. Невинността бе изгубена завинаги. Никой вече не беше в безопасност. Повтори несъзнателно молитвата си: „Господи-господи-господи — моля те-моля те-моля те. Нека да са живи“. Обеща, също като малко дете, че ще стори всичко, абсолютно всичко, само и само приятелите ѝ да са още живи.

„Моля те!“

Цареше хаос. Камерите показваха хората, разрушенията, отчаяните тълпи, които тичаха към безопасно място в учудващ порядък. Сети се за известния не особено приятен аудиоклип на трагедията в Хинденберг. Водещият Хърб Морисън извика: „Това е най-страшната катастрофа, която се е случила някога по света!... О, милостиви Боже, всички пътници, които крещат тук!“. Никой водещ в ефир не си позволяваше да покаже чувствата си — ако въобще изпитваше някакви чувства. Със сигурност изпитваха някакви. Но може би Хърб Морисън беше изключение, загрижен, чувствителен човек, който по някаква случайност работеше в радиото и се намираше

в Ню Джърси в деня на трагедията. Лицето на Аарън Браун не издаваше абсолютно никакви емоции, макар да изричаше, че това е невероятно трагично, шокиращо, ужасно, страшно. Но изражението му... Може би така е бил инструктиран от ръководството на телевизията: „Не показвай никакви емоции! Просто събщи извънредната новина“.

10:02. Небостъргачът „Сиърс Тауър“ в Чикаго бе евакуиран.

10:06. Четвъртият изчезнал самолет се разбил в едно поле в Пенсилвания.

Чувайки това, Лусинда веднага си помисли, че пътниците трябва да са се съпротивлявали, затруднили са похитителите, като не са им позволили да стигнат до целта си. Провинциална Пенсилвания не може да е била мишената на нападението. Най-вероятно са искали да ударят Белия Дом или Капитолия, но и тези сгради вече бяха евакуирани. Президентът бе качен на самолет и откаран на тайно място.

Времето минаваше, правеха се какви ли не догадки, непрекъснато идваше нова информация. В 10:15 засегнатата част от сградата на Пентагона се срути и имаше загинали хора. Непрекъснато сменяха кадрите — показваха ту окръг Колумбия, ту Манхатън, имаше и преки включвания от Пенсилвания. Средствата за масова информация се опитваха да се справят с нестихващия поток от информация. 10:24. Всички полети за Съединените щати бяха отклонени, главно за Канада. „Джин си отиде завинаги? Не може да е вярно... Не! Не!“

10:28. Северната кула внезапно се срина с невероятен тътен и само за четири-пет секунди, подобно на близнака си, вече я нямаше. Вдигнаха се огромни кълба дим. На улицата хората тичаха, за да се спасят от отломките и прахта, които като вълна ги застигаха. Манхатън бе обгърнат от задушливи сиво-черни облаци. Хората изникваха като призраци, посипани с пепел и прах, ходеха като зомбита. Дрехите им бяха скъсани, някои кървяха; всички се опитваха да избягат колкото се може по-далече. Бяха оцелели до известна степен.

Лусинда бършеше сълзите си с ръкава и не откъсваше поглед от екрана на телевизора. Изведнъж почувства нужда да поговори с баба си. Стана и отиде до телефона.

Гуин вдигна телефона, от строгия ѝ глас, типичен за англичанка, нямаше и помен. Тя дрезгаво изрече:

— Моля те, почакай минутка, Лусинда — и остави слушалката.

Лусинда чу как токчетата ѝ тракат, докато се отдалечаваше от телефона. След това се обади Елиз:

— Гледаш ли телевизия, *cherie*?

Тя прошепна:

— Да.

— Голяма трагедия. Аз съм... Нямам думи.

— Просто исках да чуя гласа ти — каза Лусинда, опитвайки се да се държи. Не успя и се разплака. — Джин беше в полет 11! А новият офис на Лори бе в една от кулите, но не мога да си спомня в коя.

— А, не! — тъжно възкликна Елиз. — Толкова е ужасно. *Je suis desolee.*^[1]

— Аз... не мога да говоря.

— Аз също — отвърна баба ѝ. — Идва ми твърде много.

— Не знам защо, но непрекъснато мисля за Ан.

— И аз също — призна Елиз. — Защо ли?

— Радвам се, че не е сред нас, за да види тази трагедия. Мисля, че нямаше да го преживее.

— Права си. — Баба ѝ беше изненадана. — Нямаше. Щеше да полудее от страх и притеснение.

— Знам, звучи странно, но сега я обичам. Когато вече е твърде късно.

— Да обичаш спомена за някого е нещо хубаво според мен.

— Ще ти се обадя пак по-късно. *Je t'adore*^[2]. — Лусинда затвори телефона и погледна през прозореца. Денят си оставаше прекрасен, небето продължаваше да е идеално синьо. Бе трудно да погледне човек живите цветове навън. От ярката светлина я заболяха очите, докато гледаше как вятърът повдига листата и поклаща цветята. А зад нея репортерите не спираха да съобщават за трагедията, която се разиграваше само на стотина километра. Как беше възможно отвън, зад прозореца ѝ, денят да е толкова прекрасен и спокоен, а в същото време хиляди хора да загубят живота си сред руините?

[1] Съжалявам (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Обожавам те (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Половин час по-късно тя отново бе седнала на дивана, вперила поглед в екрана на телевизора, не смееше да мръдне от страх да не би да пропусне някоя жизненоважна информация. Нямахме как да разбере дали ще има още нападения, или всичко приключи.

Някой звънна на вратата и тя се стресна. Скочи на крака, сърцето ѝ биеше силно, остана права за момент, не знаеше какво да прави.

После изтича, за да отвори. На прага стоеше Илай. Връзката му беше разхлабена, беше разкопчал най-горното копче на ризата си. Косата му беше разрошена, сякаш е духал силен вятър. Очите му бяха зачервени. Беше плакал. Тя се хвърли на врата му, благодарна, че е тук, до нея, дълго го държа в прегръдката си, не беше способна да каже и думичка. После го хвана за ръка и го въведе в къщата. Той постоя в коридора няколко секунди, веждите му се бяха сключили, сякаш и той изпитваше трудности да се изрази адекватно и разбираемо.

— Мани трябваше да е на официална закуска тази сутрин в кулите. — Замълча и я погледна.

— Той добре ли е? — развълнувана попита тя.

Илай бавно кимна с глава, сякаш това движение му причиняваше болка.

— Току-що говорих с него. Закъснявал за срещата и тъкмо излизал от метрото, когато първият самолет се забил в сградата. Бил пряк свидетел как се врязва в кулата и трябвало да тича, за да се скрие от падащите отломки. Веднага позвънил у дома, но не могъл да се свърже с мен — линиите са съвсем объркани. Изключвам мобилния си телефон, когато съм в старческия дом — в знак на уважение — и бях забравил да го включа. Сетих се едва когато се опитах да ти се обадя и не можах.

— Но аз току-що разговарях с баба. — Погледна бюрото си, сецайки се, че е захвърлила слушалката. Но не. Бе разговаряла с баба си след това.

— Телефонните линии са пълна скръб. С някои хора можеш да се свържеш, с други — не. Забрави за международните разговори. Както и да е, той е добре. Трябвало да отиде пеша чак до центъра. През цялото време се опитвал да се свърже или с мен, или с брат си, правел го през няколко минути. Свързал се първо с Раф. Но е добре — изрече тези думи и се задави. — Бях ужасен, че съм го загубил — призна и извади сгъната носна кърпичка от джоба си, за да избърше лицето си.

— Знам — прошепна тя, изненадана, че той показва чувствата си пред нея. — Джин летеше с полет 11, Илай. И не мога да се сетя в коя кула работи Лори. — Сведе поглед към разтрепераните си ръце. — Не знам какво да правя. Нищо не мога да сторя. Това бе полетът, с който пътуваше Джин! Сигурна съм. Не мога да намеря листчето, на което си записах, но тя ми каза, че ще лети с „Американ Еърлайнс“, а този полет бе единственият на тези аеролинии. Аз, а... — Поклати глава и отново впери поглед в екрана на телевизора. После погледна Илай, като непрекъснато си повтаряше молитвата. „Боже-боже-боже-моля те-моля те-моля те.“ — Цял живот сме били близки, като сестри, Илай... — само това успя да каже. Опита се да си представи бъдещето без Джин и се почувства празна.

Той я прегърна. Дълго време останаха така. Новините по телевизията вървяха, разказваха за ужас и страх, но и за хора, проявили хладнокръвие и героизъм. Хора, спасили се като по чудо, говореха с висок и писклив от възмущение глас как са избягали от ужаса, как са видели с очите си хора да скачат мигове преди и втората кула да рухне. Лусинда си спомни малката Джини Холдър, облечена в ужасни рокли, миниатюрно десетгодишно копие на Апай Уест, с дребничко и слабичко, все още неоформено телце, в училищното студио, която ѝ казваше:

— Ако искаш да постигнеш нещо в този бизнес, ще трябва да свалиш някой и друг килограм и да направиш нещо с косата си.

Шестгодишната тогава Лусинда ѝ отвърна:

— Аз просто обичам да гледам филми. Не искам да участвам в тях.

— Защо си тук тогава? — попита Джин.

А Лусинда ѝ обясни:

— Майка ми работи в това студио.

— О! Добре. Тогава какво ще кажеш за роклята ми? — Завъртя се бавно, за да покаже роклята си на черно-бели райета, дълга до коляното, с буфан ръкав и голяма бяла яка.

— Тя е... — Лусинда трябваше да намери подходящата дума. — Тя е великолепна.

— Нали? — Джини засия и застана мирно, едната си ръка сложи на хълбока, очите ѝ грееха от радост. Лусинда я хареса повече от всяко друго дете, с което се бе срещала, знаеше, че ще станат приятелки.

„Не може да е мъртва — помисли си сега. — Светът ще бъде студена, тъмна и мрачна пещера без лъчезарността на Джин.“ А Кат щеше да се срине без майка си. Дженива, и тя също като Елиз, щеше да се опитва да намери някаква логична причина едно дете да умре преди майка си. Това е ужасно, пълна лудост, причиняваше толкова силна болка. Най-после Илай каза:

— Имаш ли кафе, Лус?

Тя вдигна глава и го погледна. Бяха прекрачили бариери, които досега не бяха осъзнали. За пръв път я наричаше Лус.

— Да, имам.

— Едно кафе ще ми дойде добре — призна той. — Мога аз да го направя.

— Не, не. Аз ще го направя. — Всяка работа, дори и най-дребната, я караше да се чувства полезна, отвличаше мислите ѝ от случващото се съвсем наблизко, само на няколко часа път с влак. За миг се отнесе и се зачуди дали и влаковете са спрени. Как щяха да се приберат у дома хората?

— Ако имаш такава функция, можеш да прехвърлиш обажданията към мобилния телефон и да го включиш. За всеки случай.

— Да — съгласи се тя, доволна, че има кой да ѝ казва какво да прави. — Много добра идея. Ще го направя. — Отиде до бюрото и активира прехвърлянето на разговорите, а после каза: — Мобилният ми телефон е в кухнята. — Отново го хвана за ръка. Той ѝ вдъхваше увереност, осъзна го едва сега. Може би и тя му даваше някаква сигурност. Всички бариери, които се бяха появили между тях, бяха рухнали, защото не подлагаше на съмнение нуждата да се опре на него, да вземе ръката му в своята, да изпълни съветите му. Не се притесняваше как ще възприеме действията ѝ. Предишните ѝ страхове изглеждаха егоистични, дребнави, безсмислени. Дразненето за

незначителни неща, терзанията за начина, по който се изразява, по който изглежда, бяха глупави. Изненада се, че Илай не се притеснява да си поиска кафе, да ѝ предложи какво да направи с телефоните. Създадите се обстоятелства сякаш ги бяха сближили. Границите се размиваха, преградите, които сами си бяха поставили, рухваха. Събитията от сутринта изместиха баналните ежедневни проблеми на заден план, улесниха преминаването на връзката им на по-високо, по-различно ниво. Бяха се сближили в този трагичен момент, в който личните им терзания и притеснения се оказваха незначителни и дребни, едва ли си заслужаваха да им обръщат внимание. Трябваше да мислят за себе си и за хората, които обичат.

Тя се зае да направи кафе, съвсем забрави за мобилния телефон, пред очите ѝ беше вторият самолет, който се връза в южната кула. След това кулите рухнаха една след друга като на забавен каданс, от облаците прах и развалините се появяваха хора, покрити с прах и пепел, които приличаха на призраци. Тези картини се повтаряха непрекъснато в съзнанието ѝ, не можеше да повярва, че прави кафе, нещо толкова незначително, когато най-скъпите ѝ приятелки по всяка вероятност бяха загинали. Но не можеше да отиде там. Това бе врата, която се ужасяваше да отвори, много се страхуваше от онова, което се намираще зад нея. Затова виждаше само лупинга на самолета и пред очите ѝ сградите се срутواха. Наля вода в кафеварката, сложи филтър в кошничката и сипа кафе. Натисна копчето и я включи. Вършеше всичко машинално, като робот. Чуваше гласовете от телевизора, но за щастие не разбираше какво точно казват. Не би издържала, идваше ѝ прекалено много. „Джин, не може да си си отишла! Моля те, нека да не си си отишла.“

Илай махна зарядното от мобилния ѝ телефон и го включи. Погледна го и каза:

— Имаш съобщения, Лус. — И ѝ подаде телефона. Объркана, тя взе абсурдно малкия апарат — не беше много по-голям от старата кутийка за пудра на Лили — и погледна екранчето. Лампичката, която показваше, че са получени съобщения, примигваше.

— Направи го ти, моля те — с дрезгав глас помоли и му върна апарата. — Аз не мога.

Той отвърна:

— Няма проблем. Какви са ПИН кодът и номерът на достъп?

Тя му ги каза, наблюдаваше го, докато набира цифрите, а после слуша внимателно. Стори ѝ се цяла вечност. В един момент той се усмихна, след това стана сериозен. Натисна едно копче и каза:

— Има добри новини и не чак толкова добри. По-добре ги чуи сама.

— Не мисля, че ще понеса лошите новини, Илай.

— Нямах избор, Лус — отвърна той и ѝ даде телефона. — Просто натисни това копче и ги чуи.

Обзета от ужас, без да откъсва очи от него, тя направи това, което ѝ беше казал. Сложи телефона на ухото си. Беше доста шумно, а после тя чу гласа на Джин: „Шофьорът на лимузината ми толкова се стараеше да ме впечатли с чара си, с празни приказки, че се блъсна в едно такси. Докато всички разказвахме случката от своя гледна точка и си разменяхме номерата на застрахователните си полици, вече минаваше осем, а бяхме само на три пресечки от хотела. Когато най-после пристигнах на летището и двата самолета за Лос Анджелис бяха излетели. Затова си взех кола под наем в Логан, с която се прибирам у дома. Току-що чух по радиото за нападенията и знаех, че ще се побъркаш от притеснение, мислейки, че съм на този самолет. В момента е девет и половина, намирам се в някакъв затънтен търговски център до магистрала I-95, за да си купя мобилен телефон със зарядно устройство за колата. Звънях ти от летището, но не успях да се свържа. Телефонните линии навсякъде са скапани. Продавачът тук — кълна се, че е на не повече от единайсет години, направо дете — ми позволи да използвам телефона в магазина, но е страшно шумно, защото всички телевизори работят, така че не мога да чуя дори мислите си. И определено не мога да повярвам на очите си. Сега отивам в колата под наем, за да включа тази джаджа в зарядното. Ще ти звънна пак, ако разбере как се борави с това нещо. Знаеш, че не съм на ти с техниката. Но съм добре, Лус, така че не се тревожи. Пътувам към дома. Обичам те, скъпа. Чао“.

Пое си дълбоко въздух, сълзи на облекчение потекоха по бузите ѝ, започна следващото съобщение. Беше от Рене, гласът ѝ бе напрегнат и тих:

„Не мога да се свържа с теб по телефона, така че се надявам да получиш съобщението ми. Връщам се от Ню Хейвън и ще взема

Джейс от училище. Това е истински кошмар. Ще ти се обадя по-късно.“

Господи! Напълно бе забравила за Джейсън. Предположи, че всички училища са отменили учебните занятия, но въпреки това съвсем бе забравила за него. След това чу гласа на Катания, който трепереше, бе изпаднала в истерия:

„Лус, много ме е страх. Не мога да открия мама. Баба каза, че си идва, щом синът на госпожа Уейнбърг пристигне. Не иска да оставя старата жена съвсем сама. И баба много се притеснява за мама, но се държи така, сякаш всичко ще е наред. Тя беше в северната кула, но мисля, че офисът ѝ не беше на високите етажи, където самолетът се е разбил. Ще ми се да отида в центъра и да я потърся, но не смея да изляза от къщи да не би да се обади. А и не знам къде да я търся. Не знам какво да правя. Госпожа Гарсия ме покани да сляза долу у тях, но не искам да се отдалечавам от телефона. Моля те, обади ми се, Лус. Моля те.“

Следващото съобщение беше пак от Джин: „Е, сега е десет и петнайсет, спряла съм на една отбивка и се опитвам да схвана как работи това идиотско нещо. Ще ми се да си беше включила мобилния, но сигурно дори не си разбрала, че телефоните са прекъснати. По магистралата почти няма коли. Образуваха се дълги колони от камиони със запалени двигатели. Шофьорите са в тях, адски притихнали и гледат по телевизията случващото се. Някои пък се редят на опашка пред обществения телефон, за да се обадят у дома. Двама даже плачеха, когато казваха на съпругите или децата си, че ги обичат. Видях ги, като се отбих до кафенето на паркинга да си взема едно кафе. Момичетата, които работят в заведението, плачеха. Току-що се сетих, че новият офис на Лори е в Търговския център. Моля се на Бога да е добре. Направо ужасно. Всички са потресени, сякаш са били халосани с тухла четворка. Добре, трябва да тръгна. Ще пристигна след два-три часа“.

Последното съобщение беше от Катания, която плачеше: „Включи си мобилния и ми се обади, Лус! Умирам от страх за мама. Пък и синът на госпожа Уейнбърг още го няма и баба не може да си дойде. Имам нужда от теб, Лус!“.

Лусинда прекъсна и внимателно остави телефона на масата.

— Обади се на Кат — тихо каза Илай.

— Джин е изпуснала самолета — глупаво промълви Лусинда.

— Знам. Чух. И на мен камък ми падна от сърцето. А сега се обади на Кат, Лус. Тя има нужда от теб. Ако не възразяваш, докато ти говориш с нея, аз ще се обадя на Елиз да ѝ кажа, че Джин е жива и здрава.

— Разбира се, че не възразявам. Защо дойде, Илай?

— Знаеш защо — спокойно отвърна той.

Тя се замисли няколко секунди. В най-трудните мигове в живота си човек има нужда да е с хората, които най-много обича. След това в знак на благодарност и признателност тя се сгуши в него, вдъхна вече познатия ѝ аромат на „Джууп“, чувстваше се сигурна в обятията му. Общуваха без думи, а ароматът на капещото в каничката кафе се носеше из въздуха. Тя се отдръпна, но не откъсна поглед от него и седна на масата. Опита се да каже нещо, но от устата ѝ не се отрони дума, преглътна, после поклати глава, сведе поглед, за да се поуспокои, доколкото бе възможно, и набра номера на Катания.

Момичето беше много уплашено. Като чу в какво състояние е, Лусинда разбра, че трябва да говори спокойно, за да не плаши повече Катания.

— Скъпа, баба ти скоро ще е при теб. Не искам да задържам дълго линията да не би майка ти да се опитва да се свърже с теб. Кат, моля те, чуй ме! Поеми си дълбоко въздух. Нали? — Тя чу как Катания вдишва. — Чудесно. Още веднъж, скъпа.

— Добре, Лус — момичето отново си пое дълбоко въздух. Погледна Илай и чу, че той разговаря с Елиз на френски. Беше странно — той изглеждаше мил, внимателен, уравновесен. Точно в този миг един банален стар израз придоби нов смисъл. Илай ще бъде любовта на живота ѝ. С Кърт бе преживяла приятни моменти, той бе младежката ѝ страстна любов.

Чувствата ѝ към Илай бяха разтърсващи и силни, многопластови и доста сложни. Зародиха се постепенно в седмиците, последвали случайната им среща на паркинга пред онзи ресторант в Уестпорт. От тогава ставаха все по-силни. Едва сега, точно в този момент напълно осъзна тази истина. Харесваше абсолютно всичко у него.

Отново се съсредоточи върху разговора си с Катания и каза:

— Добро момиче. Прехвърли обажданията от стационарния на мобилния си телефон и слез у госпожа Гарсия. Точно сега не е хубаво

да оставаш сама. И моля те, Кат, стой далеч от телевизора. Не гледай вече. Само ще се уплашиш и разтревожиш още повече.

— Но всички канали само това дават — изплака Катания.

— Знам, скъпа. Точно затова искам да го изгасиш.

— Ами ако идват още самолети? Всички може да загинем.

— Не вярвам, че ще се случи, Кат. Мисля, че трябва да слезеш долу още сега. Ще ми се обадиш ли, моля те, щом разбереш нещо за майка си?

Катания изхлипа, а после успя да изрече:

— Добре. Ще ми се да си тук, при мен, в този момент, Лус.

— Знам, скъпа. Знам. С теб съм — с цялото си сърце.

— Сама ли си, Лус?

— Не, Илай е при мен.

— Хубаво. И ти не бива да си сама.

— А сега слез у госпожа Гарсия. Разбра ли?

— Да, добре. Мислиш ли, че мама е добре?

— Моля се да е жива и здрава, Кат. Обичам те и ще чакам да ми се обадиш.

— И аз те обичам — отново през сълзи прошепна Катания и затвори телефона.

— Мади, Стивън и Майкъл са добре — каза ѝ Илай. — След часове упорито издирване Стивън най-после открил мобилния телефон на Гуин и се свързал с нея. Всички членове на семейството са налице.

* * *

Лусинда никога през живота си не бе изпитвала подобна нарастваща тревога и страх. Седеше на дивана до Илай, пиеха кафе и гледаха репортажите по телевизията. В дванайсет и петнайсет обявиха, че Съединените щати са затворили някои гранични пунктове с Канада и Мексико. Миг-два по-късно казаха, че въздушното пространство на Съединените щати е отворено само за военни и спешни полети. Само два-три самолета все още предстоеше да кацнат в Канада.

— Заклучват „вратата на хамбара“ — уморено каза Илай.

В същия момент входната врата се отвори и нахълта Джин.

Без да каже и дума, Лусинда скочи, прегърна приятелката си и я повдигна от пода. Джин, която едва ли тежеше много повече от Джейсън, не се възпротиви, а обгърна врата на Лусинда и сложи глава на рамото ѝ.

— Мисълта, че си си отишла, беше непоносима — прошепна ѝ Лусинда.

— Мислиш ли, че не го знам? — отвърна Джин, когато тя я пусна на земята. — Точно затова непрекъснато се опитвах да се свържа с теб. Вече здраво стъпила на пода, тя отиде да прегърне Илай.

— Знаех си, че ще те заваря тук. Синът ти добре ли е?

— Добре е — отвърна той. — Благодаря ти, че попита, Джин.

— Има ли още кафе? — Млъкна и се обърна, за да погледне телевизора. — Може ли да го спрем, да си починем за малко? Главата ми ще се пръсне.

— Добра идея — съгласи се Илай и взе дистанционното. — Поговорете си на спокойствие, а аз набързо ще приготвя нещо за хапване. — Свали вратовръзката си и я пъкна в джоба, после съблече и сакото. — Хайде — каза, навивайки ръкавите си. — Седнете, аз ще ти донеса кафето, Джин.

Тя отново го прегърна, а после седна тежко на дивана.

— Мили боже! — уморено прошепна. — Казват, че седем-осем хиляди души са загинали в кулите. Стотици пожарникари, десетки полицаи. Това е истински филм на ужасите.

— Гледах всичко по телевизията — отвърна Лусинда и отново седна на дивана, погледът ѝ инстинктивно се насочи към екрана на спряния телевизор. — Все си мислех, че са някакви специални ефекти. Кат не е на себе си. Няма никакви новини от Лори.

— О, по дяволите! — поклати глава Джин. — Трябва да е добре. През целия път си мислех за нея. Имам ужасното предчувствие, че всички имаме близки или познати, които са били или в кулите, или в самолетите. — Покри лицето си с ръце, сякаш искаше да премахне умората, а после продължи: — Трябва да направя нещо за шофьора на лимузината. Не можеш да повярваш как ми лазеше по нервите този глупак, от сутринта ми досаждаше с глупавото си бръщолевене.

— Имаш лош период. — Лусинда даже успя да се усмихне.

— Меко казано. Но безспирното му бърбрене спаси живота ми. Невероятно е. Трябва да му се отблагодаря по някакъв начин. Не мога

да реша дали да му дам пари, или да му купя хубав подарък. Май по-добре да му дам нари. Ти какво ще кажеш?

— Подарък, Джин. Може да изтълкува погрешно това, че му даваш пари.

— Да, права си. Някакъв скъп подарък, ръчен часовник например.

— „Картие“ — предложи Лусинда.

— Да, с посвещение и датата. Чудя се дали осъзнава какво е направил.

— Съмнявам се. Сигурно просто се чувства адски неудобно, че се е блъснал в таксито.

— Сигурно. Ще се обадя в компанията за лимузини, да им кажа, че това момче е герой. — Отпусна глава на облегалката на дивана и продължи: — Никакви новини ли няма от Лори?

— Никакви. Кат направо е съсипана. Госпожа Гарсия я поканила да отиде у тях, но тя не е посмяла да се отдели от телефона да не би Лори да се обади. Казах ѝ да вземе мобилния си телефон и да отиде у госпожа Гарсия. Кат току-що ми каза, но пак забравих в коя кула е била. Мисля, че просто не искам да го запомня.

— Аз също. А Джен къде е?

— Последната информация, която имам, е, че още е при госпожа Уейнбърг. Синът ѝ всеки момент трябва да пристигне и Джен ще се прибере да чакат новини заедно с Кат.

— Горката Джен, сигурно е на път да полудее от притеснение. На нейно място бих се побъркала.

— Непрекъснато си повтарям, че Лори е добре, че е успяла да се измъкне. — Лусинда стисна ръце, пред очите ѝ непрекъснато изникваха кадрите на срутващите се кули. — Няма да приема друго, Джин. Не мога да го направя. Докато не се уверя в обратното, ще продължавам да вярвам, че е жива и здрава.

— Аз също. Илай сам ли дойде или ти му се обади?

— Сам дойде.

— Той е много специален човек, хлапе.

— Така е. Знаеш ли какво осъзнах тази сутрин? Докато гледах по телевизията какво става, колко много хора загиват, изведнъж всичките ми притеснения и задръжки ми се сториха смешни и изключително незначителни и маловажни. Да изказваш различно мнение, да се

притесняваш за това какво казват хората и какво всъщност означават думите им, това е направо срамна загуба на време. Животът може да свърши за секунди, съвсем неочаквано. Мисля си за хората, които са били в северната кула — седели са на бюрата си, може би са говорили по телефона или са закусвали кифличка с кафе — една обикновена сутрин. И като гръм от ясно небе, просто ей така, тях вече ги няма. Завинаги. Човек, който е бил в една от станциите на метрото, казва, че температурата при пожарите е била над четири хиляди градуса. Получило се е нещо като мигновена кремация. За семействата им не е останало нищо. Няма тела, които да идентифицират, няма начин да разберат със сигурност, дали техните съпрузи, деца, съпруги, майки и бащи наистина са загинали. Не мога да си позволя да пропилявам повече от времето, което ми е отредено, да се безпокоя за неща, които са направо смешно дребни в сравнение с това, което се случва. Не мога да го направя. Би било непростим егоизъм от моя страна, прекалено голям лукс, за да си го позволя.

Джин впери поглед в приятелката си. После се протегна, хвана ръката на Лусинда и каза:

— Трябва да ти призная нещо. От много отдавна искам да ти кажа, но все отлагах, защото се страхувах, че много ще ми се разсърдиш.

— Това никога няма да стане.

— Повярвай ми, може да се случи и още как. Става дума за нещо много сериозно.

— Каквото и да е, обещавам да не се ядосам.

— Обещавах ли?

— Да.

— Добре тогава. Работата е там, че много се страхувах да не се вбесиш.

— Знам.

— Веднъж се бяхме събрали на вечеря с всичките приятели-гейове в дома на Хък. Хък е гримьорът ми. Помниш ли го?

— Да.

— Както и да е, приятелят му Саймън също беше там, както и още две-три момчета. Наистина страхотни момчета, хора, на които имам пълно доверие. Разбираш ли ме?

— Да.

— Говорехме си след вечеря и Саймън спомена, че отдавна търсят, но все не могат да попаднат на талантлив човек, който да пише рецензии за филмите им.

— Саймън ли? О, боже мили! Ти си била! Ти си му казала за мен.

— Да. Аз го направих. Сърдиш ли ми се?

— Не. Просто съм... страшно изненадана. Все не можех да си обясня как са разбрали за мен, как са ме намерили... Джин, защо си си помислила, че това ще ме ядоса и вбеси?

— Хлапе, човек никога не знае как ще реагират другите в дадена ситуация. Ти бе най-подходящият човек за тази работа, иначе талантът ти отиваше на вятъра. Но по този начин разкривах самоличността ти, нарушавах твоята анонимност. Знаех много добре какво е мнението ти по този въпрос, почувствах се така, сякаш поставям приятелството ни на карта. Работата бе направо идеална за теб, а ти бе идеална за тях. И не сбърках, нали?

— Не би могла да си по-права.

Джин въздъхна:

— Боже, какво огромно облекчение! Бях спокойна, но все пак имах и известни опасения, че може и да ме убиеш.

— Не, много съм ти благодарна. А и виж какво направи за Супербой.

— Съжалявам, но тази заслуга е изцяло твоя. Ти го направи известен. Аз нямам нищо общо.

— Добре де, добре. Аз бях. Благодаря, Джин. — Лусинда се наведе и я целуна по бузата. — Постъпила си доста смело, Джин, затова толкова много те обичам.

Илай се появи на прага и каза:

— Храната е готова.

— Тъй вярно! — отдаде чест Джин.

— В кухнята.

— Моля? Няма ли рум сървиз? — духовито отбеляза тя.

— Не предлагам рум сървиз. — Той се усмихна и ги остави сами.

— Само да си посмяла да ми кажеш, че не си луда по този мъж — рече Джин.

— О, наистина съм луда по този мъж — призна Лусинда. — Направо съм безумно влюбена в него.

— О, добре, стига да не е нещо сериозно.

Очите им се срещнаха за един миг, а после те се усмихнаха една на друга.

* * *

Седнаха на масата сериозни и тихи, а Илай донесе поднос със сандвичи и каза:

— Трябва да хапнем.

Джин се облегна с лакти на масата и подпря брадичката си с ръце:

— Защо?

— Защо ли? — повтори той. — Защото теб — посочи Лусинда — ще те заболи главата, ако не се храниш. А ти — показалецът му се премести към Джин — си шофирала... колко? Четири часа и половина? И колко кафета си изпила?

— Четири.

— Ще ви заболят главите. Ще ви прилошее, ще ви се доповръща, освен това че ще получите сърцебиене. — Поднесе им платото. — Моля ви, направете ми удоволствие и хапнете.

— Добре. Когато си прав, не може да ти се отрече. — Джин сложи половин сандвич с риба тон в чинията си.

И Лусинда взе половин сандвич, съмняваше се, че ще успее да хапне нещо. Падащите кули непрекъснато бяха пред очите ѝ, не преставаше да се надява и да се моли Лорейн да не е била в някоя от тях.

— Направих прясно кафе — каза Илай, — но, Джин, може би е по-добре да пиеш вода. Ако изпиеш още едно кафе, ще се почувстваш още по-напрегната. Няма да можеш да спиш, колкото и да си уморена.

— Вода, моля.

— Лус? Ти какво искаш?

— Аз...

Мобилният ѝ телефон звънна. Тя веднага скочи и отиде до шкафа, за да го вземе.

— Луси, Дженива се обажда — звучеше уморена, но не и отчаяна. Лусинда прие това като добър знак.

— Намерихте ли Лори? Имате ли новини от нея?

— Обади се преди около половин час. Херман отиде с мотоциклета си до болница „Сейнт Винсът“, за да я вземе. Има само няколко драскотини и краката ѝ са доста наранени, слизала е боса шейсет и седем етажа по бетоновите стълби.

— Боса ли?

— Тъкмо си сваляла кецовете, когато първият самолет се врязал в сградата. Не се поколебала, грабнала чантата си и хукнала към противопожарния изход. Жива е, Луси. Само това е от значение.

— Много се радвам, много! А ти, Джен? Добре ли си?

— Вече съм добре. Малко съм уморена и замаяна. Часове наред потисках страховете си, всяка минута ми се струваше цяла вечност, опитвах се да не мисля за най-лошото. Ще ми се да си легна в леглото и хубавичко да се наплача. Ще го направя по-късно, след като видя детето си, след като се уверя със собствените си очи, че е жива и здрава. Страх ме е да не би да има още нападения.

— Всички се опасяваме от същото. Как е Кат? Ще ми се да можем да съм до нея в този тежък момент.

— Постъпи много добре, като я накара да слезе при семейство Гарсия. Това дете е на ръба на психически срив. Денят бе ужасен, ужасяващ. Целият град е в шок и скръб. На връщане от госпожа Уейнбърг видях, че улиците са пълни с хора, тръгнали пеша от центъра към домовете си, повечето плачеха, дори и мъже. Никога не бях виждала подобно нещо. В църквата има служба тази вечер. Изпитвам нужда да отида, да благодаря на Бога.

— Ако бях при вас, щях да дойда с теб. Много ти благодаря, че ми се обади да ми съобщиш. Предай на Лори и Кат, че ги обичам. Ако имате нужда от нещо, ако мога да направя каквото и да било, обадете ми се.

— Не си сама, нали, Луси? — попита Дженива, повтаряйки като ехо притеснението на Катания.

— Не. Илай е тук. Джин също.

— Добре. Днес никой не бива да е сам. Обичам всички ви. Ще ти се обадя по-късно, да ти кажа как сме.

— Моля те. Ще ти бъда благодарна. Обичам те, Джен.

Лусинда затвори телефона.

— Лорейн е добре. Херман пътува към болница „Сейнт Винсът“ да я вземе. — Върна се на масата и повтори онова, което

Дженива ѝ бе казала. Още по-силно я обзе чувството, че гледа кадри от филм. Това чувство не я напускаше от самото начало, още когато получи първите новини по Интернет. Сега, след като вече знаеше, че приятелите ѝ са живи и здрави, внезапно се почувства изтощена и все още напрегната. Всичко правеше с невероятни усилия, дори повдигането на сандвича, за да си отхапе от него. Реакциите и движенията на Джин и Илай също изглеждаха забавени.

— От шока е — обясни той, сякаш бе проникнал в съзнанието ѝ и бе прочел мислите ѝ. — Последниците са отпадналост и умора.

— Чувствам се изтощена — призна Лусинда. — Джин, можеш да останеш тук тази нощ, ако искаш.

— Благодаря ти, но трябва да купя някои неща от първа необходимост и ще отида да си взема кучетата от приюта. Единственото, което искам, е да съм си у дома с моите момчета. — Замълча за малко, после продължи: — Знаете ли, чудя се дали някога ще мога пак да се кача на самолет.

— Мисля, че всички се питаме същото — каза Илай. — Аеролиниите и туристическият бизнес ще пострадат от това, което се случи днес. Никой няма да се чувства в безопасност, когато трябва да лети. Последниците ще бъдат ужасяващи за всички. Застрахователните компании ще понесат големи загуби — ще се получи огромен „ефект на снежната топка“.

Настани тишина, всички се бяха замислили върху думите му.

Почти не ядоха от сандвичите. Илай намери фолио и сложи таблата в хладилника. После и тримата излязоха навън, следобедът бе прекрасен — небето бе все така ясносиньо. Примигваха срещу слънцето, сякаш излизаха от дълъг тъмен тунел. След като се прегърнаха и си обещаха да се чуят по-късно вечерта или на следващата сутрин, Джин си тръгна с колата под наем.

— Искаш ли и аз да си вървя? — попита Илай, поглеждайки часовника си. Минаваше три часът.

— Не, бих искала да останеш — отвърна Лусинда, — освен ако нямаш домашни посещения на пациенти.

— И аз бих искал да остана. Ако има спешен случай, ще ми съобщят по пейджъра.

— Много странно — каза тя, отправила поглед към небето. — Очаквах навън да е тъмно и мрачно. Не като през нощта, но все пак

мрачно. Да отидем да видим баба.

— Страхотна идея. Може ли първо да се измия?

— Разбира се. Заповядай в някоя от баните. А аз ще ѝ се обадя да я предупредя, че ще отидем.

Елиз каза:

— Много ще се радвам да ви видя. Преди няколко часа освободих Джин и я изпратих да си ходи у дома. А Ерика цял следобед е тук и гледаме телевизия.

— Какво ще кажеш този път ние да донесем нещо за ядене и да ви нахраним за разнообразие?

— Би било прекрасно, *cherie*. Много мило от ваша страна.

— Ни най-малко. Идваме след малко. Имаш ли нужда от нещо?

— Само да те видя.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Илай прие предложението ѝ той да шофира, когато си тръгнаха от дома на Елиз. Чувстваше се толкова спокойна, когато той беше зад волана, че дори задрямаше, събуди се едва когато колата спря.

— Къде сме? — попита, надигна се и погледна през предното стъкло.

— Калф Пастчър Бийч. Виждам, че не съм единственият, на когото му е хрумнала тази идея.

Хванати за ръка, те отидоха до кея и се присъединиха към десетките хора, които гледаха през пролива „Саунд“.

Пожарите, които бушуваха в засегнатия район, където преди няколко часа се издигаше Световният търговски център, се виждаха сред облака дим, надвиснал над Манхатън.

Чуваха се само вълните, които бавно се плискаха в брега, а после отново се отдръпваха към океана. Лусинда се сети, че Дженива е на религиозна служба, и си помисли, че и събирането на хора тук, на плажа е своего рода служба. В тази топла вечер всички бяха обзети от страх и мъка. Никой не изразяваше с думи тези чувства, но те бяха осезаеми, както се усещаше мирисът на изгоряло, който вятърът носеше.

Хората, които обичаше, бяха живи и здрави. Изглеждаше истинско чудо. Бяха загубени не само човешки животи, а и доверието, и увереността на хората в личната им сигурност и безопасност. Винаги може да се случи злополука. Но това, което бе станало тази сутрин, бе всичко друго, но не и случайна катастрофа. Целите и денят бяха избрани специално за нападението. Посланието беше предадено успешно: „Не сте в безопасност. Прословутата ви сигурност е само една илюзия. Ще разбием илюзиите ви, нещо повече, ще унищожим самите вас. Много хора ще загубят живота си, страшно много“.

Бе много трудно човек да разсъждава логично и разумно на фона на пълното безумие, което цареше наоколо. Безумия на терористи, готови да умрат заради вярата си. Единственият начин да бъдат спрени

фанатиците бе да разбереш начина им на мислене. Но дори и тогава няма никаква гаранция, че ще бъдат разубедени. Когато човек е решен на нещо, е почти невъзможно да го разубедиш. Да вземем леля Ан например. Една прегръдка бе в състояние да я разстрои, да обърка плановете ѝ.

Когато седнаха в колата, Лусинда попита:

— Какво те накара да дойдем тук, Илай?

— Предполагам, че исках да видя случващото се с очите си. От телевизията човек не може да добие истинска представа за нещата. А те са твърде сериозни и от интелектуална, и от емоционална гледна точка. Знам го. Но исках сам да преценя мащаба на трагедията. Водихме подобен разговор преди няколко месеца, когато за пръв път вечерях у вас. Говорехме за смъртта, за това, че трябва да я изучим много подробно, да я „огледаме“ отвсякъде и да се опитаме да намерим някакво разумно обяснение за нея като част от живота ни. Но не мога. Просто е невъзможно.

— Сецам се — потвърди Лусинда.

— Доколкото си спомням, ти каза, че смъртта е твърде необятна, за да я възприеме човек в цялата ѝ същност. Все едно да седиш в подножието на планина и да се опитваш да я обгърнеш с поглед цялата. Това е истина, която важи и сега. Но подобна чудовищност — трябваше да добия представа за мащабите, за да мога да поставя чувствата си в някакъв ред.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Изпитвам противоречиви чувства — ядосан, но и тъжен, облекчен, но и уплашен. Чувствам се егоист, защото синът ми е жив и здрав и съм щастлив. Виновен, защото днес много хора загубиха синовете си завинаги. Ядосан съм от това безумие.

— Не мисля, че е егоистично да се радваш, че синът ти е добре. Колко трябва да загуби човек през живота си? Тук не съм съгласна с Библията, че човек трябва да понася всички несгоди, без да губи вярата си в Бог. Не мисля, че съдбата трябва да бъде подлагана на изпитание, като лишаваш някого от всичките му ценности. Но аз не съм много религиозна.

— О, мисля, че си — не се съгласи той. — Само защото не членуваш в дадена организирана група, не означава, че ти липсва вяра. Като се замисли човек, страшно много зло е извършено и се върши уж

в името на религията и праведността. Смятам, че истинската религия е система от поведенчески правила; начинът, по който се отнасяш с другите хора.

— Искаш да кажеш да се държим с другите така, както искаме те да се държат с нас.

— Малко хора се държат достойно и почтено, Лус. В моменти като този хората се осъзнават. Нещо на примитивно ниво ни кара да се сближим, да споделим мъката си един с друг. Но има и хора, които ще потърсят начини да се облагодетелстват от случилото се днес. Неизбежно е. Виждат шанс да забогатеят и ще се възползват от него. Повечето ще сметнем тази постъпка за осъдителна. Но хората на изкуството, крадците, хората с камък вместо сърце сигурно смятат, че е напълно оправдано, защото имат неморалното усещане, че са прави секунда-две, че във всяко добро нещо, винаги, абсолютно винаги има и елемент на зло.

— Такава е човешката природа, Илай.

— За съжаление си права. Цял живот си блъскам главата над този въпрос. Не ме задоволяват прекалено опростените и елементарни понятия за добро и зло в Райската градина. Интелигентността няма нищо общо, защото съм срещал изключително интелигентни хора, които са абсолютно безскрупулни, които не се интересуват от другите. Срещал съм добри, честни и мили хора, които работят като продавачи в супермаркети, паркират коли, дори просят по улиците.

— Щом разсъждаваш така, защо ходиш на църква? — попита тя.

Той се усмихна уморено:

— Първо, честно да си призная, защото обожавам църковната музика. Може точно църковният хор да представлява истинската религия.

— Може да е просто музика, нищо повече.

— Не — каза той. — Тя е любов.

— Сигурно си прав. Мисля, че вече е време да тръгваме, Илай.

— Добре. — Той завъртя ключа, запали двигателя, сложи си колана, включи фаровете и даде на заден ход.

Когато се върнаха в дома ѝ, мислите и заключенията, до които бе стигнала тази сутрин, се изясниха в съзнанието ѝ и тя каза:

— Остани тази вечер при мен, Илай.

Изненадан, той попита:

— Наистина ли го искаш?

— Наистина. Искам да останеш.

— Аз също. Не е нужно да се случи нещо между нас.

Смехът ѝ изненада и двамата.

— Трябва да се случи. Рано или късно.

— А! — възкликна той, слизайки от колата. — Клаузата, която позволява да се измъкнеш от поетия вече ангажимент.

— Всъщност — отвърна тя — това е само в моя полза. За всеки случай.

— Точно заради това казах, че не е нужно да се случва каквото и да било между нас.

Тя отключи вратата, влезе вътре и каза:

— Ще си взема душ. Направи ми услуга и заключи тук долу, а после се качи горе при мен.

* * *

Чу, че в банята за гости тече вода. Не бе сигурна защо (Илай не бе човек, който ще влезе при нея просто ей така), но заключи вратата на банята. После застана под душа. Бе толкова нервна, че едва се движеше. Не можеше да пази равновесие. Чувстваше се безчувствена и недодялана. Устата ѝ беше пресъхнала; сърцето ѝ биеше толкова учестено, че ѝ се виеше свят. Опря се на стената с ръка, затвори очи и си спомни всичко, което бе казала на Джин този следобед. Беше заявила какви са намеренията ѝ и се почувства задължена да удържи на думата си.

„Какво значение има това? — попита се тя. — Не е състезание.“ Нямахше какво да доказва. Ставаше дума за обещание. Но отдавна поетите ангажименти не означаваха нищо в живота ѝ и се запита дали наистина знае какво прави.

После си спомни първата вечер, когато Илай дойде в дома ѝ, стояха на алеята за коли и разговаряха, той ѝ разказа за съпругата си. „Случи се сякаш на много бавни обороти. Първо се появи мъничката бучица на гърдата ѝ, последваха частична мастектомия, химиотерапия, лъчетерапия.“ Господи, понякога загряваше толкова бавно! Онази вечер ѝ бе намекнал, че лично познава „обезобразеното“ женско тяло;

години наред е живял с такава жена. Било е без значение за него, защото — Джин се оказа права — се интересуваше от личността, не от външната обвивка. Всеки с що-годе прилично зрение и средностатистически коефициент на интелигентност би я погледнал и веднага би установил, че не просто има малки гърди, а че те въобще липсват. Той от самото начало е знаел и това е било без никакво значение за него.

— О! Значи не съм обект на страст — бе се пошегувала тя, а после се шокира от собствената си дързост.

Той се бе засмял.

— Не бъди толкова сигурна в това. Зависи какво разбираш под „страст“. Възхищавам се на интелекта ти.

Най-лошото, което би могло да се случи, е единият или и двамата (по всяка вероятност и двамата според нея, опитваше се да бъде реалистка) да се чувстват неудобно и изживяването да не е чак толкова страхотно. Но ако оцелеят след първия път, нещата биха могли да потръгнат. Тя не виждаше защо да няма и втори път. Въпросът бе да преодолее притеснението си първия път, да се разкрие напълно и докрай.

Най-после, малко поуспокоена, тя спря душа и излезе от ваната, пресегна се да вземе хавлиена кърпа. Чу музика. Той бе пуснал радиото. „Какво правя сега, по дяволите?“

— Олекна ми — извика той. — Щях да се обаждам на подводен спасителен отряд!

Тя се засмя и взе хавлиения си халат.

— По-добре лампите да са изгасени! — извика му в отговор.

— Тъмно е като в рог!

— Добре! Нека да си остане така! — Тя пое си дълбоко въздух и отвори вратата. Малко бе преувеличил. Завесите не бяха спуснати и лампата отвън хвърляше светлина върху седналия на леглото Илай.

— Нервен ли си? — попита го и колебливо пристъпи в стаята.

— Сигурно се шегувааш! Имам сърцебиене. Виж, ще си затворя очите. Каж ми, когато е безопасно да ги отворя.

„О, мили боже!“ — каза си тя, хвърли халата на земята и се пъкна под завивките.

— Готово — с усилие изрече. — По-безопасно не може да стане. — Инстинктивно легна плътно до него и се остави на чувствата. Как е

могла да забрави невероятното удоволствие от допира на две голи тела?

— Все още ли се чувстваш виновен, когато се засмееш или когато се усмихнеш? — попита.

— Не. Отказвам да се чувствам по този начин. Точно сега е моментът да се смея и да се усмихвам, да празнувам живота.

— Добре. И аз не искам да се чувствам виновна.

— Трябва да ти призная, че въобще не съм подготвен. Не съм от онези, които си носят презервативи в портфейла, надявайки се да им излезе късметът.

— Да не би да говориш за същите претенциозни, пушеци пура мъже, които купуват вино от триста долара бутилката, което в крайна сметка става на оцет?

— Същите.

— Разбирам. Е, мисля, че няма проблем. Аз, ъмм... Боже! Не съм първа младост — каза тя, после изохка и покри лицето си с ръце.

— Не си първа младост — повтори той. — Моля те, нека аз преценя това.

— Вече ми е минало времето. Не мога да забременея. А и не съм правила любов повече от трийсет години.

— И заради това, че „не си първа младост“. Странен начин на мислене. Бих казал, че си във върховна форма.

— Ти изпитваш страст към интелекта ми — напомни му тя и дръзна да погали мускулестата му ръка. Той отвърна на жеста ѝ, като плъзна ръка по гърба ѝ чак до извивката на ханша.

— Това е самата истина. Обаче изпитвам страст и по дългите ти прелестни крака и по изваяните ти рамене.

Потрепванията последваха пътя на ръката му, цялото ѝ тяло настръхна. Прегръдките на приятелите, семейството и децата бяха само храна за сърцето и душата. Но допирът на голи тела, размяната на докосвания бяха наелектризиращи, източник на енергия, която можеше да съживи човек, да го върне към живота.

— Много мило — промърмори тя, изпълнена с очакване и невероятна възбуда.

— Ъмм, много, много мило и приятно — съгласи се той.

А след това думите бяха заменени от това, което казваше много повече и много по-дълбоки неща.

* * *

Събуди се от допира на нечие тяло и скочи стресната. Известно време бе ужасена. След това се сети какво се случи и се поуспокои. Отпусна глава на възглавницата, усмихна се и изчака сърцето ѝ да се успокои.

* * *

На вратата той ѝ каза:

— Би трябвало да се върна към два, ако няма нещо спешно.

— Ще бъда тук.

— Много разчитам на това. — Той я погали по бузата.

— Аз също.

Когато отвори вратата, се изненада да види Джейсън, седнал на верандата, бос, по пижама, обгърнал коленете си с ръце. Беше блед.

— Здравсти, Супербой. Защо седиш тук? Защо не звънна на вратата? — попита Лусинда.

Той сви рамене.

Илай клекна пред него и сложи ръка на челото му.

— Добре ли си, Джейс? Не ми изглеждаш много добре.

Момчето отново сви рамене.

— Ще дойда по-късно да поплувам малко — каза Илай. — Надявам се, че ще те заваря тук. Откакто започна училище, почти не мога да те видя и ми липсваш.

— И ти ми липсваш. — Той преглътна, а после изрече: — Трябва да говоря с Лус.

— Добре. — Илай погали момчето по косата, после го целуна по челото.

Момчето внезапно избухна в сълзи, сграбчи ризата на мъжа и се вкопчи в него.

— Хей, хей! — Илай го прегърна и го задържа в обятията си. — Какво се е случило, миличък?

— Трябва да говоря с Лус! — изплака той, но с юмруци стискаше ръкавите на ризата на Илай.

— Добре, синко. Добре — започна да го успокоява Илай. — Можеш да говориш с Лус.

— Аз ще го взема — каза Лусинда. — Ще закъснееш, ако не тръгнеш веднага.

— Мога да закъснея, ако е станало нещо важно.

— Много е важно — изплака Джейсън и протегна ръце към Лусинда.

— Каквото и да се е случило. — Илай предаде момчето в прегръдката на Лусинда. — Съжалявам, Джейс. Ако имаш желание, ще поговорим по-късно.

Джейсън кимна, а после положи глава върху рамото ѝ. Сега бе стиснал домашната ѝ роба.

— Искаш ли да остана? — попита я Илай.

— Не, тръгвай. С Джейсън ще се оправим.

— Не забравяй да изключиш телефона от зарядното и да го включиш — напомни ѝ Илай. — След малко ще ти се обадя.

— Или аз ще ти звънна. Ще се оправим — повтори тя.

Той беше притеснен, качи се в колата си и им махна с ръка, преди да потегли.

— Какво ще кажеш да изпием по едно кафе? — попита Лусинда, докато внасяше момчето в къщата. Веднъж в седмицата, защото по този начин той се чувстваше по-голям, с Джейсън пиеха кафе.

— Да — извика момчето.

Влязоха в кухнята и тя го остави на стола до масата, където той уморено положи глава на сгънатите си ръце. Тя му направи питието, което представляваше половин чаша кафе и половин чаша обезмаслена течна сметана с малко захар, после го донесе и го сложи на масата.

— Заповядай, скъпи — каза и седна до него. Той вдигна глава, седна на стола с изправен гръб, взе чашата с две ръце и отпи. — Гладен ли си? — попита го тя. — Закусвал ли си?

Той поклати глава, отпи отново от кафето и сложи чашата на масата.

— Колко време стоя навън, пред вратата, Джейс?

— Не знам. Известно време.

— Къде е майка ти? Знае ли, че си тук?

— На кого му пука? — почти изкрещя той. — Тя е такава глупачка! Мразя я!

— Ей, по-полека, миличък. — Сложи ръка на рамото му. — Какво става?

— Тя само седи пред телевизора, гледа и през цялото време плаче, дори не говори. Писна ми от телевизията. Казах ѝ да го изгаси, защото не искам повече да гледам тези ужаси, но тя въобще не ме чува! Целия ден вчера, цялата нощ, а тази сутрин, като слязох долу, тя пак беше пред телевизора като пълно куку. Снощи се наложи сам да си приготвя вечерята. Тя дори не ми пожела лека нощ, не вдига и телефона.

— Телефонът ви работи ли?

— Да, работи! — тросна се той.

— Джейсън, не ми говори с такъв тон, моля те.

— Съжалявам. Тя не отговаряше на телефона, а той не спираше да звъни. Обикновено не ми позволява аз да го вдигам, но ме побъркваше, и затова не издържах и накрая го вдигнах. — Намръщи се и преглътна.

— Пийни си още малко кафе — предложи му Лусинда.

Той се подчини, после остави чашата на масата и впери поглед в нея.

— Вдигнал си телефона — подкани го да продължи.

Без да откъсва поглед от чашата, той заразказва:

— Казах „ало“, а жената отсреща ме попита: „Ти ли си, Джейсън?“. А аз отговорих: „Да, аз съм“. А тя ми рече: „Скъпи, обажда се баба ти Крейн. Много съм щастлива, че имам възможност да говоря с теб след толкова време“. А аз я попитах: „За какво говорите, как така изведнъж пожелахте да говорите с мен?“. А тя ми отговори: „Много пъти се обаждахме, за да те чуем, но майка ти все казваше, че не искаш да говориш нито с мен, нито с дядо си, нито с баща си“. А аз рекох: „Моля?“. Тя ми обясни, че накрая са се отказали и са престанали да ми звънят, защото глупавата ми, тъпата ми майка, глупава тъпанарка, не ми е позволявала да говоря с тях! Тя ме е излъгала! — извика той. — През всичкото това време ме е лъгала, лъгала! — Избухна в плач и ридания, лицето му бе яркочервено. — Тя е проклета лъжкиня и я мразя!

Дълбоко шокирана, Лусинда го прегърна.

— Много съжалявам, миличък — промълви, целуна го по горещото лице и го погали. — Страшно много съжалявам.

— Пусни ме! — Той се отскубна от прегръдката ѝ, започна да тича из кухнята, плачеше и крещеше: — Тя ме накара да повярвам, че не им пука за мен, а през цялото това време те са се опитвали да разговарят с мен, искали са да дойдат и да ме видят, баща ми също. Интересували са се от мен, а тя ме е лъгала през цялото време, наричаше ги с обидни думи, казваше, че са ужасни. Но това въобще не е вярно. Нито думичка. Всичко, което ми казваше, е лъжа! — Хвърли се на пода ѝ заудря с юмруци, крещеше нещо и се гърчеше от гняв.

Беше изпаднал в истерия и тя трябваше да намери начин да го успокои, но не ѝ хрумваше нищо разумно. Най-после, понеже не можа да измисли нищо друго, тя клекна и го вдигна от пода. Отвори задната врата, изнесе го навън, мина през портата към двора и скочи в басейна заедно с него.

Шокът от студената вода постигна желаниния ефект. Изненадан, той се отдръпна, за да я погледне в лицето.

— Защо го направи? — попита я задъхан.

— Уплаши ме, а не можах да измисля нищо друго — призна тя.

Той не свали поглед от нея още известно време, водата го успокои, сякаш отми гнева му. Най-сетне каза:

— Илай тук ли е спал тази нощ?

— Да, тук спа.

— Как така?

— Аз го помолих да не си ходи.

— Защо?

— Защото го обичам много и исках да остане при мен.

— И мен ли обичаш много?

— Да, много, много те обичам.

— Тогава мога ли да остана завинаги?

— Миличък, знам, че си ѝ много ядосан, но майка ти те обича.

Не можеш да напуснеш дома си само защото не ти харесва някоя нейна постъпка.

— Но това, което направи, бе погрешно и лошо, Лус.

— Да, прав си. Постъпила е много погрешно и много зле.

— Защо го направи? — жално попита той.

— Предполагам, защото е била много ядосана на баща ти, задето ви е изоставил.

— Но той е изоставил нея, не мен. Не е постъпила честно!

— Не, определено не е било честно.

— Не е постъпила правилно!

— И тук си прав.

— През всичките тези години можех да се виждам с баща си, с баба и дядо. Но тя не ми е позволила да го направя и не мога да разбера защо.

— Джейсън, понякога, когато чувствата на хората са наранени, те вършат неразумни и нелогични неща. Не мисля, че е искала да те нарани. Целяла е да нарани баща ти.

— Но нарани мен.

— Знам. Знам.

— Никога няма да ѝ го простя.

— Напротив, ще ѝ простиш, миличък. Въпреки че в момента си ѝ много сърдит, тя ти е майка и я обичаш.

На лицето му се изписа такава решителност, че тя изведнъж доби много ясна представа как ще изглежда, като порасне.

— Вече нищо няма да е както преди. Никога. Никога. Не ме интересува какво ми казваш ти или пък някой друг. Тя постъпи много зле. Хората не бива да вършат подобни неща на когото и да било, камо ли на деца и техните бащи. Не е редно. — Поклати глава.

— Знаеш ли какво, Джейсън? Когато се върне Илай, много ми се иска да поговориш с него.

— Защо?

— Защото, когато е бил малък, и на него са му се случили лоши неща. Много добре разбира как се чувстваш в момента.

— Ти също разбираш.

— Да, но не като него.

— Не знам. — Той отмести поглед.

— Помисли си. Съгласен ли си? А сега трябва да влезем вътре и да се подсушим, преди да сме настинали. След това ще ти приготвя нещо за закуска.

— Да, добре. Лус? Помниш ли веднъж каза, че хората биха те помислили за неудачница? Аз никога не бих си го помислил, защото си най-истинският и честен човек, когото познавам в целия свят.

— Благодаря ти, Супербой. Много те обичам.

— Колкото обичаш Илай ли?

— Различно е, Джейс.

— Защо? Как така?

— Защото теб обичам по начина, по който обичам Кат, майка ѝ и баба ѝ, така както обичам Джин и баба ми и всички останали близки. Тази любов се нарича семейна. А Илай обичам както жена обича мъж, като в сцените с цуни-гуни по филмите, които понякога ти се струват ужасни.

— Отврат! И вие ли ги правите тези неща?

— Просто е различно. Ясно? А сега дай да съблечем тази мокра пижама и да те пъкнем под горещия душ. Миналата седмица остави дрехи тук, можеш да ги облечеш.

Уви го в хавлиена кърпа и каза:

— А сега върви горе в банята за гости. Ще ти оставя дрехите пред вратата.

Той изтича по коридора, а тя пъкна домашната си роба и пижамата на Джейсън в сушилнята, загърна се в хавлия за плаж като саронг. Беше толкова ядосана, че ѝ се искаше да изтича и да заби юмрук в лицето на Рене. Но трябваше да се задоволи с това да нахока по-младата жена. Също като Джейсън, и тя щеше да промени отношението си към Рене — отдавна изпитваше противоречиви чувства към нея. Това, което Рене бе сторила бе наистина непростимо. Може още да не бе навършил девет, но Джейсън не бе склонен да говори празни приказки. Говореше съвсем сериозно, мислеше всяка думичка, която изричаше. И, честно казано, Лусинда бе съгласна с него. Как да вярва на майка си отсега нататък? Рене бе нанесла непоправима вреда на отношенията им.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Горката Лори е същинска развалина — каза Дженива. — Не спира да трепери и да плаче; подскача при най-малкия шум и все се връща към момента, в който самолетът се е врязал в сградата, после плаче и трепери още по-силно. От болница „Сейнт Винсът“ ѝ изписаха болкоуспокояващи, успокоителни и приспивателни. Най-накрая я накарах да вземе едно приспивателно. Снощи и двете спаха в моето легло. Все едно се намирах между две вятърни мелници. Щом заспаха, се преместих на дивана, за да си почина поне малко. Най-лошото е, че понеже Лори е толкова разстроена, Кат не знае как да постъпи, как да реагира.

— Как така? — попита Лусинда.

— Трудно ми е да го обясня. Сега, след като знае, че майка ѝ е добре, внезапно стана много гневна, дори груба. Тази сутрин цял час бесня из къщи, после излезе, без да каже къде отива, дори не взе мобилния си телефон. Никога не съм я виждала такава.

— Това е резултат от шока, не мислиш ли?

— Сигурна съм, че това е основната причина — съгласи се Дженива. — Вълнуват я какви ли не чувства. Стискам палци и се моля да премине бързо. А що се отнася до Лори, просто не знам. Когато Херман я докара у дома, изражението ѝ беше същото като на момчетата, които си дойдоха от Виетнам — сякаш са били на толкова ужасно място, че умът им не може да го асимилира. Двете момчета, които дойдоха да ми кажат за моя Джими, бяха много млади, много сериозни и спокойни. Никога няма да ги забравя, чудя се как ли са се чувствали, изпълнявайки поставената им мисия да посетят близките на загиналите си другари. А сега момичето ми е с празен, твърде отнесен поглед и трепери, сякаш цяла седмица е била въртяна в центрофуга, физическите ѝ наранявания не са сериозни, ще ѝ минат, но е направо ужасена.

— Горката Лори. Представям си какво ѝ е било. Беше ужасно да го гледа човек по телевизията, а представям си какво е било вътре...

— Именно — съгласи се Дженива. — Госпожа Уейнбърг ми е разказвала за Пърл Харбър. А аз си спомням деня, в който убиха Кенеди. Вчера беше един от онези дни, които независимо след колкото и години да си го спомним, ще се сещаме с най-големи подробности какво сме направили и как сме се чувствали.

— Знам. — Лусинда се поколеба, но продължи: — Джин, искам да обсъдя нещо с теб. Става дума за Джейсън и Рене и много бих искала да чуя твоето мнение.

— Добре. Кажи — подкани я Дженива, — какво се е случило?

Лусинда повтори онова, което Джейсън ѝ разказа тази сутрин, обясни ѝ и как е реагирал. Другата жена си пое дълбоко въздух и възкликна:

— Как е възможно да е толкова безчувствена? Толкова е подло да причиниш подобно нещо на едно дете, особено на толкова чувствително дете към всичко, което го заобикаля.

— Все още не си вдига телефона — каза ѝ Лусинда. — Тази сутрин няколко пъти ѝ звънях. Илай дойде и ще отида до тях. Просто искам и твоето мнение, дали не реагирам прекалено емоционално.

— Честно казано, не мисля, че човек би могъл да реагира твърде емоционално на подобно нещо! Ако бях там, щях да зашлевя един шамар на тази глупава жена. Това е страшно жестоко!

— Сега Илай е в басейна с Джейсън и разговаря с него. Малкият го обожаваша.

— О, всички го обожаваме — уточни Дженива. — Той е прекрасен човек.

— Детството му никак не е било леко, преживял е доста трудни моменти. Надявам се да знае какво да каже на Джейсън, защото аз не съм сигурна, че знам.

— Както вече ти казах, щях да я зашлевя. Ще ми се да я напляскам едно хубаво. Джейсън е прав. Тя е глупачка!

— Джен, мисля си, че може би трябва да доведеш Лори и Кат да поседят тук, при мен, известно време.

— Ще помисля по този въпрос, Луси. Имам чувството, че трябва да приемем предложението ти. Засега искам да изчакам още няколко дни, да видим дали нещата тук ще се пооправят. Дръж ме в течение какво става с Рене. Няма да казвам на Лори за този проблем. Приятелството им ще рухне в мига, в който го направя. През всичките

тези години не съм чула Лори да казва нито една лоша дума на Кат по адрес на баща ѝ. Каквото и мнение да си е създала Кат за него, създала си го е сама, без майка ѝ да ѝ е повлияла ни най-малко.

— Ще ти се обадя пак. Поздрави Кат и Лори от мен. Поканата ми е валидна по всяко време. Ако решите да се качите на следващия влак, нямам нищо против. Обадете ми се от гарата и ще дойда да ви взема.

— Много ти благодаря, Луси. Както вече казах, може и да дойдем.

— Ще се чуем по-късно. Обичам те, Джен.

Лусинда излезе навън, застана до вратата и се загледа. Илай седеше до басейна, Джейсън бе в скута му. Говореха си много тихо, нищо не се чуваше. Тя затвори вратата и се върна в кухнята, седна и се опита да реши как да постъпи с Рене. Беше ѝ оставила съобщения — първо, за да ѝ каже, че Джейсън е при нея, после я помоли да ѝ се обади, а накрая ѝ заяви, че докато не се чуе с нея, Джейсън ще остане в дома ѝ. До този момент Рене или не бе прослушвала съобщенията си, или не им бе обърнала внимание.

Помисли още петнайсетина минути, върна се при басейна, където Илай плуваше по гръб, а Джейсън плуваше до него, главата му бе положена на опънатата ръка на Илай.

— Вие двамата изглеждате много добре — каза тя от пътеката до басейна.

— Добре сме си — потвърди Илай.

— Ще отида да свърша една работа. Няма да се бавя дълго.

— Ние ще сме тук, нали, синко? — обърна се той към Джейсън.

— Да. Няма да ходим никъде — потвърди момчето.

* * *

Тя натисна звънеца. Никой не отговори. Почука на вратата. Никаква реакция. Телевизорът работеше, а и от това, което Джейсън ѝ бе разказал, знаеше, че Рене е вътре. Лусинда опита вратата. Не беше заключено. Влезе и погледна в хола. Рене седеше на дивана, не се беше преобличала от предишния ден, косата ѝ бе разрошена, хапеше долната си устна и бе вперила поглед в екрана на телевизора.

— Какво правиш? — попита я Лусинда.

Ако Рене въобще бе разбрала, че другата жена е там, не го показва.

Лусинда се приближи, взе дистанционното от ръката ѝ и изгаси телевизора.

— Какво правиш? — пронизително изкрещя Рене, опитвайки се да си вземе обратно дистанционното.

— Въпросът е ти какви ги вършиш?

— Не можеш да го загасиш! Всеки момент може да се случи нещо друго! Дай ми го!

— Къде е Джейсън? — попита Лусинда.

Рене посочи с ръка към тавана.

— Горе. Или в кухнята.

— Нямах представа къде е, нали?

— Той е добре. Върни ми дистанционното!

— Когато те видях за пръв път, си помислих, че си груба и арогантна. — Лусинда отвори капачето на дистанционното, извади батериите и ги пхна в джоба си. — Сега вече знам, че си още по-лоша.

— Какво правиш? Не можеш да постъпиш така! Полудя ли?

— Не, но според мен ти полудяваш. Джейсън е у дома от пет часа тази сутрин. В момента Илай е при него, опитва се да измисли някакво обяснение за това защо си го лъгала относно баща му, баба му и дядо му през последните пет години.

— За какво говориш? — решително попита Рене, без да отделя поглед от тъмния екран на телевизора.

— Тук съм! Погледни ме!

Изглежда, не можеше да го направи. Продължаваше да зяпа екрана на телевизора, като че не можеше да отмести поглед от него. Като дете, когато бе присъствала на рождени дни, организирани около конкретна тема (африканско сафари, цирк, дори веднъж пикник на Мечо) от фирма за кетъринг, Лусинда бе виждала абсолютно същото изражение, когато някоя от майките изчезнеше за малко до тоалетната и се връщаше след известно време, усмихната и залитаща, очите ѝ приличаха на тези на героите от анимационните филмчета — сякаш не можеха да фокусират погледа си. Тогава бе прекалено малка и не разбираше какво означава този поглед, но когато стана на дванайсет, Лили ѝ обясни съвсем ясно и просто: „Има хора, не само тук, които са

пияници или наркомани. Все едно. Това е болестно състояние, Лус. Пристрастяват се към алкохола или наркотиците и това е краят им, ако не се вразумят навреме и не постъпят в специализирана програма, за да се оправят. Пази се от такива хора дори ако ти се струват чаровни и забавни. Трябва да ти кажа, че ако не получат онова, от което имат нужда, могат да станат опасни. Няма нищо лошо да изпиеш едно питие от време на време. Но всеки, който трябва да пие или да се друсва, да се боцка всеки ден, е пристрастен и определено е болен. Стой далеч от хора, които искат, които «имат нужда», Лус, Те казват, че трябва да имат това или се нуждаят от онова. И те са болни. Единствената разлика е как наричаш заболяването им“.

От какво точно бе болна Рене? Лусинда си задаваше този въпрос. Самосъжаление, нарцисизъм? Както и да се наричаше болестта ѝ, тя бе пагубна, блокираше всичко останало освен нуждите и желанията ѝ.

— Трябва да се стегнеш, за бога — каза Лусинда. — Трябва да се изкъпеш, да си измиеш косата, да се преоблечеш и да не пускаш проклетия телевизор. Пренебрегваш сина си.

— Това, от което имам нужда, е да го включа и да гледам! Нима не разбираш? Хиляди хора загинаха. Централна гара може да е следващата мишена или водохранилището на Ню Йорк, или пък сградата на „Крайслер“. Могат да отровят питейната ни вода или да поставят бомби в метрото!

— Като гледаш телевизия денонощно, няма да промениш нищо, няма да помогнеш на когото и да било или да предотвратиш друга терористическа атака. Имаш дете, което се нуждае от твоето внимание сега, веднага. Не утре. Незабавно! Трябва да му обясниш защо си го лъгала.

— Тод беше копеле. Той ни напусна.

— Може и така да е. Но той е баща на Джейсън и е искал да види сина си. През всичкото това време Джейсън е смятал, че е изоставен. Беше наранен, а лъжите ти само сложиха сол в раната. Имаш възможност да поправиш нещата. Ако не го направиш, рискуваш да отчуждиш Джейсън от себе си завинаги. Може никога да не ти прости.

— Невинаги знаеш всичко, въпреки че се държиш така, сякаш си всезнайка.

„Започва се“ — помисли си Лусинда, знаейки, че е имала право през цялото време да е предпазлива с Рене.

— Смяташ се за образец на добродетелта, но всъщност си само една скучна, досадна стара мома. — Щеше да каже още много неща, Лусинда беше сигурна в това, но просто загуби мисълта си. Погледът ѝ стана разсеян, за миг прехапа устни, а после каза: — Има и други батерии. Знам, че има. — Отиде в кухнята и започна да рови из чекмеджетата, мърморейки си нещо. Може би бе загубила здравия си разум и се нуждаеше от медицинска помощ. Със сигурност нямаше смисъл да се опитва да води разумен разговор с тази жена. „Може би Илай ще знае как да се справи с нея“ — помисли си Лусинда, докато гледаше как Рене търси из чекмеджетата и хвърля на пода всичко, което ѝ попадне пред очите. Беше толкова неконтролируема, че дори бе страшно да я гледа човек.

Лусинда забеляза бележника с адреси на Рене, сложен на шкафа, взе го и го пхна в джоба си.

— Ето ти дистанционното — каза и го остави заедно с батериите на шкафа. — Ще се кача горе да взема някои неща на Джейсън. Ще остане при мен, докато космическият ти кораб отново се върне на Земята от планетата Зебулон.

* * *

След като остави раницата на Джейсън (в нея бе сложила всички неща, които откри в стаята му) и един сак с дрехи в по-голямата от двете стаи за гости, тя слезе в кухнята. Хвърли поглед на тефтерчето с адреси на Рене, доволна, че телефонните номера, които ѝ трябваха, бяха в него, и излезе навън да види какво става. Джейсън се смееше, играеше някаква игра с Илай, пляскаше и цамбуркаше във водата.

„Илай е истински магьосник“ — помисли си, удивена от голямата му доброта. Няколко минути ги наблюдава от вратата. Илай хвърляше момчето във въздуха и го улавяше. Джейсън пискаше от удоволствие и викаше:

— Направи го пак, Илай! Направи го пак!

След това отново влезе вътре.

Най-напред се обади на семейство Палмър, които живееха в Гринуич.

Телефона вдигна господин Палмър, което много зарадва Лусинда. Няколко пъти се бе срещала с тях и той ѝ се бе сторил по-земен и малко по-приветлив от двамата.

— Господин Палмър, обажда се Лусинда Хънтър. Как сте, сър?

— Добре, имайки предвид обстоятелствата. А вие как сте, госпожице Хънтър?

— И аз съм така. Вижте, ще говоря по същество. Мисля, че с госпожа Палмър трябва да дойдете и да видите Рене. Изглежда, в момента има проблеми.

— Проблеми ли?

— Сами ще видите. Засега Джейсън е при мен и ще остане в дома ми, докато Рене се оправи.

— Тя болна ли е?

— Честно казано, мисля, че е получила нещо като нервно разстройство.

— Разбирам. Ами сега ще кажа на жена ми и веднага тръгваме с колата.

— Налага се.

— Бихте ли ми дали телефонния си номер, госпожице Хънтър? За всеки случай.

След като даде телефонния си номер, тя пи малко вода и взе семетадин, което да успокои стомаха ѝ. После се обади на семейство Крейн. Този път попадна на бабата.

— Госпожо Крейн? Обажда се Лусинда Хънтър. Аз съм съседка...

— О, да, снощи Джейсън ми спомена за вас. Очевидно е много привързан към вас. — По гласа ѝ личеше, че е сърдечна жена.

— Аз също съм много привързана към него. Госпожо Крейн...

— Памела, моля.

— Памела, както можете да си представите, Джейсън е много разстроен от това, което е научил снощи.

— Горкото момче. Беше направо шокирано. Почувствах се много зле, задето го разстроих така. Но смятам, че има право да знае истината.

— Съгласна съм. Работата е там, че Джейсън дойде при мен много рано тази сутрин. В момента един приятел-лекар разговаря с него и се опитва да му помогне да се справи с положението. Преди

малко ходих да поговоря с Рене, но се оказа невъзможно. Тя е много зле. Разговарях с баща ѝ. Родителите ѝ пътуват насам, за да видят какво могат да направят за нея.

— В какъв смисъл е зле, какво ѝ е? — попита жената.

— О, емоционално. Не съм компетентна по въпроса и не се наемам да правя заключения, но според мен е получила нещо като нервна криза.

— А! Ами, нека ви разкажа някои неща тогава, ако ми позволите.

— Моля ви. Ще ви бъда много благодарна.

— В крайна сметка снощи успях да говоря с Рене. — Памела замълча, прокашля се и продължи: — Бях настоятелна, оставих телефона да звъни почти половин час и тя най-сетне вдигна. — Отново се поколеба. — Нашият... Тод загина вчера в Търговския център.

— О, не! Съжалявам.

— До известна степен сме късметлии, за разлика от много други опечалени семейства. Имаме тяло, което да погребем. Тод е бил навън, на улицата. Бил ударен от падащи отломки.

— Госпожо Крейн, Памела, искрено съжалявам.

— Благодаря. Много мило. — Тя замълча и отново се прокашля. — Просто не ми даде сърце да кажа на Джейсън. Стори ми се прекалено жестоко, имайки предвид обстоятелствата. Но казах на Рене. Искях тя да съобщи лошата новина на детето. Може това да е предизвикало нервното ѝ разстройство.

— Вероятно е така.

— Трябва да ви кажа — мога ли да те наричам Лусинда?

— Разбира се.

— Лусинда, каквото и да ти е разказвала за Тод, съмнявам се, че е истината. Синът ми беше добър човек, изключително честен и почтен. Той не взе и цент от парите им и не ги напусна просто ей така. С месеци се опитваше да ѝ каже, че е нещастен, че всекидневното пътуване до града и обратно го изтощава. Беше съвестен човек и работеше много, почти не спеше. Безпокоеше го и неспособността на Рене да се справя с Джейсън. Момчето беше неконтролируемо, необуздало, избухваше, крещеше...

— Много добре си спомням какъв беше.

— Добре. Поне с това си наясно. Не искаше да изслуша Тод, когато се опитваше да говори с нея. Не искаше и да чуе. На нея така ѝ

беше добре и не желаше нещата да се променят. Отказа да се преместят да живеят по-близо до града. Къщата бе нейна и нямаше намерение да я продава. Ако Тод прекарваше повече време с Джейсън, момченцето нямаше да се държи толкова зле. Но всеки път, когато Тод постигнеше някакъв напредък с детето, Рене унищожаваше постигнатото. В крайна сметка той толкова се умори, че си събра багажа и си тръгна. По време на развода нейният адвокат се постара да го обвини, че е източил всичките им сметки. Но Тод настоя да се направи финансова ревизия, а тя нямаше доказателства. Той никога не е докосвал попечителския ѝ фонд и ѝ остави половината от цялото им имущество. Взе само онова, което смяташе, че му се полага. Плащаше и издръжка за Джейсън всеки месец през цялото време. Според споразумението при развода той трябваше да вижда детето един уикенд в месеца и по време на ваканцията, но тя не му позволяваше, нито пък на нас, да се доближим до Джейсън. Тод бе много наранен от това. Смяташе да я съди, но реши, че няма да е честно да замесва Джейсън. Изпращаше картички и подаръци, обаждаше се през една-две седмици. Съмнявам се, че Джейсън е получил подаръците от баща си и със сигурност не е знаел колко упорито Тод се опитваше да го види, да разговаря с него. А сега няма да имат възможност да се опознаят. — Памела сякаш се задушаваше.

— Много е жалко за всички вас — изрече Лусинда и се запита дали някога Рене е казвала истината за каквото и да било.

— Бабата и дядото нямат никакви права, нямат думата. По никакъв начин не успяхме да я убедим да ни позволи да видим внука си. Снощи, когато той вдигна телефона, беше като някакво чудо. — Тук Памела загуби самоконтрол и успя само да добави: — Извини ме...

Лусинда изчака малко, беше ѝ много мъчно за тази жена, за Джейсън. Госпожа Крейн се посъвзе и издуха носа си. Отново се обади:

— Извини ме. Всички преживяваме ужасен момент. В един и същи ден загубихме сина си, но върнахме внука си.

— Памела, за Джейсън ще бъде ужасен удар, когато научи за смъртта на Тод. Ще говоря с него, ще го попитам дали иска да се види с вас. Мисля, че ще се съгласи. Според мен е редно вие да му кажете за баща му. Ако Джейсън се съгласи, ще можете ли да дойдете дотук?

— О, да! Срещата с него би означавала много за нас — особено в момента.

— От телефонния код предполагам, че живеете в града, така ли е?

— Да. Тод живееше при нас, след като напусна Рене. Толкова е тежко... — Тя се разплака.

— Скоро ще ви се обадя пак. Ако се наложи да дойдете с влака, ще се радвам да ви посрещна на гарата.

— Не, не, ще дойдем с колата. Ако Джейсън пожелае да ни види, Джордж ще иска да тръгнем незабавно. Много благородно от ваша страна.

— Това момченце ми е много, много скъпо, Памела. Искам само най-доброто за него, а мисля, че в момента най-доброто за него е да види теб и съпруга ти.

— А семейство Палмър?

— Говорих и с тях и им казах, че трябва незабавно да направят нещо за Рене. Мисля, че се налага да постъпи в психиатрична клиника. Но това е само мое мнение. Надявам се да се съгласят с мен.

— Рене не е добър човек — с известна горчивина каза Памела. — Никога не е била свестен човек.

— Не. Трябва да се съглася с теб. Много съжалявам за Тод, Памела. Моля те, предай съболезнованията ми на господин Крейн. О, нека ти дам телефонния си номер.

Лусинда направи кафе, докато се опитваше да осмисли фактите. Изключи кафеарката и излезе навън при басейна.

— Супербой, устните ти са посинели — каза. — Мисля, че е време да излезеш от водата.

Илай го повдигна високо над водата, приближи лицето си до това на Джейсън и заяви:

— Определено са сини! Време е за душа, синко. — Постади момчето да стъпи до басейна, а Лусинда го уви в хавлиена кърпа.

— Ще заведе Джейсън в банята за гости, а ти използвай моята, Илай.

— Благодаря ви, госпожо.

— Между другото, току-що направих кафе.

— Отново ти благодаря.

Тя отвори вратичката, задържа я, за да може Джейсън да мине, и каза:

— Върви, скъпи. Донесох ти доста неща от вас. Сложих ги в стаята за гости.

— Така ли? Мога да остана тук, при теб?

— Засега да.

— Урааа! — Той вдигна победоносно юмрук и изтича вътре.

Илай се бършеше енергично, но спря и попита:

— Моля?

— Рене не е на себе си. Разговарях с родителите ѝ, идват насам. Говорих и със семейство Крейн. Бащата на Джейсън е сред загиналите при атентатите вчера.

— О, дяволите да го вземат!

— Госпожа Крейн ми се стори интелигентна и грижовна жена. Мисля, че е редно да се видят с Джейсън и те да му кажат. Разказа ми доста шокиращи неща за Рене. Ще ти разкажа, когато се изкъпеш, преоблечеш и слезеш долу.

— Добре. Ти добре ли си, Лус? — попита той.

— Ядосана съм и се притеснявам за Джейсън, но съм добре.

— Не, имам предвид случилото се между нас снощи.

— Илай, беше невероятно — усмихна се тя. Лицето ѝ пламна.

— Чудесно.

— Каня те да останеш тук и тази нощ, ако искаш.

Имитирайки Джейсън, той отвърна:

— Урааа! — И направи победния жест с вдигнат юмрук, а после бързо я целуна. — Прав ли ще съм, ако предположа, че тук се очаква да настъпи същински ад?

— Напълно прав. Но може пък да ни изненадат и всички да се държат добре.

— За всеки случай ще побързам с душа. — Спря се за миг и продължи: — Ти си невероятна жена, Лусинда Хънтър.

— О, не съм. Просто върша онова, което е необходимо.

— Точно това имам предвид. Повечето хора биха си намерили извинение и биха се покрили някъде. Ще се видим след пет минути — каза той и влезе вътре.

Тя чу, че мобилният ѝ телефон звъни. Беше Джин, която попита:

— Трябваше да изгася телевизора. Много е потискащо, не мога да гледам повече. Как е у вас?

— Имам да ти разказвам много неща. Мисля, че вече оправиха телефонните линии, така че ще ти звънна на стационарния.

Затвори мобилния си телефон, взе слушалката на стационарния и набра номера. Джин отговори още на първото позвъняване:

— Добре, какво става?

Лусинда набързо ѝ разказа какво се е случило, а накрая каза:

— Сигурна съм, че семейство Крейн и семейство Палмър ще дойдат днес следобед.

— Кучка такава! — ядоса се Джин. — Това вече е прекалено. Винаги ми е правила лошо впечатление.

— Знам. Била си права както винаги.

— Как е Супербой?

— За момента е добре. Илай се държи чудесно с него, прекараха часове в басейна, разговаряха, поиграха заедно. Но много се притеснявам от реакцията му на новината за смъртта на баща му. Получи двоен удар.

— Горкото дете! — изрече Джин. — Искаш ли да дойда за морална подкрепа?

— Защо не се отбиеш по-късно за вечеря? Ще ти се обадя, когато бабите и дядовците си отидат.

— Добре. Боже, как ми се ще да удуша онази смахната кучка.

— Трябва да се наредиш на опашка.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Джордж и Памела Крейн бяха малко по-възрастни от Лусинда, което я изненада. Кой знае защо си ги бе представяла по-стари — може би защото семейство Палмър бяха прехвърлили шейсетте и тя бе предположила, че семейство Крейн също са приблизително на тази възраст. Памела беше изискана, красива брюнетка с дълга до раменете кестенява коса и големи, дълбоки кафяви очи, също като на Джейсън. Носеше светлокафяв памучен панталон, бежова риза, мокасина и кафява жилетка. Движеше се като танцьорка. Ръкостискането ѝ беше силно, здраво и сърдечно, също като на съпруга ѝ. Очите ѝ бяха зачервени. Джордж Крейн беше висок, слаб и бе не по-малко опечален от съпругата си. Но и той успяваше да бъде мил и дружелюбен, да излъчва топлина и сърдечност. Те веднага грабваха сърцата на хората и Лусинда не можеше да си представи защо Рене ги бе обрисувала с толкова черни, грозни краски.

Когато ги покани в хола, Памела се спря и разгледа снимките на стената. Не коментира снимките, а само се усмихна.

— Джейсън все още се приготвя. Доста е нервен и притеснен — обясни Лусинда. — Моля, седнете. Желаете ли чай, кафе, сода? Или нещо по-силно?

— И ние сме притеснени — призна Джордж. — Може би по-късно?

— Разбира се. Приятелят ми Илай помага на Джейсън да се облече. Искане да изглежда добре.

Очите на Памела се напълниха със сълзи, тя отвори чантата си, за да си вземе носна кърпичка.

— Ще му кажа, че сте тук — изрече Лусинда. — Връщам се след минутка. Настанете се удобно, моля ви.

Джейсън беше избрал дънки, риза за ръгби с дълъг ръкав на жълти и сиви ивици с бяла якичка и маратонките, които изглеждаха огромни на краката му. Беше си сложил гел на косата. Лусинда смяташе, че е очарователен.

— Миличък, баба и дядо Крейн пристигнаха.

— Може ли Илай да дойде с мен? Ти ще останеш ли?

— Разбира се. Не бързай, пригответи се спокойно и слез, когато си готов.

Той отиде и се гушна в нея, стискайки здраво ризата ѝ.

— Лус, ами ако не ме харесат?

— Синко, всеки, който не те харесва, трябва да е напълно луд — отговори му Илай.

— Той е прав, Джейсън. Ти си прекрасно дете. Те ще те харесат.

— Сложи ръката си на вратлето му, което бе топло и почерняло от слънцето. — Изглеждат ми много мили хора.

Той се отдръпна от нея, хвана Илай за ръка и каза:

— Добре. Мисля, че съм готов.

Момчето здраво стискаше ръката на Илай, докато семейство Крейн ставаха на крака.

— Здравейте. Казвам се Илая Картър. Моля ви, наричайте ме Илай, а това, както знаете, е Джейсън.

Лусинда се възхити от сдържаността на семейство Крейн. Те не се втурнаха да го прегръщат, а се представиха като Джордж и Памела, родителите на Тод, ръкуваха се с него и го поканиха да седне между тях на дивана.

— Искаш ли сок, Джейсън? — попита Лусинда.

Той промърмори:

— Не, благодаря. — Седеше неподвижен. Първо погледна Памела, а после и Джордж. — Смътно си ви спомням.

— Наистина ли? — Дядото изглеждаше странно доволен и щастлив.

— Така си мисля. Приличаш ли на татко ми?

И двамата бяха поразени от въпроса му.

— Мисля, че с баща ти доста си приличаме — отвърна Джордж, беше му трудно да контролира чувствата си.

— А ти приличаш и на двамата си родители — добави Памела.

Искаше да привлече вниманието на Джейсън, за да даде възможност на съпруга си да извади кърпичка от джоба и да избърше сълзите си.

— Така ли? Супер!

— Прическата ти много ми харесва — направи му комплимент тя.

— Наистина ли? Благодаря.

— Помислихме, че ще искаш да разгледаш някои снимки. — Памела отвори чантата си.

— Разбира се. На татко ли са?

— Някои да — отговори Джордж.

Лусинда използва момента и каза:

— Джейсън, с Илай ще отидем да донесем нещо за хапване. Ще се върнем след няколко минути.

— Добре. — Момчето се обърна към дядо си: — Мама казва, че имате още много внуци.

Изненадан, той отвърна:

— Не. Имаме само още една внучка, братовчедка ти Ема. Тя е дъщеря на сина ни Алан.

— Имам братовчедка на име Ема? — учуди се Джейсън. — Най-добрата ми приятелка се казва Ема! Тя живее в Чикаго и непрекъснато си изпраща имейли. Има черна коса, виолетовосини очи и владее тай-чи!

— Какво съвпадение! — възкликна Памела, когато Илай и Лусинда се оттеглиха. — Братовчедка ти Ема е почти на единайсет години и живее в Ню Джърси.

— Това е направо ужасно — прошепна Лусинда, наливайки вода в чайника. — Рене го е излъгала дори за това колко внуци имат.

— Повече от ужасно е. Имаш ли някакви новини от семейство Палмър. Какво става с Рене?

— Сигурна съм, че ще ме уведомят. — Тя погледна телефона и включи чайника. — Когато говорих с тях преди два-три часа, казаха, че тръгват веднага.

— Сигурна ли си, че е добра идея да спя при теб тази нощ, след като Джейсън ще е тук?

— Вече му обясних. Нищо не му убягва, нали знаеш? Пита ме дали снощи си спал тук.

— И ти какво му отговори?

— Казах му истината. А той поиска да разбере защо, та му казах, че това са отношения между мъж и жена, от които се отвращава, когато ги види по телевизията.

— Добре. — Той се усмихна и се облегна на шкафа.

— Можеш да занесеш една кутийка сок на Джейсън.

Той извади сока от хладилника, пъхна една сламка в дупчицата на кутийката и попита:

— Нещо друго?

— Курабийки. — Тя посочи шкафа. — Илай, много се страхувам за него.

— Аз също. Но той е силно дете. Ще го превъзмогне. А и има нашата подкрепа. Те ми се струват добри, грижовни хора.

— Нали? — Тя прекоси стаята и се сгуши в него.

— Ами ако Рене никога не се приземи от планетата Зебулон?

— Моля?

— Опитах се да говоря изключително ясно с Рене. Бях й толкова ядосана, че не можах да се сдържа.

— Какво й каза?

Тя повтори онова, което бе казала на съседката си. Той се засмя:

— Наистина ли си казала „докато космическият ти кораб кацне на Земята от планета Зебулон“?

— Тя е болна. Не беше мило от моя страна. — Сети се за нещата, които бе казала на леля си, и отново се засрами от себе си.

— Хей! Болна или не, тя заслужава още по-лошо отношение. Мили боже! — Той поклати глава. — Ще трябва да започна да си записвам някои от най-остроумните ти изрази.

— Да направя ли чай и кафе? — запита се тя на глас.

— Може. Аз ще направя кафето. — Той взе каничката на кафеварката, занесе я на мивката и я напълни с вода.

— Илай?

— Ъхъ? — Той я погледна през рамо.

— Държа се прекрасно с Джейсън.

— Много обичам децата.

— Аз също.

— Забелязах го — каза той, наливайки вода в кафеварката.

— Мислех си нещо. Знам, че е твърде рано. Господи! Виж какво, ако искаш да си оставиш някои вещи тук, нямам нищо против. Така няма да ти се налага непрекъснато да си ходиш до вкъщи, за да се преобличиш.

Предложението й много го зарадва.

— Не знам какво разбираш под „твърде рано“. Според мен времето ни е ограничено и не искам да го пропилявам. Смятам се за

голям късметлия, защото срещнах две невероятни жени. Искам да прекарвам цялото си свободно време с теб. Имаш ли някакви колебания?

— Не, никакви.

— Аз също. Днес ще се отбия до апартамента си, за да си взема някои неща, които да оставя тук.

— Добре.

— Казах на синовете си за теб.

— Така ли? Защо? Искам да кажа кога?

— Още след като вечерях с теб и Катания и започнахме да си разменяме имейли. Казах им, че съм срещнал жена, която съм сигурен, че ще харесат, защото още тогава много ми допадна. Смятат, че е прекрасно. Татко най-после престана да се мотае из къщата, да изразходва енергията си, като плува в басейна и играе ракетбол. Можем вече да не се притесняваме за него.

— Това ли си правил, Илай?

— През повечето време. Четях много, вземах видеокасети под наем, ядях сандвичи и овесени ядки, понякога си поръчвах пица. И най-вече работех, докато се уморя дотолкова, че да не мога да мисля.

— Бях сигурна, че си бил заобиколен от много жени; представях си как са те преследвали.

— В началото известно време беше точно така. На негодниците с пурите може и да им доставя удоволствие да бъдат преследвани от жените, но на мен ми прилича на безкрайно прослушване. Беше депресиращо. В началото Мария много ми липсваше, бях й ядосан, че умря и ме остави сам да се справям с тези крехки, но хищни жени — като „Прасето“. След това преодолях гнева, бях просто страшно самотен, умирах за смислен разговор с човек, който не си записва ангажиментите през деня.

— Винаги съм смятала, че на мъжете им харесва жените да тичат след тях.

— Както вече казах, на негодниците това им харесва. Дори и да исках, не можех да стана член на този клуб. Мразя пурите.

Тя се смръщи.

— Аз също. Смислен разговор — повтори. — Това много ми харесва, особено с човек, който може да цитира Кийтс. По-добре да

отидем при гостите, иначе Джейсън ще си помисли, че сме го изоставили.

* * *

Джейсън реагира на новината за смъртта на баща си така, сякаш му е бил нанесен силен удар. Остана неподвижен, вперил поглед в маратонките си, докато баба му и дядо му Крейн инстинктивно понечиха да го докоснат. Памела го погали по ръката, а Джордж сложи ръка на рамото му.

— Не е честно — най-сетне промълви детето. — Не е честно!

— Така е, не е честно — съгласи се Памела. — На всички ни е много мъчно и тежко, Джейсън.

Някой звънна на вратата и Лусинда отиде да отвори. Бяха семейство Палмър.

— Решихме да се отбием да видим момчето и да ви кажем как е Рене. — Господин Палмър говореше малко неуверено, което бе типично за него. Беше висок около метър и осемдесет, прошарената му коса вече оредяваше, беше пълен. Носеше сиви памучни панталони, бяла риза и тъмносино спортно сако. Имаше спукани капилляри по бузите и носа, типични за човек, който пие много. — Надявам се, че нямате нищо против.

Госпожа Палмър стоеше до него на верандата и чакаше. Сякаш бе клонинг на леля Ан (макар и не чак толкова слаба). Носеше тъмносини дизайнерски панталони с подходящ по цвят пуловер и ниски обувки. Беше с перфектно оформена накъдрена къса коса, а на рамото си носеше чанта с подписа на Луи Вютон.

Лусинда излезе навън и им предложи:

— Да поседнем за минутка, за да ви разкажа какво става.

Семейство Палмър седнаха един до друг. Лусинда взе един стол и каза:

— Семейство Крейн току-що съобщиха на Джейсън, че баща му е загинал вчера.

Госпожа Палмър сложи ръка на гърдите си:

— Колко ужасно! Горките хора. Горкичкият Джейсън!

— Лоша работа. — Господин Палмър беше доста лаконичен. — Побъркани терористи, да взривят самолети в небостъргачите.

— Как е Рене? — попита Лусинда.

— Постъпи в „Силвър Хил“ за изследвания. Щом уточнят диагнозата — обясни той, — ще намерим клиника, в която да я настаним за по-дълго лечение.

— Беше толкова объркана — добави госпожа Палмър. — Сякаш целият свят се срива.

— Така е, нали? — съгласи се Лусинда. — Извинете, но как ви бяха имената?

— Лидия и Джим — отговори госпожа Палмър. — Мислех, че ги знаехте. Съжалявам.

— Лидия и Джим, мисля, че всички трябва да седнем и да поговорим с Джейсън за това, което се случва, той има право да знае. Мисля, че трябва да сте наясно до каква степен Рене е изопачила истината не само пред Джейсън, а пред всички нас. — Набързо им разказа за обвиненията, които Рене е отправяла към Тод, и за това, че не е позволявала на Тод и родителите му да се виждат с Джейсън.

— Попечителският фонд никога не е бил докосван — заяви Джим. — Аз съм адвокат и изпълнител на фонда. Щях да знам.

— Каза ми, че те не искат да се виждат с Джейсън. — Лидия сви вежди ужасена. — Какво му става на това момиче? — отправи директен въпрос към съпруга си.

— Винаги е била нервна и напрегната — обясни на Лусинда. — Останахме с впечатлението, че е улегнала и се справя добре — с училището и всичко останало.

— И аз останах със същото впечатление, но в момента най-важният е Джейсън — отвърна тя. — Сега, след като знаете цялата истина, мисля, че трябва да влезем вътре и да видим дали ще успеем да оправим нещата.

Докато семейство Крейн и семейство Палмър се поздравяваха, а Лусинда представи Илай, Джейсън не помръдна, не вдигна поглед от маратонките си. Не спираше да повтаря тихо:

— Не е честно, не е честно, не е честно.

— Мили боже, косата му! — прошепна Лидия Палмър на съпруга си.

— Замълчи, Лид — скастри я Джим Палмър.

— Не е честно, не е честно, не е честно.

Лусинда усети, че на Илай му се иска — както и на нея самата — да вземе момчето и да го отведе на тихо и спокойно място, за да го успокои, но това бе изключено. Гостите приеха предложението им за чай и кафе, Илай убеди Джейсън да вземе кутийката със сок, а Лусинда каза:

— Мисля, че в момента най-важното е да вземем решение къде ще живее Джейсън.

— Колкото и да ни се иска, не можем да го вземем у дома — веднага се обади Лидия и хвана съпруга си за ръката. — Просто къщата не е приспособена за дете.

Най-после Джейсън вдигна поглед.

— Аз и без това не искам да живея при вас! — заяви той на семейство Палмър. — Вие мразите дрехите ми и прическата ми. Сигурно мразите и мен!

— О, не е така! — възрази Лидия. — Въобще не е вярно. Обичаме те, Джейсън.

— Глупости! — промърмори момчето и погледна сърдито.

Памела Крейн каза:

— Джейсън почти не ни познава. Най-малкото, от което има нужда точно сега, са още промени в живота му. — Тя се обърна към Джейсън: — Знай, че много те обичаме и винаги си добре дошъл в дома ни. Надяваме се отново да пожелаеш да ни видиш.

— Искам да остана при Лус! — страхливо изрече момчето, вперило поглед в Лусинда.

Тя не издържа и протегна ръце към него. Той пхна кутията със сок в ръцете на Памела, изтича и скочи в скута на Лусинда, веднага сграбчи ризата ѝ и скри лицето си в гърдите ѝ.

— Вижте — спокойно каза Джим Палмър. — Имам пълномощно от Рене. Предлагам засега Джейсън да остане при Лусинда, стига тя да е съгласна, разбира се.

— Да, съгласна съм — отвърна тя.

Усети, че Джейсън трепери, сякаш има треска.

— Бихме искали да идваме на гости, ако Джейсън няма нищо на против — каза Памела.

— Не виждам защо не — отвърна Джим Палмър. — Ще подготвя документите, в които се посочва госпожица Хънтър за настойник на

Джейсън, за да защитя всички засегнати страни...

Входната врата се отвори и в къщата влезе Джин.

— Здравейте. Съжалявам, че се натрапвам. Няма да ви отнема повече от минутка. Дойдох да помоля Джейсън за една услуга.

Той вдигна глава и прошепна:

— Здравсти, Джин.

— Знам, че е доста нахално от моя страна, но някой трябва да се грижи за този мъник. — Тя показа кученцето, което държеше. — Казва се Бартоломео и е на шест седмици. Научен е да пишка и ака на вестник, но все още се изпуска и на други места. Мислиш ли, че би могъл да се грижиш за него вместо мен, Джейс? Ще ми направиш огромна услуга.

— Да. — Той взе кученцето и веднага започна да го гали. — Каква порода е? За колко време ще се грижа за него?

— Златен лабрадор и няма да порасне много голям. Звънни ми утре и ще се разберем докога ще е тук. Храната и другите му неща са на верандата. Трябва да го разходиш след около час. Преди да го доведе, потича малко, но понеже все още се учи да ходи по нужда навън, трябва да го извеждаш доста често. Ще се справиш ли?

— Тъхъ.

— Чудесно. Ето каишката му.

— Добре.

— Обещаваш ли да се грижиш добре за него?

— Обещавам.

— Добре тогава. Обичам те, Супербой. — Джин го целуна по бузите, направи знак с палеца и малкия пръст на Лусинда, който означаваше „обади ми се“, помахна на Илай и си тръгна.

— Мога ли да го кача горе? — попита Джейсън Лусинда.

— Разбира се, Илай ще внесе нещата на Бартоломео.

— Добре. — После момчето се обърна към Памела: — Може ли снимката на татко? Онази, от училище?

— Разбира се, че може. — Тя отвори чантата си и бързо прегледа снимките, за да намери снимката на Тод от завършването на колежа.

— Благодаря — любезно каза Джейсън. — Трябва да тръгвам. Ще дойдете ли пак да ме видите?

— Съвсем скоро при това — отвърна му Джордж.

— Добре. — Джейсън кимна, обърна се към семейство Палмър и рече: — Съжалявам, че прическата ми не ви харесва. Много ви благодаря, че дойдохте. — И се качи по стълбите с кученцето в ръце.

* * *

След петнайсет минути гостите си бяха отишли. Семейство Палмър бяха студени, делови хора, прекалено любезни и не показваха чувствата си. Семейство Крейн едва се сдържаха, прегърнаха Лусинда и Илай и сърдечно им благодариха. Постояха десетина минути в колата си прегърнати, преди да потеглят.

— Горките хорица — каза Илай. — Мъчно ми е за тях.

— И на мен. Прибират се, за да организират погребение.

— Жестоко е — въздъхна той и добави: — Мисля, че е време да разходим кучето. Джин е направо гений.

— И тя като теб знае какво чувства едно наранено дете.

Завариха Джейсън седнал на леглото да гали кученцето, което спеше в скута му. Лусинда седна до него и го попита:

— Как си, миличък? Как се справяш?

Той сви рамене.

— Барти е добро куче. Никога не съм имал домашен любимец, дори хамстер. Не ми беше позволено. Тя каза, че не съм достатъчно отговорен, за да имам домашен любимец.

— Е, очевидно Джин смята, че си отговорен. — Илай клекна пред него. — Какво ще кажеш да го изведем на разходка?

— Но той спи.

— Скъпи, кученцата са като бебетата — обясни му Лусинда. — Непрекъснато спят. Ще се разходи, ще опознае обстановката тук. После ще вечеряме рано и ще си легнеш.

— Може ли Барти да спи при мен?

— Разбира се.

— Ти имала ли си домашен любимец, Лус?

— Не.

— Защо?

— Не знам. Обичам животните. Предполагам, че никога не ми е хрумвало да си взема. Може би Бартоломео ще е и мой домашен

любимец.

— Да, но трябва добре да се грижим за него. Така каза Джин.

— Добре — съгласи се тя.

— Хайде! — протегна ръка Илай. — Да разходим кученцето. За вечеря можем да си вземем китайска храна. Обичаш ли китайска храна, Джейс?

— Никога не съм ял.

— Май тази вечер не е най-подходящият момент да я пробваш. Какво ти се яде? — попита Илай и закачи каишката за нашийника. Кученцето се събуди и се опита да се изправи на коленете на Джейсън. — Слизай долу! — Илай вдигна кученцето, остави го на пода и подаде каишката на детето.

— Не съм гладен.

— Но ако беше — попита Лусинда, докато слизаха по стълбите, — какво щеше да ти се яде?

— Бекон с яйца, домашни пържени картофи и още една чаша кафе.

— Страхотно! — каза Илай.

— И аз така мисля. Да отидем ли в ресторанчето?

— Да — отговори Джейсън. — Елена ми харесва. Може ли да взема и Барти?

— Опасявам се, че не, синко. Забранено е кучета да влизат в ресторанти.

— Искаш да кажеш, че трябва да го оставим вкъщи съвсем сам?

— Миличък, нищо няма да му стане — увери го Лусинда. — Ще спи през цялото време докато ни няма.

— Сигурна ли си?

— Гарантирам ти — потвърди Илай и отвори вратата, докато тя слагаше ключовете в джоба си.

— Не искам да се събуди и да се уплаши, понеже няма никого у дома.

— Всичко ще е наред — повтори Лусинда. — Обещавам ти.

— Къде е майка ми? — попита Джейсън, когато стигнаха до края на алеята за коли.

— В болница.

— Защо?

— Ще ѝ правят изследвания и ще се опитат да я излекуват.

— Дано да умре — решително изрече детето.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Скъпа Луси,

Баба ти прояви невероятно разбиране. Вместо от петнайсети, както бяхме планирали, ще започна работа при нея след две седмици. За момента не ми се иска да се отделям от Лорейн. Вече е малко по-добре, но все още сънува кошмари и не може да се храни. А Кат сякаш напълно си е загубила ума. Не се прибра цяла нощ. Едва не се побоях от притеснение, а Лорейн се уплаши до смърт. Прибра се весела и пила, въобще не ни обърна внимание, когато се опитахме да поговорим с нея — затвори се в стаята си и пусна касетофона докрай. Наложих се да вляза и да го изключа, защото не реагира, когато почуках и попитах дали мога да вляза. Извади късмет, че не ми отговори грубо и непристойно, защото бях силно изкушена да я ударя. Казах ѝ да вземе душ, защото мирише на кръчма. За неин късмет не се възпротиви (всъщност не каза нищо), а влезе в банята и направи това, което ѝ наредих.

Знам, че всичко това е следствие от атаките на единайсети септември, но това не ми помага. Лорейн е направо съсипана, понеже Кат не желае да говори с нея. Сякаш обвинява майка си за всичко, което се случи, сякаш предпочита майка ѝ да не беше успяла да се измъкне жива от кулата. Не допуска Лорейн до себе си, не я поглежда, не ѝ обърща внимание, когато се опитва да говори с нея. Ще се постарая да ѝ обясня, че постъпва много жестоко с майка си (като че ли Лорейн не преживя достатъчно), когато се събуди. Сега е почти три часа, а момичето все още спи.

С Лорейн се разбрахме да изчакаме и тази седмица, за да видим дали Кат ще се вразуми. Ако не се получи, ще се възползваме от поканата ти да дойдем да постоим малко

при теб. Баба ти каза, че мога да ползвам микробусчето «Форд», предназначено за Ерика, защото тя почти никога не го кара. Така ще мога да пътувам до Уестпорт всеки ден.

Съжалявам, че те занимавам с нашите проблеми. Постъпката на Рене все повече ме ужасява и отвращава. Много ми е мъчно за миличкия Джейсън. Но се радвам, че е при теб. Винаги си му действала успокояващо, винаги е разчитал на теб. Мисля, че ти си единствената в живота му, единственият човек, който със сигурност ще му обърне внимание и ще го обича безрезервно.

Прекрасно е, че Илай ти е такава подкрепа. Не съм изненадана. От самото начало бе очевидно, че искрено те обича и че ти също го обичаш. Много ми се иска Кат да се вслуша, в това, което ѝ казвам. Но трябва да ти призная, че ако не дойде на себе си, много се надявам да приложиш някоя от твоите «магии». Междувременно ще те държа в течение какво става тук.

Винаги ще те обичам: Дженива.

P.S. Взех шофьорските изпити и вече имам книжка.“

„Скъпа Джен,

Сякаш ми говориш за друг човек, а не за Кат. Сигурна съм, че си права, това е последица от нападенията над Световния търговски център. И трите сте добре дошли тук, когато пожелаете. Ще дойда да ви посрещна на гарата или ако ви е по-удобно, ще дойда направо да ви взема.

Илай през повечето време спи тук и по мое настояване си донесе доста лични вещи и дрехи, така не се налага всяка сутрин да си ходи до апартамента, за да се преоблича. Все още не мога да свикна с присъствието му. Но не бихме могли да изберем по-подходящ момент, защото е безкрайно търпелив с Джейсън. Всяка вечер Джейсън сяда до него заедно с кученцето и стои там, докато дойде време за разходката на Барти преди лягане.

Джейсън е необичайно кротък и мълчалив, прекарва повечето време с кученцето или в стаята си. Надявах се (сега мисля, че е било глупаво от моя страна), че след като миналата седмица отново тръгна на училище, ще се успокои. Но той прилича на малък врящ котел и всеки момент очаквам да избухне, също както Кат е направила. Вече не чете, което е един много лош знак, защото не се разделяше с книгите, а сега едва успявам да го накарам да си напише домашните или да гледаме някой филм, за който трябва да пишем рецензия в рубриката.

Не може да се концентрира върху каквото и да било за повече от няколко минути.

Поздравления за шофьорската книжка. Нито за миг не съм се съмнявала, че ще си вземеш изпитите. Баба няма търпение да отидеш при нея. Много се вълнува от това, че до нея ще има човек, който обича киното и музиката колкото нея. Бъди сигурна, че и аз се чувствам по същия начин. Признавам си, че ремонтирах плевнята с надеждата (която тогава ми се струваше доста далечна), че трите един ден ще дойдете да живеете в нея. Нищо не би ме направило по-щастлива. Пристрастих се към семейството, към това да мога да се обадя на леля, на чичо, на братовчедите си и, разбира се, на баба. Живея за петъчните семейни вечери, по време на които мога свободно да се отдам на удоволствието да бъда с хората, които обичам. Не спирам да си мисля, че не мога да се наситя на семейството си (включвам и вас трите в това число), но знам, че ме разбираш, което ме кара да се чувствам по-малко странно и доста по-нормално.

Моля те, предай на Лори и на Кат също, ако въобще те чуе, че ги обичам. Не знам за моите «конкретни магии», но съм готова да говоря с нея и да се опитам да я вразумя. И трите сте добре дошли, когато решите да дойдете.

С много любов: Лусинда“

Тя затвори компютъра и погледна Илай, който седеше на дивана и гледаше някакво интервю по Си Ен Ен — поредното мнение за събитията от единайсети септември. От една страна, нямаше търпение да започнат обичайните предавания по телевизията, но, от друга, искаше отново да гледа кадрите, на които самолетите се връзват в кулите. Беше раздвоена, опитваше се да го преодолее, като се стараеше да е колкото се може по-заета.

На коленете на Илай лежеше отворена книга, а той внимателно слушаше интервюто, държеше очилата си за четене, сякаш всеки момент смята да си ги сложи отново и да продължи да чете.

Тя се качи горе да нагледа Джейсън. Беше заспал, облечен в пижамата с Хари Потър, а Барти се бе свил в ръцете му. Тя ги зави с одеялото, взе купчината дрехи от пода и ги занесе в коша за пране в банята за гости. Погледна още веднъж Джейсън, тихо излезе от спалнята и слезе долу.

Илай беше изгасил телевизора. Тя седна в другия край на дивана, сви крака под себе си и каза:

— Мина време, а все още се изненадвам, когато те видя тук.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Определено не е лошо.

— Как вървят нещата при Джен?

— Немного добре. — Тя му разказа какво ѝ пишеше Дженива, после добави: — Мисля, че скоро ще дойдат.

— И това ще те направи щастлива — беше изявление, не въпрос.

— Да, ще ме направи щастлива — потвърди тя. — Не мога да спра да мисля, че копирам Фредерик Клег.

Той се усмихна и отговори:

— Двоен ужас. Книга и филм. Но не мога да се съглася с теб. Първо, липсва мотивът с пеперудата. Второ, ти не си вманиачена. Освен това знам, че си истински човек, нямаш имплантиран чип за памет.

— Божичко! Една рецензия и си наясно не само с книгата, но и с филма. Удивляваш ме.

— Харесвам „Колекционерът“ и „Магът“. Фаулз стана по-мек след това, сякаш изгуби остротата на езика си. Според мене „Бягащ по острието“ е най-добрият научнофантастичен филм за всички времена.

— Съгласна съм с Фаулз и за двата филма. Мнението ни си съвпада, което е обезпокоително.

— Със сигурност не е обезпокоително.

— Да, мъничко. Никога не съм живяла с мъж. За мен това е съвсем ново преживяване.

— Смяташ, че вече живея тук?

— Разбира се. И това ми харесва. Изглежда, че е... — замълча, за да намери правилната дума — съвсем в реда на нещата. Много ти завиждам за самообладанието и спокойствието. Изглежда се чувстваш добре, където и да се намираш. И аз бих искала да съм като теб. Но се чувствам така, сякаш все още събирам парченцата от себе си, които трябва да съския в шарен юрган.

— Ти си едно цяло, Лус. По-скоро проблемът ти е, че трябва да се ресоциализираш. Едно е с години да контактуваш с външния свят само чрез компютъра, съвсем друго е да излезеш навън и да се изправиш лице в лице с реалността. Става дума за ограничения поглед върху нещата, който си имала толкова дълго време. Светът е много по-голям, както отлично знаеш. Да преминеш от нещо малко, с което можеш да се справиш, към нещо огромно, необятно, е голямо изпитание.

— Така е — замислено отвърна тя. — Но много ми е приятно, че си тук. Ако искаш, можеш да останеш завинаги.

— Завинаги — повтори той и усети „вкуса“ на думата точно както научи Катания да дегустира хубавото вино. — Много бих се радвал. Много ми е приятно да съм с теб.

— Чудесно. Защото в противен случай си мислех да те заключа тук и да изхвърля ключа.

Той се усмихна:

— Няма да е необходимо. Ще се подложа на доброволно заточение.

— Ще взема душ. Би ли проверил дали вратите са заключени, преди да се качиш?

— Ще проверя вратите и прозорците.

Тя му се усмихна и се качи горе. Замисли се как би могла да помогне на Катания и на Джейсън и усмивката изчезна от лицето ѝ. И въпреки това, след като Илай бе до нея и я подкрепяше, притесненията ѝ бяха поносими, успяваше да ги контролира. Каквото и да се случеше,

той нямаше да се поколебае да ѝ помогне и да предложи практично решение на проблема.

* * *

Следващия следобед Джейсън дори не я поздрави, когато слезе от училищния автобус. Влезе в къщата, хвърли раницата си на първото стъпало и тичешком се качи горе. Лусинда го последва, но се спря, щом разбра, че той грабна телефона в стаята си. Застана на площадката, докато той набираше телефонния номер. След малко момчето каза:

— Здравсти, обажда се Джейсън. Ти ли си, бабо?... Добре съм, благодаря. Искан да те попитам дали татко е погребан в гробището...

Лусинда се отдалечи на пръсти, слезе долу и отиде на бюрото си в хола. Усещаше тежест в гърдите, очите ѝ се напълниха със сълзи. Осъзнала, че той може да слезе всеки момент, тя ги избърса и включи компютъра, действаше като на автопилот, отиде на своя сайт и написа паролата за достъп.

След една-две минути Джейсън мина през хола и отиде в кухнята.

— Имаш ли домашни, Джейс? — извика тя.

— Ще ги напиша — сопна се той в отговор. — Имам цяла вечер на разположение. Прибрах се едва преди петнайсет минути и трябва да разходя Барти.

— Той може да почака няколко минути. Би ли дошъл при мен, моля те?

Момчето бавно прекоси коридора и влезе във всекидневната.

— Защо?

— Имам нещо за теб.

— Какво?

Тя му даде опакована кутия, а той подозрително попита:

— Какво е това?

— Рамка за снимка. Помислих си, че може би ще искаш да сложиш снимката на баща си в нея.

Джейсън хвърли кутията на пода, а стъклата в нея се счупиха.

— Не го искам! — изкрещя и хукна нагоре по стълбите.

— По дяволите! — прошепна тя, когато той тресна вратата на стаята си. Реакцията му я свари неподготвена. Смяташе, че ще го зарадва. Но той ставаше все по-гневен с всеки изминал ден, а тя просто не знаеше как да го предразположи. Дори Илай не успяваше да го накара да говори. След като поровеше в чинията си с вечерята, той сядаше в скута на Илай, дишаше тежко като астматик и галеше кученцето. Тя нямаше никаква представа как да му помогне, също както Дженива не знаеше как да постъпи с Катания. Трите не бяха идвали от уикенда преди Деня на труда. Сега беше двајсети септември. Тя вдигна телефона и набра номер в Манхатън.

Сякаш чакаше да ѝ се обадят, Дженива вдигна още след първото позвъняване.

— Между нас сигурно съществува телепатия — каза. — Тъкмо щях да ти звъня.

— Как вървят нещата при вас?

— Положението се влошава с всеки изминал ден. Как е Джейсън?

— Все по-неуправляем. Вече не знам какво да правя.

— Аз също. Кат стана непокорна и зла като змийче. Тази седмица три пъти бяга от училище. Обадиха ми се, за да ми кажат. Още едно отсъствие, и ще я изключат. А аз съм в безизходица.

— Елате през уикенда! Просто се качете на влака и елате. Може би смяната на обстановката ще се отрази добре и на Лора, и на Кат. А като види Кат, настроението на Джейсън може да се подобри.

— Съгласна съм. Ако тези две деца искат да се държат зле, няма да им обръщаме внимание и ще се насладим на посещението си. Губя търпение с Кат. Лори започна да идва на себе си и смяната на обстановката ще ѝ се отрази много добре. Затова, каквото и да стане, ще бъдем при теб в обичайното време утре. Много ми липсваш.

— И ти ми липсваш. И да не сте помъкнали храна. Просто елате. Ще бъда на гарата и ще ви чакам.

След този телефонен разговор тя се качи горе и почука на стаята на Джейсън.

— Какво? — извика той.

— Мога ли да вляза, Джейсън?

— Както искаш, все ми е едно.

Тя отвори вратата и видя, че той е седнал на пода до прозореца и си играе с Барти.

— Време е за разходката му. Бих искала да дойда с вас, ако нямаш нищо против.

— Все ми е едно.

— Кат, майка ѝ и баба ѝ пристигат утре вечер и ще останат за уикенда.

Той сви рамене.

— Всички ще отидем у баба на вечеря.

Отново сви рамене.

— Да изведем Барти на разходка — предложи тя, опитвайки се да не обръща внимание на засилващата се болка в главата.

Той стана, намери каишката и я закачи на нашийника на кученцето. Мина покрай Лусинда, слезе по стълбите и излезе на верандата, където застана да я изчака, пуфтеше нетърпеливо.

Напомняйки си, че има много основателна причина да е ядосан и разстроен, Лусинда слезе по стълбите, взе си шапката, слънчевите очила и ключовете и заключи вратата. Щом направи това, той бързо тръгна.

— Джейсън — строго извика тя. — Спри и ме изчакай!

Момчето въздъхна доста артистично и я изчака. Щом застана до него, отново хукна напред. Ядосана тя каза:

— Не мога да ти помогна, щом не искаш дори да разговаряш с мен.

— Не искам помощта ти.

— Добре тогава. Какво искаш?

Той пак сви рамене.

— Знаеш много добре, че се държиш зле. Няма нужда аз да ти го казвам.

— Наистина няма нужда.

— Но все пак ще го подчертая, защото това, което може би не знаеш, е, че се чувствам наранена, когато се държиш по този начин. Само защото съм възрастен човек, а не дете, не значи, че нямам чувства. Трябва да знаеш също, че дори когато се държиш като гамен, аз пак те обичам.

Той се изкиска на думата, която тя използва. После, сякаш решен да не се остави да го убедят да промени лошото си настроение, лицето

му отново помръкна. Понечи да каже нещо, но тя го сряза:

— Ако отново кажеш „Все ми е едно!“, кълна се, че ще те напердаша. Не е в твой стил да се криеш зад подобно елементарно изречение. Ти си един от най-интелигентните хора, които познавам. Ако ще се държиш като сърдит пикльо, поне използвай тази интелигентност да измислиш нещо по-смислено от „Все ми е едно“.

Джейсън трябваше да спре, защото Барти душеше един жив плет, сякаш бе решил, че това е идеалното място да се изпишка. Докато го изчакваше да свърши, момчето започна да си подсвирква фалшиво, като умишлено избягваше да погледне Лусинда в очите.

— Убедена съм — настоя тя, — че можеш да измислиш нова дума, за да изразиш гнева и отвращението, които изпитваш. Като се има предвид талантът ти да измисляш думи, сигурна съм, че ще ти хрумне нещо. Няма да кажа нищо повече, така че, моля те, не се чувствай така, сякаш си длъжен да се правиш на умен пред мен или че си длъжен да извеждаш кученцето на разходка. — Вече не можеше да пренебрегне болката, която сковаваше врата ѝ, но не искаше да се откаже от малкия прогрес, който според нея бе постигнала.

Той се изкиска и отново се затвори в себе си.

След като Барти се спря поне шест пъти, Лусинда каза:

— Да се прибираме вече, Джейсън. Мисля, че трябва да си легна. Най-последно Джейсън я погледна.

— Главата ли те заболя?

— Опасявам се, че да. — Гадеше ѝ се, стомахът ѝ приличаше на асансьор, който не може да се контролира. В устата ѝ имаше неприятен вкус.

— Съжалявам, Лус.

— Скъпи, ти не си виновен. — Тя се пресегна да го хване за ръка, а той не се възпротиви.

— Ти просто беше мила с мен.

— Думите ми преди малко мило ли ти прозвучаха?

— Не. Но беше забавна, освен това ругаеше.

— Ти с дни наред ругаеш из къщи. Честно е да се възползвам и аз от възможността да си го върна. — Щеше да повърне и искаше да се прибере.

— Сигурно.

— От училище ли си научил тези ругатни и неприлични думи?

— Да.

— Така си и мислех.

Когато стигнаха до къщата, Лусинда трепереше. Отиде до кухнята, за да си вземе лекарствата и шише с вода. Джейсън нетърпеливо вървеше след нея.

— Трябва да отида да легна, Джейсън. Илай скоро ще се прибере. Междувременно би ли си написал домашните, ако обичаш?

— Добре.

— Благодаря ти.

— Знам, че аз съм виновен — нещастно заяви той, следвайки я нагоре по стълбите с кученцето в ръце.

— Уверявам те, че нямаш нищо общо с пристъпа. Ако съм го хванала навреме, след няколко часа ще съм добре. — Погали го по главата, после се затвори в голямата спалня и отиде направо в банята.

* * *

Когато се събуди на пода в стаята, денят отминаваше. Чуваше тиха музика, от стереоуредбата долу и гласовете на Илай и Джейсън. Тя бавно седна, леко ѝ се зави свят, но болката във врата беше понамаляла. Съблече се и пусна душа, остави вратата отворена, за да влиза светлина и да вижда какво прави.

В кухнята Илай приготвяше вечерята, а Джейсън пишеше домашните си на масата. Минавайки, тя погали Джейсън по косата, отиде и се облегна на гърба на Илай.

— Мина ли ти главоболието?

— Надявам се.

— Дойдох да те видя, когато се прибрах преди няколко часа, и сметнах, че е най-добре да те оставя да спиш. Когато имаш мигрена, на пода ли спиш?

— Получавам позиционен световъртеж. Гладна съм, а нещо ухае много вкусно.

— Това е добър знак. Вечерята е почти готова.

Джейсън ги гледаше виновно, а тя му прошепна:

— Обичам те.

Успокоен, той бутна стола, отиде и се облегна на нея.

— Хей! — оплака се Илай. — Доста ми тежите.

— Тежим ли!? — попита Лусинда.

— Да. Тежим ли!? — повтори момчето.

— Заклецихте ме, а яденето ще изгори.

— Няма да го допуснем. — Лусинда отстъпи назад.

— Няма да го допуснем. — Джейсън хвана полата ѝ и тъжно я погледна.

— Ела тук — каза тя и го прегърна. Той веднага се вкопчи в нея. — Да отидем да погледаме телевизия, докато Илай довърши яденето, което ухае толкова вкусно.

Кутията със счупената рамка за снимки я нямаше, Лусинда веднага забеляза, но нищо не каза. С Джейсън седнаха на дивана, а тя му подаде дистанционното:

— Намери нещо, което можем да гледаме. Само намали малко звука. Съгласен ли си?

— Да.

Опита се, но не можа да задържи нито разкаянието, нито миролюбивото си поведение. Когато се навечеряха, той се умълча и докато Лусинда подреждаше съдовете в съдомиялната, той седна в скута на Илай и остана там, вгълбен в себе си, докато стана време за последната разходка на кученцето преди лягане. Илай отиде с него, после го наглеждаше, докато момченцето се къпеше.

— Имам една колежка, многоуважаван детски психиатър — каза Илай малко по-късно, сгъвайки дрехите си и оставяйки ги на стария стол на Лили. — Може би не е зле Джейсън да се види с нея.

— Сигурно си прав. Но това може да го травмира още повече. Да му дадем още малко време и да видим дали ще се вразуми.

— Как е главата ти? — Той легна до нея.

— Замаяна.

— Какво можем да направим за теб?

— Ние? — Тя се усмихна и се огледа наоколо. — Тук и други хора ли има? Пропуснала съм да забележа тълпата ли?

— Беше емпиричното ние, кралското ние, събирателното ние.

— О! Искаш да кажеш онова „Аз-съм-Сибил-за-Американ-Експрес-не тръгвайте-без-нас“.

Той се засмя.

Тя сложи и двете си ръце върху устата му.

— Шшшт. Ще събудиш детето — каза, което го накара да се засмее още по-силно.

Най-после той се успокои и попита:

— Още колко време искаш да му дадеш?

— Не знам. Нека видим как ще мине уикендът. Кат бе невероятно мила с него още от самото начало. Може би срещата с нея ще му помогне — ще се отрази добре и на двамата.

— Имаш нещо против психиатрите ли?

— Не. Но при създадите се обстоятелства — Рене е настанена в клиника за психичноболни — мисля, че Джейсън няма да приеме много добре идеята да се срещне с психиатър. Това е всичко.

— Какво ще стане с къщата?

— Тази сутрин ми се обади Джим Палмър и ме помоли да пренесем всички вещи на Джейсън тук. Опитва се да реши дали да обяви къщата за продан. От думите му подразбрах, че Рене няма да се върне скоро. Е, не го каза директно, но стана ясно, че Джейсън ще остане тука за постоянно — ако съм съгласна. А аз, разбира се, съм съгласна.

— Мен ме устройва — каза той.

— Мен също.

— Утре свършвам работа в два. Можем да отидем и да вземем всичко, преди Джейс да се е прибрал от училище. Той има нужда от компютъра си и от по-топли дрехи. Вече захладнява.

„Ние сме едно цяло — помисли си тя. — Ние сме «ние».“

— Казах ли ти — попита тя, — че те намирам за неустойимо привлекателен?

— Побъркваш ме, когато говориш със сложни и многосрични думи. — Сложи ръка на хълбока ѝ и се приближи. — Не-ус-то-им — каза бавно. — Ами, ела тук, сестро.

Сега беше неин ред да се засмее. После той попита:

— Вратата заключена ли е? Не бих искал Джейсън да влезе и да ни завари да правим разни неща.

— Заключена и залостена, капитане. — Тя изгаси лампата.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В единайсет без двайтсет на следващия ден телефонът извъня. Лусинда спря видеото, остави настрани бележника си и се обади.

— Госпожа Хънтър?

— Да, аз съм.

— Обажда се Джулия Дърuent, заместник-директорката на училището. Стана, хъ-ъм-м, инцидент. Можете ли да дойдете в училище, моля?

— Джейсън добре ли е? — попита тя, веднага се разтревожи.

— Да, добре е. Но има проблем. Бихте ли дошли?

— След десет минути съм при вас.

Щом пристигна, една от секретарките я въведе направо в кабинета на заместник-директорката, където Джейсън седеше прегърбен и отпуснат на един стол, раницата му бе на пода до него. Ръцете, лицето и дрехите му бяха изцапани; окото му започваше да посинява, устните му бяха сцепени, но я погледна предизвикателно, когато се доближи до него.

— Добре ли си, Джейс? — тихо попита тя.

— Да — сърдито прошепна той. — Чувствам се адски добре, направо страхотно!

— Не е много разумно да ругаеш тук — прошепна тя в отговор и се изправи.

— Моля седнете, госпожо Хънтър.

Лусинда погледна жената зад бюрото. Бе някъде между трийсет и пет и четирийсетгодишна, с много къса черна коса. Беше облечена с бяла риза с дълъг ръкав. Леко пълничка и малко самодоволна. Лусинда никога не бе харесвала тази жена.

— Ще постоя права, благодаря. Какво е станало?

— Джейсън се сби с друго момче през междучасието. Счупи му носа, избѝ му един зъб и го ритна по гениталиите. Момчето трябваше да бъде откарано в болница.

— Разбирам. — Лусинда погледна Джейсън. — И при какви обстоятелства е станало така нареченото „сбиване“?

— Сбиването бе съвсем истинско, не „така наречено“ — взмути се заместник-директорката.

— Така твърдите вие. Как се казва другото момче?

— Не виждам какво значение...

— Името?

— Тристан Рафърти.

— Ааа! — Лусинда погледна Джейсън, който направи физиономия, която означаваше: „Казах ти!“, после тя пак погледна жената зад бюрото. — Нека се уверя, че съм разбрала добре. Джейсън се е сбил с училищния побойник, счупил му е носа, избил му е зъб и за капак го ритнал по топките. Защо ме извикахте тук?

— Това е сериозно провинение — каза жената. — Ще се наложи да изключим Джейсън...

— Извинете, от колко време работите в това училище?

— Аз...

— От колко време?

— От шест години.

— Така. И през почти петте години, откакто Джейсън учи тук, нищо не е направено срещу тримата побойници, чийто главатар е ужасният Тристан. Те безмилостно тероризираха по-малките деца, докато вие, учителите и директорката, стоите със скръстени ръце. Най-после на едно от по-малките деца му е дошло до гуша. Отвърнало е и е натупало доста по-голямото от него момче. И като отплата, ако ви разбирам правилно, възнамерявате да накажете Джейсън за това, че се е защитил.

— Не можем да позволим...

— Тристан, Ейдън и... — Тя се обърна към Джейсън: — Кой беше третият?

— Рори!

— Точно така. Как можах да забравя? Тристан, Ейдън и Рори вгорчиха живота не само на Джейсън, а на повечето деца в това училище. Знаели сте го и не сте взели никакви мерки. — Лусинда се хвана за ръба на бюрото и се наведе към по-младата жена, която инстинктивно се дръпна назад.

— Чакайте малко — понечи да каже госпожа Дърuent. — Не можете да идвате тук и да ми казвате как да си върша работата.

Лусинда се засмя — кратък, неприятен звук.

— Не бъдете наивна, госпожо Дърuent! Разбира се, че мога. Крайно време е някой да го направи. И този някой съм аз. Сега ще отведа Джейсън у дома, а в понеделник сутринта ще дойде на училище както винаги. Да не сте си и помислили даже да накажете момчето за нещо, което повечето деца с години си мечтаят да сторят. Да се справят с побойниците, госпожо Дърuent! Поне веднъж си свършете проклетата работа, вместо да наказвате добрите деца и да карате родителите да се опитват да обяснят на децата си защо се налага да идват в училище, когато на тях им се иска да се скрият под леглата си. Джейсън се опитваше стоически да издържи на този тормоз, затова не можех да кажа и да направя нещо по въпроса. Вие ме извикахте тук, без съмнение сте си мислели, че и аз бих могла да бъда сплашена. Е, съжалявам, госпожо Дърuent, няма да се получи. Имате две възможности. Първата, изключвате онези трима побойници и обяснявате на родителите им и на цялото училище причината за това. Втората, не го правите, но много внимавайте, защото всичко ще ви се стовари върху главата като цял камион тухли. Това са възможностите, които имате. Помислете си внимателно, защото ако направите погрешния избор, следващата ви работа ще е да питате клиентите, дали искат пържени картопки с хамбургера си. — Тя бутна стола и каза: — Хайде, Джейсън. — Взе топлатата му мръсна ръка, изведе го от сградата и го качи в колата.

Когато се настани зад волана, дишайки тежко, тя рече:

— Не казвай нито думичка! Човек не използва юмруци, за да се справи с хората, Джейсън. Търси помощ! Ако ми беше казал, отдавна щях да съм се справила с тези побойници. Тристан е сгрешил, като те е нападнал в момент, когато си бил ядосан и е трябвало да си го изкараш на някого. Сритал си го по задника, а децата, които са ви гледали, сигурно са се радвали. Но единственото нещо, което доказва тази сутрин, е, че си способен да се принизиш до нивото на побойника. Ако има проблем, с който не можеш да се справиш, молиш за помощ! Разбра ли?

Той не очакваше това и не отговори нищо, но наведе глава и остана така през целия път до вкъщи. Когато тя отвори задната врата

на колата, той скочи с раницата си и изтича по пътеката, намусено застана до вратата, изчаквайки я да отключи.

Хвана го за ръката, преди да е успял да хукне нагоре по стълбите, и каза:

— Джейсън, застани мирен и ме изслушай. — Клекна, за да е на неговото ниво, и продължи: — Тристан си го е търсел. Няма две мнения по въпроса. Онези момчета те тормозят още от първия ден, в който дойде да учиш в това училище. Но колкото и да си ядосан, не е редно да удряш хората — дори и толкова лоши като Тристан. Веднъж тръгнеш ли по този път и започнеш ли да използваш юмруците си, става ти навик, защото искаш непрекъснато да побеждаваш.

Изражението на лицето му се посмекчи, въпреки че в очите му все още гореше пламък.

— Не искам да се превърнеш в побойник само защото днес си направил нещо, от което си се почувствал силен и могъщ. Много си добър за това, прекалено си умен. Съжалявам, ако бях строга и рязка в колата, никак не ми бе приятно да ругая онази жена. Стомахът ми се свива, защото и аз не съм хулиганка. Понякога думите са по-силно, помогъщо оръжие от юмруците. Те са моето оръжие, онова, което използвам, когато с някого, когото обичам, се отнасят зле. Разбираш ли ме?

Той повдигна рамо.

— Искам да вземеш душ, да се преоблечеш и да слезеш долу. Ще ти сложа лед на окото, с малко късмет няма да посинее много. Съгласен ли си?

Той кимна.

— Много те обичам, Джейсън. Ти си специално момче. Ти си умен, забавен и интелигентен. Искам да станеш добър човек, а не някой толкова ядосан, че да напада хората, защото не може да владее чувствата си. Знам, че смяташ, че съм ужасна и несправедлива, и в момента ме мразиш, но се опитвам да направя най-доброто за теб. Върви да се изкъпеш. Ще ти приготвя нещо за хапване и ще пием кафе. Искаш ли?

Той отново кимна.

Тя го целуна по челото, после се изправи и го загледа как се качва по стълбите. Беше се затворил в себе си като банков сейф, а тя не

можеше да налучка комбинацията. Може би Илай бе прав и психиатърът бе разрешил решението на проблема.

Когато слезе в кухнята, той бе по-спокоен, но унил и мълчалив. С една ръка придържаше торбичката с лед към окото си, а с другата си взе няколко солени бисквитки от соя и изпи цялата чаша с кафе.

— Ще е хубаво да видим Кат. — Лусинда се опитваше да подхване разговор. — Имам чувството, че не са идвали от цяла вечност.

— Да — с безразличие отвърна той.

— Днес ще вечеряме у баба. И Джин ще е там. Може би Анет ще доведе Амелия и ще си поиграеш с нея.

— Все ми е... — Усети се и каза: — Да.

— Как е устната ти?

— Добре.

— След като разходиш Барти, можеш да поспиш.

— Добре.

Тя се почувства ужасно и каза:

— Джейсън, ако знаех как да постъпя с теб, щях да го направя. Знаем, че не ти е приятно да се чувстваш по този начин.

Той сложи пликчето с леда на масата, стана от стола и промърмори:

— Ще изведа Барти на разходка.

„Боже, това беше жестоко!“ — помисли си тя.

* * *

Щом Лусинда видя Дженива, Лорейн и Катания да слизат от влака, разбра, че Дженива ѝ е спестила сериозността на проблема. Лорейн беше отслабнала много и изглеждаше крехка, докато накуцваше по перона до майка си. Дженива пък изглеждаше изтощена. А Катания нямаше нищо общо с момичето, което познаваше толкова добре. Нямаше ги вече гащеризоните, маратонките и тениските в пастелни цветове. Нямаше я и дългата ѝ къдрава коса. Беше я подстригала и изрусила. Носеше тесни дънки с ниска талия и къса фланелка без ръкави, която стигаше едва до талията ѝ. Беше силно гримирана; устните ѝ изглеждаха по-големи от тъмночервеното

червило. Имаше медно топченце на едната ноздра и халкичка на пъпа. Едва ходеше с абсурдно високите плашени обувки. Влачеше се предизвикателно зад майка си и баба си, умишлено вървеше на разстояние от тях. На рамото си бе преметнала черно кожено яке, а на ръката ѝ висеше голяма раница. Пътниците, които слизаха от влака, я зяпаха, докато тя се спря на перона, извади цигара от джоба на якето си и демонстративно я запали. Дженива и Лорейн слязоха по стълбите.

Трите жени стояха на паркинга и няколко минути гледаха представлението на Катания. Момичето погледна Лусинда, изражението му беше неразгадаемо — приличаше хем на разстроено момиченце, което копнее за нещо непознато, хем на почти зряла жена, готова да заплюе всеки, който посмее да ѝ предложи онова, от което малкото момиченце се нуждаеше. Най-демонстративно отмести поглед и силно дръпна от цигарата.

Лусинда прегърна Дженива и промърмори:

— Боже мой!

— Казах ти! — отвърна тя и се отдръпна. Лусинда притисна и Лорейн в обятията си.

— Имаш нужда от храната на Ерика, скъпа — каза ѝ. — Мой ред е да те поугоя мъничко.

— Толкова много ми липсваше — през сълзи призна Лорейн.

— И ти ми липсваше.

Те се обърнаха да погледнат Катания, която сега се бе облегнала на парапета на перона. Раницата ѝ бе на земята до краката ѝ и духаше цигарен дим към минувачите.

— Шоуто свърши, момиченце — ядосана рече Дженива. — Ела при нас и поне се преструвай, че не си забравила добрите обноски.

Катания хвърли цигарата на земята, бавно вдигна раницата си, дотътри се до стълбите и слезе по тях, почти се спъваше, наложи се да се хване за парапета, за да не падне.

— Само ако знае колко смешно и нелепо изглежда, веднага ще се промени — промърмори Дженива, докато с Лорейн и Лусинда отиваха към колата. — Едва се сдържам да не я напляскам.

Катания ги настигна и каза на Лусинда:

— Кво стаа?

Тя се засмя:

— Майтапиш ли се? — изрече, предизвиквайки лека усмивка на гримираното лице на Катания.

— Сигурно ти се майтапиш, а, кучко? — Момичето се опита да я шокира, като сложи ръка на кокалестия си хълбок.

Лусинда се приближи до нея и тихо, но много строго каза:

— Нямаш представа колко не съм в настроение да слушам глупости. Не съм нито майка ти, нито баба ти, можеш да ме нараниш, но не чак толкова, колкото нараняваш тях. Така че, дръж се прилично и се качвай в проклетата кола! — После отиде да отключи колата и задържа вратата на Лорейн, която се наведе и седна на задната седалка. — Качвай се при майка си!

Катания бе изненадана от реакцията ѝ и се подчини. Лусинда затръшна вратата и седна на шофьорското място. Дженива я потупа по крака, докато тя си слагаше колана.

Когато пристигнаха в къщата, Илай и Джейсън ги чакаха пред вратата. Щом видя Катания, Джейсън възкликна:

— Защо си се маскирала така? Приличаш на пълна откачалка!

— Майната ти, момченце! — изръмжа Катания и тръгна към плевнята; едва ходеше на високите си обувки.

Останал с отворена уста, Джейсън се обърна към Илай, който му каза:

— Не гледай мен! Не аз съм режисирал това шоу.

Докато с Джейсън поздравяваха Дженива и Лорейн, Лусинда последва Катания и ѝ каза:

— Веднага спри!

С презрение и досада момичето спря и се обърна да я погледне:

— Какво?

— Няма да дойдеш у баба ми в този вид.

— Тогава няма да дойда.

— Напротив, ще дойдеш! Тя те обича и иска да те види. Така че измий този грозен грим, облечи си прилични дрехи и поправи поведението си. Виждам те, Кат. — Лусинда посочи очите на девойката. — Момичето, което винаги съм обичала, се крие там. Извади го за тази вечер и се дръж добре. Беше чудесна, когато беше на десет години. На почти шестнайсет си направо смешна. Ясно ли се изразих?

— Да! Нещо друго?

— Засега не.

— Добре! — отвърна момичето и продължи пътя си към плевнята.

Дженива не попита Лусинда какво са си казали с внучката ѝ. Усмихна се уморено и рече:

— Ще си вземем по един душ и ще сме готови навреме.

Лусинда я прегърна и отбеляза:

— Тези две деца са същински ходещи кошмари.

— Вярно е — засмя се Дженива.

Лорейн изглеждаше объркана, дори слисана. Стоеше и примигваше срещу небето, докато майка ѝ не я хвана за ръка и двете последваха Катания в плевнята.

— Чухте ли какво ми каза тя? — попита Джейсън, изпълнен с възмущение и негодувание.

— Аз чух — отвърна Лусинда. — Чух също така какво ѝ каза ти. Опитай се да запазиш мнението си за себе си.

— Но тя наистина изглежда като куку!

— Синко, постарай се да не казваш каквото ти дойде на ума. Хайде да разходим Барти, преди да тръгнем.

— Но това не е честно!

— И двамата не бяхте прави — обясни му Лусинда. — Да не говорим повече за това, моля те. — Сложи длан върху врата си.

Джейсън веднага я попита разтревожен:

— Главата ли те боли?

— Надявам се да премине — каза тя и му се усмихна. — Джейсън, би ли ме прегърнал?

— Предполагам.

Тя се наведе и го притисна в обятията си, вдиша смесения аромат на гел, кученце и малко момче.

— Обичам те, миличък — каза тихо.

Най-доброто, което той успя да измисли, бе:

— Знам.

— Добре, вие разходете кучето, докато аз се приготвя.

Илай и Джейсън тръгнаха по алеята за коли и Лусинда чу момчето да пита:

— Защо все го повтаря?

— Защото е вярно, скъпи. Лус никога не казва неща, които не мисли.

Тя се обърна и видя как Илай хваща момчето за ръката, когато стигнаха до края на алеята за коли. „Така ли се получава в живота? — запита се на път за кухнята. — Печелиш малко любов тук, губиш малко там?“ Нямаше логика в това. Тя обичаше и двете деца, те също я обичаха. Знаеше, че я обичат. „Не е нищо лично“ — напомни си, докато вземаше хапче екседрин мигрен, надявайки се да пресече усилващото се главоболие. Ставаше дума за нещата, които човек не можеше да контролира. А резултатът бе руини, не само в буквален смисъл — огромна, димяща купчина бетон и извити желяза — а и от емоционална гледна точка. „Търпение“ — каза си. Трябваше да престане да дава съвети на всички като досадна всезнаеща стара мома, за каквато Рене я обяви. Може и да бе всезнаеща, призна си тя, стара също. Но предвид огромния сексуален апетит, който имаше в последно време и енергичното и бурно любене, което практикуваха с Илай, определено вече не се вписваше в категорията „стара мома“.

Пи още малко вода, затвори за миг очи и се помоли за децата.

* * *

Всички си отдъхнаха с облекчение, защото Джейсън и Катания се държаха горе-долу прилично — бяха учтиви, но не говореха много. След вечеря Джин измъкна Лусинда на терасата и каза:

— Трябва да изпуша една цигара, а ти да ми разкажеш какво става с всички. Имам желание да нахраня насила Лорейн и да не я изпускам от обятията си поне една седмица. Горката жена прилича на развалина и трепери като мокро коте. Прическата на Кат е направо смешна, както и поведението ѝ. Джен има нужда от поне четирийсет и осем часа сън. А на Джейсън сякаш някой му е запалил фитила и всеки момент ще избухне. А ти, хлапе? Изглеждаш така, сякаш главата ти ще се пръсне и ще изцапа всичко наоколо с умния ти мозък. Единственият, който изглежда добре, е Илай.

— Илай е невероятен. — Лусинда седна до Джин, а тя запали цигара със златната си запалка „Картие“. — Джейсън определено е като бомба с часовников механизъм и според мен единствената

причина все още да не е избухнал, е защото Илай му отделя много време и е изключително търпелив с него.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Главоболие ли имаш?

— Опитвам се да се преборя с него. Какво става със снимките на филма?

— Очевидно ще ги отложим за април или за май. Разпространението му е уредено. Само ще се наложи да извършим довършителните работи в по-кратки срокове от обикновено. Първоначалният ми план беше филмът да излезе през октомври следващата година, но едва ли ще стане. С малко късмет ще успеем за декември. Както и да е, щом нещата потръгнат, трябва да започнем да работим върху „Буден или сънуващ“.

— Още не съм започнала да пиша сценария. Водя си бележки.

— Не бързай. Имаш месеци на разположение. В момента давам примерни срокове и така... — Тя замълча, за да дръпна от цигарата си. — Как върви „семеиният“ живот с шампиона?

— Прекрасен е. Готова съм да му предложи да се отърве от апартамента си и да се пренесе при мен за постоянно.

— Ухааа! Не си губиш времето, а? Това ли е същата Ела, която даже телефона си не вдигаше? Боже, боже, боже!

— Е, оказа се, че си била права. Сексуално активна съм. И то доста активна, толкова, че съм като евтин костюм върху тялото на горкия човечец. Той пък не се оплаква.

— О, браво на теб! Ти си привлекателна жена. Защо да се оплаква?

— Привлекателна! Моля те!

— Знаеш ли какво? Ако имам едно желание, то е да можеш само за десетина минути да се видиш с очите на околните. Би престанала да говориш тези самосъжалителни глупости и никога вече не би ги повторила. Ти си красива, Лус — гъста дълга коса, големи тъмни очи, убийствена усмивка. Освен това си висока. Като се замисля, още сега ще те убия.

Лусинда се засмя:

— Давай! Убий ме!

— Да, бе. — Джин отново си дръпна от цигарата и я изгаси. — Виж какво — каза. — Сериозно? Бих се отнесла много сериозно и внимателно към тези две деца. Едното или и двете ще избухнат всеки момент.

— Знам. Джен също го знае. И двете се опитваме да не се ядосваме, но е трудно, след като и двамата правят всичко възможно да ни предизвикват.

— Ако имаш нужда от помощ — предложи Джин, — обади ми се. Познавам борчета, които мога да ти изпратя.

Те се засмяха, станаха и влязоха вътре при останалите. Тази вечер нямаше да има музикално изпълнение.

* * *

„Избухването“, което Лусинда очакваше, се случи на следващия ден веднага след като се наобядваха.

Тя, Дженива, Лорейн и Илай седяха на верандата и разговаряха. Джейсън си играеше с кученцето на полянката, когато Катания се появи. Тя вървеше по алеята за коли, пушеше цигара, а Дженива прошепна:

— Изглежда така, сякаш е тръгнала на маскен бал по случай Хелоуин.

— Остави я, мамо — каза Лорейн. — Иска да ни дразни. Това е целта ѝ.

Сложила си дебела очна линия и силно червено червило, Катания бе облечена в много къса поличка с ниска талия. Беше намъкнала скъсана фланелка, която едва скриваше бюста ѝ, бе наметнала черното кожено яке на раменете си. Днес бе обула чорапи на райета, които стигаха малко над коленете ѝ, и маратонки с високи подметки в яркочервено. Поне дванайсет гривни с различни размери и форми се плъзгаха по дясната ѝ ръка и стигаха почти до лакътя. Огромните сребърни обици халки стигаха почти до раменете ѝ. Присвивайки очи, тя дръпна от цигарата, издуха дима после хвърли цигарата и доста театрално я смачка с маратонката си.

Точно в този момент, сякаш усетил миризмата ѝ, Барти бързо прекоси полянката, побутна с муцунка крака ѝ и започна да души

маратонките ѝ. Катания промърмори:

— Разкарай се от мен, куче!

То продължи да я души, скочи на крака ѝ, а тя го ритна.

Джейсън изпищя, хукна през полянката, крещейки:

— Ти го ритна! Защо го направи? Той е само едно малко кученце, глупачка такава!

— Дръж идиотското си куче далеч от мен, дребен!

Джейсън се спря и я зяпна, стиснал юмруци:

— Не съм „дробен“, изрод такъв!

— Какво каза, братле?

— Чу ме добре, урод!

— Разкарай се от пътя ми или ще ти сритам задника!

Четиримата възрастни гледаха, притаили дъх.

— Мразя те, кучко такава!

— Много ми пука! — грубо отвърна Катания, а Барти пак започна да души ужасните ѝ маратонки. Тя за втори път ритна кученцето. То изскимтя, а Джейсън побесня.

— Казах ти да не риташ кучето ми! — изкрещя той, отдръпна се крачка-две и я ритна по крака с всичка сила.

Без да се поколебае, Катания го удари толкова силно по лицето, че той политна и падна по гръб на полянката.

И трите жени бяха готови да се намесят, но Илай прошепна:

— Оставете ги да се оправят сами.

Двете деца останаха неподвижни, гневът им сякаш висеше във въздуха като ято стършели. Джейсън посегна и докосна с ръка наранената си буза, а Катания седна на тревата, разтърка крака си и каза:

— Заболя ме, Джейсън — и се разплака.

— Ти ме удари! — обвини я той.

— Защото ти ме ритна!

— Ти ритна кученцето ми! — през сълзи отвърна той. — То е още малко. — Той също се разплака и опипа лицето си. — Как можа да го направиш? Та той е още бебе.

Въпросното бебе обикаляше около двете деца и ги гледаше с не по-малък интерес от четиримата възрастни на верандата.

— Не исках да го ритна. — Катания се разрида, гримът ѝ се размаза и по бузите ѝ потекоха черни вадички. Тя прокара ръка по

бузата си.

— Но го направи! — настоя Джейсън.

— Съжалявам. Ясно?

— Хората не бива да причиняват подобни неща на малки деца!
— изплака Джейсън. — Не е честно!

— Не бива и да блъскат самолети в сгради. Това честно ли е? — рече Катания.

— Не бива да удрят децата и да им забраняват да разказват на когото и да било за случилото се. Не бива да лъжат и да казват неща, които нямат нищо общо с истината. После става твърде късно, защото хората умират и вече не можеш да ги видиш. Не е честно!

— И да ни уплашат до смърт, защото не знаеш дали са загинали или не — продължи Катания.

— Моят татко със сигурност е мъртъв. — Джейсън вдигна поглед към небето и изплака от мъка.

Тя направи няколко „крачки“ на колене и го прегърна.

— Знам, знам. Съжалявам. Наистина много ми е мъчно, Джейс. От все сърце съжалявам за баща ти, наистина, наистина.

Двамата седяха на полянката и изплакваха мъката си.

— Най-лошото вече мина — тихо каза Лусинда, хванала Дженива за ръката от едната страна. Лорейн положи глава на рамото ѝ от другата. Тя погледна Илай в очите и добави: — И двамата ще се оправят.

Той се усмихна, после слезе по стълбите, седна на полянката и притисна децата в успокояващите си обятия.

ЕПИЛОГ

Март 2004

Обявиха победителя и камерите показаха в близък план изненаданата и стресната жена, която най-напред целуна възрастната дама от дясната си страна, а после се обърна, за да я целуне привлекателният мъж, седнал от лявата ѝ страна. Камерите показаха Джин Холдър, която сияеше и ръкопляскаше като луда. Аплодисментите бяха умерени, даже позагълхнаха, когато зазвуча музиката към филма. Камерите показаха едно много красиво момченце, облечено в смокинг, което водеше за ръка висока слаба жена със спусната коса, в семпла, но идеално скроена черна рокля с дълъг ръкав. Те отиваха към сцената. Публиката взе да шушука, когато водещият на церемонията каза:

— Това е втората номинация и втората награда „Оскар“ на Академията за Ела ван Дайн.

На сцената жената прие статуетката с несигурна усмивка, държеше я, трепереше, а ухиленото момче отиде до микрофона и го смъкна до нивото на устата си.

— Здравейте! Казвам се Джейсън Крейн, но някои хора ме наричат Супербой.

В публиката няколко момиченца изкрещяха от вълнение, а той се засмя.

— Моята най-добра приятелка е много срамежлива, затова ме помоли да прочета това вместо нея. — Извади лист от джоба си и зачете: — „Израснала съм сред артисти, режисьори и сценаристи, като малка учих в училището към студията. Израснах сред декори в един изкуствен, картонен свят. Следователно за мен е особена чест да получа тази награда за втори път и благодаря на членовете на Академията, че оцениха работата ми. Задължена съм много на най-старата и най-скъпата си приятелка Джин Холдър, която ме накара почти насила да напиша сценария на «Просветление». Поздравявам Мелинда Маргентал за прекрасната книга. Благодаря на баба си, която

е изключителна жена, и на цялото си семейство, в това число на Кат, Джен и Лори, за това, че са толкова щедри и любящи същества. Много съм благодарна и на моя любим Илай за невероятната му доброта. И най-вече за това, че бе изключителна, забележителна жена, благодаря на моята майка Лили Хънтър“.

За миг настъпи тишина сред смаяната публика. Джейсън пхна листчето в джоба си и хвана Лусинда за ръката. После публиката избухна в бурни аплодисменти. Хората, скочиха на крака, радваха се, викаха и отново зазвуча музиката към филма. Джейсън и Лусинда им помахаха, докато, хванати за ръце, напускаха сцената.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.